Έτος Ε'

Τεῦχος 90ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς—Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, 'Αστυνόμος Α'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, 'Ιατρὸς
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς 'Υπουργείου Δικαιοσύνης
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. 'Εφέτης—Συγγραφεὺς
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Ιατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς 'Αμερικανικοῦ Κολλεγίου 'Ελληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, 'Ιστορικὸς
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. 'Αρχηγὸς 'Αστυνομίας Πόλεων
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Αστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, 'Αστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. 'Αρχηγὸς 'Αστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, 'Αρχιτέκτων
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος 'Ελεγκτικοῦ Συνεδρίου—Δ/τωρ Δικαίου
ΜΩΡΑ·Ι·ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ψυχίατρος
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια 'Υπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Αστυνόμος Α'
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Υπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς 'Εγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, 'Ιατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, 'Αρχιφύλαξ
ΡΑ·Ι·ΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, 'Υπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου—Σύμβουλος 'Επικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς 'Ανωτάτης 'Εμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου 'Αθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, 'Αρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, 'Αντεισαγγελεὺς 'Αρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς 'Ελληνικῆς 'Εταιρείας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Αστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμνασιάρχης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΙΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 90ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΒ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ (Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ) ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥΤΟΥ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

141. Θέσις τοῦ ΚΒ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Ν. Σμύρνης) καὶ διάθεσις δυνάμεως αὐτοῦ κατὰ τὸ συλλαλητήριο τῆς Κυριακῆς 3-12-1944.

142. Πολιορκία τοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ἐπίθεσις κατ' αὐτοῦ καὶ ἄμυνα τῶν ἀστυνομικῶν.

143. Ἀπόπειρα ἀνατινάξεως τοῦ οἰκήματος καὶ κατάληψις τοῦ Τμήματος.

144. Διαφυγὴ τῶν ἐθνικοφρόνων ἀστυνομικῶν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι Ἀθηνῶν καὶ ἀνασυγκράτησις τοῦ ΚΒ' Τμήματος.

***

141. Θέσις τοῦ ΚΒ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Ν. Σμύρνης) καὶ διάθεσις δυνάμεως αὐτοῦ κατὰ τὸ συλλαλητήριο τῆς Κυριακῆς 3-12-44.

Τὸ ΚΒ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα Ἀθηνῶν, περιλαμβάνει τὴν περιοχὴ ὁλόκληρης τῆς συνοικίας Ν. Σμύρνης. Τὸ Ἀστυνομικὸ κατάστημα ἦταν ἐγκατεστημένο κατὰ τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1944, στὸ τριώροφο οἴκημα τῆς ὁδοῦ Μαιάνδρου ἀρ. 24. Τὸ οἴκημα τοῦτο βρισκόταν σὲ ἄσχημη θέση ἀπὸ ἀπόψεως ἀσφαλείας, γιατὶ ἦταν πολὺ ἐκτεθειμένο καὶ μποροῦσε νὰ χτυπηθῇ ἀπὸ τὶς ταράτσες γειτονικῶν οἰκημάτων ποὺ ἦσαν πολὺ ψηλότερα ἀπὸ αὐτό.

Κατὰ τὴν Κυριακὴ 3 Δεκεμβρίου 1944, ὁπόταν οἱ κομμουνισταὶ παρὰ τὴν ἀπαγόρευση τῆς Κυβερνήσεως ἀποφάσισαν νὰ πραγματοποιήσουν ἔνοπλο συλλαλητήριο στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ἀπὸ τὸ ΚΒ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, ἐστάλη κατὰ τὴν 6.30' π.μ. ὥρα στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση ἔνοπλος δύναμις, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν ὁ Ὑποδιοικητὴς Ἀστυνόμος Β' κ. Παπαγεωργίου Χρῆστος, 2 Ὑπαστυνόμοι, 2 ἀρχιφύλακες καὶ 11 ἀστυφύλακες. Ἡ δύναμις αὐτὴ ἐχρησιμοποιήθη κατὰ τὴ διάλυση τῶν κομμουνιστῶν τῆς

πλατείας Συντάγματος καὶ ἐπέστρεψε στὴν ἕδρα της πεζοπορῶντας, στὶς 19.30′ (7.30′ μ.μ.) τὸ ἀπόγευμα.

142. Πολιορκία τοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ἐπίθεσις κατ' αὐτοῦ καὶ ἄμυνα τῶν ἀστυνομικῶν.

Τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς (3-12-1944) καὶ ὥρα 9 π.μ., κομμουνισταὶ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ ἔνοπλοι ἄρχισαν νὰ καταλαμβάνουν ἐπίκαιρες θέσεις γύρω ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ κατάστημα τοῦ ΚΒ′ Τμήματος καὶ στὶς 9.30′ τὸ εἶχαν περικυκλώσει τελείως.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Ἀστυνόμος Α′ κ. Παπαϊωάννου Ἠλίας, μόλις ἀντελήφθη τὴν πολιορκία ἀνέφερε ἀμέσως τηλεφωνικῶς στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση καὶ στὴ Στρατιωτικὴ Διοίκηση,ταυτόχρονα δὲ συγκέντρωσε ὅλη τὴ δύναμη ποὺ εἶχε ἀπομείνει στὸ Τμῆμα, καθὼς καὶ τὴ δύναμη τοῦ Παραρτήματος Ἀσφαλείας μὲ τὸν Προϊστάμενο Ἀστυνόμο Β′ κ. Κ. Καλογερᾶ καὶ τοποθέτησε τοὺς ὑπαλλήλους σὲ κατάλληλες θέσεις γιὰ ν' ἀποκρούσῃ τοὺς κομμουνιστάς, σὲ περίπτωση ποὺ θὰ ἔκαναν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι. Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως δὲν ἔκαναν ἐπίθεση, ὅπως δὲ διαπιστώθηκε ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ Τμήματος ἔγινε ὕστερα ἀπὸ διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγείου τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., γιὰ νὰ μὴ ἐπιτραπῇ στοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ βγοῦνε ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ κατάστημα καὶ ἐμποδίσουν τὶς μᾶζες τῶν κομμουνιστῶν νὰ πᾶνε στὸ παράνομο συλλαλητήριο τῆς πλατείας Συντάγματος.

Στὶς 17.45′ πῆγε στὸ Τμῆμα ἕνας ἐπιλοχίας τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ποὺ ἐλέγετο Ἀθαν. Φωτιάδης, ὁ ὁποῖος ἐγνωστοποίησε στὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος, ὅτι ἀπέναντι ἀπὸ τὸ οἴκημα τοῦ Τμήματος καὶ κατὰ μῆκος τῆς πλατείας Χρυσοστόμου Σμύρνης, θὰ παραμείνουν ὅλη τὴ νύχτα τῆς 3 πρὸς 4-12-1944 σκοποὶ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ θὰ πρέπει νὰ τὸ γνωρίζουν αὐτὸ οἱ ἀστυνομικοί, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ στὸ σκοτάδι παρεξήγησις καὶ χτυπηθοῦν μ' αὐτοὺς οἱ ἀστυνομικοί.

Στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὶς 15.30′ οἱ κομμουνισταὶ ἔκοψαν τὰ τηλεφωνικὰ καλώδια καὶ ἔτσι δὲ μποροῦσε πλέον νὰ ἐπικοινωνήσῃ τὸ Τμῆμα μὲ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Ἀπὸ τότε ἡ δύναμις τοῦ Τμήματος αὐτοῦ βρισκόταν τελείως ἀπομονωμένη.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος, βλέποντας ὅτι ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῶν κομμουνιστῶν ἦταν ἡ ἐπίθεσι κατὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ καταστήματος καὶ ἡ κατάληψίς του, ἔστειλε ἔμπιστο πρόσωπο στὸ Τάγμα Ἐθνοφυλακῆς, ποὺ εἶχε τὴν ἕδρα του στὸ Ἰωσηφόγλειο Ὀρφανοτροφεῖο, μὲ τὴν παράκλησι νὰ στείλῃ τὸ Τάγμα τοῦτο πρὸς ἐνίσχυση ἄνδρες του ἢ ἂν δὲν μποροῦσε, νὰ εἰδοποιήσῃ σχετικὰ τὴ Στρατιωτικὴ Διοίκηση καὶ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση γιὰ νὰ ἐνισχύσουν μὲ ἔνοπλο δύναμη τὸ Τμῆμα, ὥστε νὰ μπορέσῃ ν' ἀντισταθῇ στοὺς κομμουνιστὰς ἀποτελεσματικά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔφτασε στὸ Ἰωσηφόγλειο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ μοτοσυκλέττα τὸν πῆγαν στὴ Στρατιωτικὴ Διοίκηση καὶ στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση, ὅπου ἀνέφερε τὴν κατάσταση τοῦ ΚΒ′ Τμήματος καὶ τὶς ἐνέργειες τῶν κομμουμιστῶν. Ὅταν γύρισε ἀνέφερε στὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος, ὅτι θὰ ἐστέλλετο ἐνίσχυσις γρήγορα. Τέτοια ὅμως ἐνίσχυσις μέχρι ποὺ ἐνύχτωσε δὲν ἐφάνη, μήτε ἀπὸ τὴ Στρατιωτικὴ Διοίκηση, μήτε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση.

Κατὰ τὴ νύχτα τῆς 3 πρὸς 4-12-1944 οἱ κομμουνισταὶ ἐπύκνωσαν τὴν πολιορκία τοῦ Τμήματος καὶ ἦταν πιὰ φανερὸ πὼς ἑτοιμαζόταν ἐπίθεση.

Τὰ ξημερώματα τῆς 4-12-1944 καὶ ὥρα 4.30′ π.μ., ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. μὲ τὸν ἀκόλουθό του, ἔνοπλοι μὲ αὐτόματα, πῆγαν στὸ Τμῆμα καὶ παρουσιάσθηκαν στὸν Διοικητὴ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζήτησαν νὰ τοὺς δηλώσῃ πιὰ στᾶσι θὰ τηρήσουν οἱ ἀστυνομικοί, τοῦ συνέστησαν δὲ νὰ πᾶνε ὅλοι μὲ τὸ μέρος τους παίρνοντας καὶ τὸν ὁπλισμό τους, ἀφοῦ, ὅπως εἶπαν, καὶ ἄλλα Ἀστυνομικὰ Τμήματα πῆγαν μαζί τους. Ὁ Διοικητὴς ἀπάντησε ἀδίστακτα καὶ ἔντονα ὅτι τόσο ὁ ἴδιος, ὅσο καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἀστυφύλακες τοῦ Τμήματος θὰ ὑπακούσουν καὶ θὰ ἐκτελέσουν τὶς διαταγὲς μόνον τῆς νομίμου Κυβερνήσεως. Τότε ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ἔφυγε καὶ δήλωσε ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ, ἀλλὰ καὶ δὲν θ' ἀφήσῃ κανέναν ἀστυ-

νομικὸ νὰ βγῇ ἔξω ὡπλισμένος. Ταυτοχρόνως δέ, βλέποντας ὅτι εἶχαν συγκεντρωθῇ στὸ γραφεῖο ἀρκετοὶ ἀστυφύλακες, ἀποτάνθηκε πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς εἶπε «Ὅσοι »θέλετε ἀπὸ σᾶς μπορεῖτε νὰ πάρετε τὰ ὅπλα σας καὶ νἄρθετε μαζί μας». Τὴν ἴδια ὥρα ἄλλοι ἐλασῖτες μὲ χωνιά, εἶχαν ἐγκατασταθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ Τμῆμα καὶ καλοῦσαν τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ πᾶνε μαζί τους. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστους ποὺ εἶχαν παρασυρθῇ ἀπὸ τοὺς ἐαμῖτες, δὲν ἔδιναν καμμιὰ σημασία στὶς προσκλήσεις αὐτὲς τῶν κομμουνιστῶν.

Στὶς 6.30′ (τὸ πρωΐ), ἕνας λόχος τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. τέλεια ἐξωπλισμένος, μὲ λοχαγὸ τὸ Γιάννη Κυριακίδη, περικύκλωσε τὸ Ἀστυνομικὸ κατάστημα καὶ πῆγε κατόπιν στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Τμήματος, στὸν ὁποῖον ἀνεκοίνωσε κατὰ τρόπο τελεσιγραφικό, ὅτι κατὰ διαταγὴ τοῦ Τάγματος τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. τῆς Ν. Σμύρνης πρέπει ἀμέσως νὰ καθορίσῃ τὴ θέση του ὁ ἴδιος καὶ οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοί. Πρόσθεσε μάλιστα ὅτι τὸ ΙΑ′ Τμῆμα τῆς Καλλιθέας καὶ ὅλα τὰ ἄλλα γειτονικὰ Τμήματα προσεχώρησαν στὸν Ε.Λ.Α.Σ., ἐνῷ ὅπως ξέρουμε τὸ ΙΑ′ Τμῆμα πολέμησε καὶ δὲν παραδόθηκε, ἀλλὰ μὲ ἔξοδο ἔφυγε πρὸς τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Ὁ Διοικητὴς στὸ τελεσίγραφο αὐτὸ ἀπάντησε, ὅτι μόνο τὶς διαταγὲς τῆς νομίμου Κυβερνήσεως θὰ ἐκτελέσῃ, γιὰ νὰ κερδίσῃ δὲ χρόνο καὶ ζητήσῃ ἐνίσχυση εἶπε ὅτι θὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς προϊσταμένους του καὶ ἀνάλογα μὲ τὶς ὁδηγίες των θ' ἀποφασίσῃ.

Ὁ λοχαγὸς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. θύμωσε καὶ ἔφυγε λέγοντας, ὅτι τὸ Τμῆμα θὰ καταληφθῇ ἀπὸ τοὺς ἐλασῖτες σὲ λίγη ὥρα. Ὁ Διοικητὴς τοποθέτησε τότε σὲ κατάλληλες θέσεις τοὺς ἔμπιστους ἐθνικόφρονες ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς καὶ ἔστειλε μὲ πολιτικὴ περιβολὴ τὸν Ὑπαστυνόμο Β′ κ. Θεόδωρο Βασιλόπουλο στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση, ν' ἀναφέρῃ τὴν κατάσταση καὶ νὰ ζητήσῃ ἐνίσχυση. Ὁ κ. Βασιλόπουλος πῆγε στὴ Διεύθυνση, ἀνέφερε σχετικὰ καὶ γύρισε στὸ Τμῆμα του διαβιβάζοντας διαταγὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ ν' ἀμυνθοῦν μέχρις ὅτου σταλῇ ἐνίσχυσις. Δυστυχῶς καὶ τὴ φορὰ αὐτή, δὲν ἐστάλη καμμιὰ ἀπολύτως ἐνίσχυση ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύνθυνση.

Παράλληλα, ὁ Διοικητὴς ἔστειλε σημείωμα γραμμένο στὴν Ἀγγλικὴ γλῶσσα στὸ Διοικητὴ μιᾶς μονάδος Ἄγγλων ποὺ εἶχε στρατωνισθῇ στὴν κλινικὴ «Κυανοῦς Σταυρὸς» καὶ παρακαλοῦσε ὅπως τὸν βοηθήσουν, σὲ περίπτωση ποὺ θὰ ἄκουγαν πυροβολισμοὺς ἀπὸ τὴν περιφέρεια ὅπου ἦταν τὸ Τμῆμα.

Στὶς 17.20′ ὁ λοχαγὸς Κυριακίδης πῆγε γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος καὶ ζήτησε νὰ τοῦ παραδώσῃ ἀμέσως τὸ Τμῆμα καὶ τὸν ὁπλισμό, ἔταξε δὲ προθεσμία 4 λεπτῶν τῆς ὥρας. Ὁ Διοικητὴς εἰς ἔντονον ἐπίσης ὕφος ἀπάντησε, ὅτι κανεὶς δὲν παραδίδει τὰ ὅπλα καὶ ὅτι ἐὰν ἐπιτεθοῦν πρῶτοι οἱ κομμουνισταί, θὰ ἀμυνθοῦν μὲ τὰ ὅπλα τους οἱ ἀστυνομικοί.

Ὁ λοχαγὸς ἀπεχώρησε λέγοντας ὅτι θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως ἡ ἐπίθεσις. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη 2 Ὑπαστυνόμοι, 2 ἀρχιφύλακες καὶ 8 ἀστυφύλακες ἀκολούθησαν τὸ λοχαγὸ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἑτοιμάσθηκαν στὶς θέσεις των νὰ πολεμήσουν. Μόλις πέρασαν τὰ 4 λεπτά, ἄρχισε ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Τμήματος ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα μὲ ὅπλα, πολυβόλα, αὐτόματα πιστόλια καὶ πολλὲς χειροβομβίδες. Στὴν ἐπίθεση αὐτὴ ἀπάντησαν σταθερὰ οἱ ἀστυνομικοί. Ἡ ἐπίθεση βάσταξε μέχρι τὶς 7μ.μ., ὁπότε ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ἀπὸ τὴ σειρῆνα τοῦ Τμήματος ἡ ὁποία ἠχοῦσε συνεχῶς, εἰδοποιήθη ἡ Ἀγγλικὴ Μονάδα καὶ ἔστειλε 4 αὐτοκίνητα μικρὰ μὲ 16 στρατιῶτες. Ὅταν φάνηκαν οἱ Ἄγγλοι, οἱ κομμουνισταὶ σταμάτησαν τὴν ἐπίθεση καὶ ἀπομακρύνθηκαν. Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος παρακάλεσε τότε τὸν Ἄγγλο Ἀξιωματικὸ ν' ἀφήσῃ τὴ δύναμη στὸ Τμῆμα μὲ ἕνα ἢ δύο βαρειὰ πολυβόλα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τοῦτο σταθερὴ ἄμυνα.

Αὐτὸς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν προϊστάμενό του καὶ ὅτι θὰ στείλῃ ἐνίσχυση, δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐστάλη καμμία ἐνίσχυσις. Οἱ κομμουνισταὶ μόλις ἔφυγαν οἱ Ἄγγλοι ἐπολιόρκησαν πιὸ στενὰ τὸ Τμῆμα μὲ μεγαλύτερες δυνάμεις

καὶ ὅλη τὴ νύχτα τῆς 4 πρὸς 5-12-1944, ἐνίσχυαν τὶς δυνάμεις των καὶ ἔφερναν βαρειὰ ὅπλα παρασκευάζοντας νέα ἐπίθεση.

143. Ἀπόπειρα ἀνατινάξεως τοῦ οἰκήματος καὶ κατάληψις τοῦ Τμήματος.

Τὴν Τρίτη (5-12-1944) καὶ ὥρα 3.30′ π.μ., οἱ κομμουνισταὶ ἐπεχείρησαν ν' ἀνέβουν στὴν ταράτσα τῆς παράπλευρης πρὸς τὸ Τμῆμα οἰκοδομῆς, ἡ ὁποία ἦταν στὸ αὐτὸ ὕψος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ περάσουν στὴν ταράτσα τοῦ Τμήματος. Τοὺς ἀντελήφθησαν ὅμως οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ ἐφρουροῦσαν καὶ ματαίωσαν τὸν αἰφνιδιασμὸ ἀπὸ ἐκεῖ. Στὶς 6.40′ οἱ κομμουνισταὶ κατώρθωσαν νὰ εἰσχωρήσουν σὲ γειτονικὰ οἰκήματα καὶ νὰ τοποθετήσουν σὲ ὡρισμένα σημεῖα τοῦ οἰκήματος δυναμίτιδα γιὰ νὰ τὸ ἀνατινάξουν. Τότε οἱ κομμουνισταὶ μὲ τὰ χωνιὰ ἀπὸ διάφορες ταράτσες πλησίον τοῦ Τμήματος, καλοῦσαν τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ παραδοθοῦν, γιατὶ σὲ λίγο θὰ ἀνατιναχθῇ τὸ οἴκημα. Ὁ Διοικητὴς παρὰ ταῦτα δὲν παρεδίδετο ἀλλὰ ἔστειλε τὴ γυναῖκα ἑνὸς ἀρχιφύλακος νὰ τρέξῃ στὴ Χαροκόπειο Σχολή, γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐνίσχυση τῆς Ἀγγλικῆς Δυνάμεως ποὺ εὑρίσκετο ἐκεῖ. Τὴν ἴδια στιγμὴ γιὰ νὰ κερδίσῃ χρόνο, ἀποφάσισε σὲ συνεννόηση μὲ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικοὺς τοῦ Τμήματος, νὰ στείλῃ δύο Ὑπαστυνόμους στὸ Σύν/μα τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Νέας Σμύρνης, γιὰ νὰ διαπραγματευθοῦν δῆθεν τὴν παράδοση.

Μόλις ὅμως οἱ δύο Ὑπαστυνόμοι βγῆκαν ἀπὸ παρακειμένη οἰκοδομὴ ἔξω ἀπὸ τὸ Τμῆμα, ἄρχισε σφοδρὰ ἐπίθεσις ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς μὲ χειροβομβίδες, καὶ βαρειὰ πολυβόλα, ἐνῷ συγχρόνως ἀκούστηκε δυνατὸς κρότος δυναμίτιδος. Πραγματικὰ ἡ δυναμίτις ἐξερράγη στὴ νότια πλευρὰ τοῦ οἰκήματος, χωρὶς ὅμως νὰ καταρρεύσῃ ὁ τοῖχος. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπήντησαν στὴν ἐπίθεση μὲ σκληρότητα, ἀλλὰ ὁ ὁπλισμός τους ἦταν πολὺ κατώτερος καὶ σὲ ἀριθμὸ ὑστεροῦσαν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Ἔτσι οἱ ἐλασῖτες κατώρθωσαν νὰ σπάσουν μὲ χειροβομβίδες τὰ παράθυρα τοῦ Τμήματος πρὸς τὸν ὁδὸ Τριγλείας καὶ νὰ μποῦνε μέσα 20 περίπου ἀπὸ αὐτοὺς μὲ ὁπλοπολυβόλα, ταυτόχρονα παρεβιάσθη καὶ ἡ κεντρικὴ εἴσοδος καὶ μπῆκαν ἄλλοι 40 περίπου. Τὸ Τμῆμα κατελήφθη. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν ἐλασιτῶν εἶπε ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι ἐλεύθεροι νὰ φύγουν καὶ πράγματι ἀποχώρησαν ὅλοι, πλὴν τῶν ἀρχιφυλάκων Δερτιμάνη Γ. καὶ Σταματοπούλου Ἀθαν., τοὺς ὁποίους καὶ συνέλαβον.

144. Διαφυγὴ τῶν ἐθνικοφρόνων ἀστυνομικῶν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι Ἀθηνῶν καὶ ἀνασυγκρότησις τοῦ ΚΒ′ Τμήματος.

Ὅλοι οἱ ἐθνικόφρονες ἀστυνομικοὶ κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν καὶ νὰ φτάσουν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση, ὅπου ἐνετάχθησαν προσωρινὰ στὰ Τάγματα ἐπιθέσεως καὶ ἔλαβαν μέρος σὲ διάφορες μάχες.

Στὶς 26-12-1944 ἔγιναν ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις στὴ Ν. Σμύρνη ἀπὸ τὸν Ἐθνικὸ Στρατὸ σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἀστυνομία καὶ ἀνακατελήφθη τὸ ΚΒ′ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα. Ὁ Διοικητὴς μὲ τὴ δύναμή του διετάχθη καὶ ἐγκατεστάθη ἀμέσως στὸ Τμῆμα του διέθεσε δύναμη 15 ἀστυφυλάκων στὴν ἐκεῖ Ἀγγλικὴ μονάδα γιὰ τὴ δίωξη τῶν κομμουνιστῶν. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακατάληψη τοῦ Τμήματος, ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐργάσθηκαν μὲ ζῆλο καὶ κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν πλέον ἀπὸ 350 κομμουνιστάς, ποὺ ἔδρασαν κατὰ τὸ κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου 1944.

Τόσο κατὰ τὴν ἄμυνα τοῦ Τμήματος, ὅσο καὶ κατόπιν, κατὰ τὴ σύλληψη τῶν κομμουνιστῶν, ἔδειξαν ἡρωϊσμὸ καὶ αὐτοθυσία ὁ Δ/τὴς τοῦ Τμήματος Ἀστυν. Α′ κ. Παπαϊωάννου Ἡλ., ὁ Ὑποδ/τὴς Ἀστυν. Β′ κ. Παπαγεωργίου Χρ., ὁ Δ/τὴς τοῦ Παραρτήματος Γεν. Ἀσφαλείας Ἀστυν. Β′ κ. Καλογερᾶς Κ., οἱ Ὑπαστυν. Β′ κ. κ. Πατσιλίβας Β., Χαλατσᾶς Γ., Λυμπέρης Γ. καὶ Βασιλόπουλος Θ., οἱ Ἀνθ/νόμοι κ.κ. Τσώνης Δ., Κονιδάρης Ἀθ. καὶ Φασούλης Γ., οἱ ἀρχ/κες Δερτιμάνης Γ. (ὁ ὁποῖος εἶχε συλληφθῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἐδραπέτευσε), Ἀναγνώστου Ν., Λῶκος Ἰ., Μπελιγκράτης Ἰ., Σταματόπουλος Α. καὶ οἱ ἀστ/κες Κονδύλης Δ., Γεωργακάκος Ν., Μουτσάκης Ν., Κουλουμπῆς Κ., Εὐθυμίου Χρ., Μαριδάκης Δημ., Παπαναστασίου Παναγιώτης, καὶ Παπανικολάου Δημήτριος.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως Ἀθηνῶν)

ΕΥΓΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΨΥΧΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ (1)

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. **Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ:

1.—Τί εἶναι ἡ εὐγονικὴ καὶ εἰσαγωγὴ εἰς αὐτήν.

2.—Ἡ εὐγονικὴ ἐν σχέσει πρὸς τὰς ψυχικὰς νόσους.

***

1. Τί εἶναι ἡ εὐγονικὴ καὶ εἰσαγωγὴ εἰς αὐτήν.

Ἡ εὐγονικὴ εἶναι ὁ κλάδος τῆς Ἰατρικῆς καὶ τῆς Βιολογίας, ὅστις ἔχων ὡς βάσιν τὰς γνώσεις περὶ τῆς κληρονομικότητος (γενετικῆς) ὁμαλῆς τε καὶ παθολογικῆς, μελετᾷ καὶ καθορίζει τὰ μέσα καὶ τὰς μεθόδους, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ἀφ' ἑνὸς ἡ διατήρησις καὶ προαγωγὴ τῶν ὑγιῶν καὶ χρησίμων διὰ τὴν ζωὴν κληρονομικῶν καταβολῶν, ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐμπόδισις δημιουργίας τῶν μειονεκτικῶν καὶ παθολογικῶν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως διὰ τῆς κληρονομήσεως μεταβιβασθοῦν μὲν εἰς τοὺς ἀπογόνους αἱ ὑγιεῖς, μὴ μεταβιβασθοῦν δὲ αἱ παθολογικαί, ὥστε νὰ ἐξαλειφθοῦν καὶ ἐξαφανισθοῦν αὗται εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Ἡ εὐγονικὴ εἶναι κατ' οὐσίαν ὑγιεινὴ τῶν κληρονομικῶν καταβολῶν καὶ κατ' ἄλλον ὁρισμὸν ὑγιεινὴ τῆς φυλῆς.

Εἰς τὸ πλαίσιον τῆς καθόλου ἐπιστημονικῆς ταύτης προσπαθείας, τῆς ὁποίας κύριον σημεῖον εἶναι ἡ παθολογία τῆς κληρονομικότητος, πρωτεύουσαν θέσιν κατέχει ἡ εὐγονικὴ διὰ τὰ νευρικά, κυρίως δὲ τὰ ψυχικὰ νοσήματα, περὶ τῶν ὁποίων (ψυχικῶν) ἔσεται ὁ λόγος ἐν συνεχείᾳ.

Πρὶν ἢ ἐκθέσω τὸ κύριον θέμα, κρίνω σκόπιμον νὰ ἀναφέρω εἰσαγωγικῶς δεδομένα τινά, ἐκ τῶν ὁποίων καταφαίνεται ἡ θεμελίωσις τῆς εὐγονικῆς εἰς τὸ νόημα τῆς ὑφῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ στηριχθῇ τὸ βάσιμον τῆς εὐγονικῆς προσπαθείας, δοθέντος ὅτι γνῶμαι περὶ τῆς μικρᾶς πρακτικῆς ἀξίας τῆς εὐγονικῆς, ἰδίως δ' ἀντιρρήσεις περὶ τῆς ὠφελιμότητος τῶν μέτρων ἐφαρμογῆς αὐτῆς δὲν ἔπαυσαν εἰσέτι διατυπούμεναι.

Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος δεδομένα εἶναι σχετικά, ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὴν ὑπόστασιν καὶ ὕπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφ' ἑτέρου πρὸς τὴν ἐξέλιξιν καὶ διαμόρφωσιν τῆς ἰατρικῆς κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχήν.

Ἐν πρώτοις ὡς πρὸς τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὡς συγκεκριμένον ἄτομον, γεννᾶται καὶ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον εἰς ὡρισμένην χρονικὴν στιγμὴν καὶ εἰς ὡρισμένον τόπον. Τῆς γεννήσεώς του προηγήθησαν ἄπειροι γενεαί, ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῶν ὁποίων γεννώμενος ἔλαβεν οὗτος βιολογικὰ στοιχεῖα κληρονομικῆς καταβολῆς, ἅτινα συνθέτουν καὶ διαμορφώνουν ὡρισμένον σωματικὸν καὶ ψυχικὸν τύπον (σωματικὰ γνωρίσματα, εὐφυΐαν, συναισθηματικότητα κ.τ.τ.).

Μετὰ τὴν γέννησίν του ὁ ἄνθρωπος ζῇ εἰς ἓν περιβάλλον, τὸ ὁποῖον ἀποτελοῦν πρόσωπα, ἀντικείμενα καὶ γεγονότα καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ καθορίζει τὴν ζωήν του.

Ἀναλυτικώτερον ἕκαστος ἄνθρωπος γεννᾶται εἰς ὡρισμένον τόπον καὶ χρόνον, παρ' ὡρισμένων γονέων ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένην φυλὴν καὶ ἐθνικότητα, ζῇ ὡς μικρὸν παιδίον μεθ' ὡρισμένων προσώπων, φοιτᾷ εἰς ὡρισμένον σχολεῖον, ζῇ ἐν πτωχείᾳ ἢ εὐμαρείᾳ, ὑφίσταται τὰς ἀτελείας καὶ τὰς παθήσεις τῶν γονέων του, τὴν ἤρεμον ἢ μὴ ἤρεμον ζωὴν αὐτῶν, ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν γεγονότων, ἅτινα συμβαίνουν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον π.χ. τοῦ θανάτου τοῦ πατρός, τῆς μητρός του, ἢ εἰς τὴν πατρίδα του ἢ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄτομόν του. Ὡς βλέπομεν, πρὸ

(1) Ἀνακοίνωσις ἐν τῇ σειρᾷ τῶν διαλέξεων τῆς Ἑλληνικῆς Εὐγονικῆς Ἑταιρίας.

μὲν τῆς γεννήσεώς του συμμετέχει εἰς τὴν βιολογικὴν σύστασιν τῶν προγόνων του, μετὰ δὲ τὴν γέννησίν του εἰς τὰς καταστάσεις καὶ γεγονότα τοῦ περιβάλλοντος. Τὰ πρὸ τῆς γεννήσεως καὶ μετὰ τὴν γέννησιν συλλήβδην γεγονότα ταῦτα, πολλαπλᾶ, πολυειδῆ καὶ ἀλληλοεμπλεκόμενα, καθορίζουν τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

Εἶναι ὅμως ἄξιον σημειώσεως, ὅτι πάντα ταῦτα συμβαίνουν χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ ἔχῃ θελήσει αὐτά, νὰ ἔχῃ συμβάλλει εἰς ταῦτα καὶ χωρὶς νὰ δύναται νὰ μεταβάλῃ τι ἐξ αὐτῶν. Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ γεννώμενος δὲν δύναται νὰ καθορίσῃ ἐξ ἰδίων οὔτε ἐκ ποίας φυλῆς καὶ ποίων γονέων θὰ προέλθῃ, οὔτε εἰς ποῖον τόπον καὶ κατὰ τίνα χρόνον θὰ γεννηθῇ, οὔτε πῶς καὶ μετὰ ποίων προσώπων θὰ ζήσῃ κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν κ.ο.κ. Οὕτω ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τὴν ἀρχήν της καὶ τὴν ρίζαν της πέραν τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἐγὼ νὰ καθορίσῃ ταύτην ἐξ ἰδίων, ἡ δ' ἐμφάνισίς του εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἶναι τὶ τὸ μοιραῖον δι' αὐτόν. Τὰ βιολογικὰ στοιχεῖα τῆς ὑποστάσεώς του καὶ οἱ ὅροι ζωῆς, ὑφ' οὓς δέον νὰ ζήσῃ κατὰ τὴν πρώτην παιδικὴν ἡλικίαν, ἀποτελοῦν δι' αὐτόν, ὡς λέγομεν, ἓν ἀναπότρεπτον βιολογικὸν μοιραῖον καὶ ἓν ἀναπότρεπτον ἱστορικὸν μοιραῖον καὶ συνιστοῦν ὡς γεγονότα, τὰ ὁποῖα, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, συμβαίνουν ἅπαξ, δὲν ἐπαναλαμβάνονται καὶ δὲν ἀνταλλάσσονται μὲ ἄλλο τί, τὸ ὑπόβαθρον τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ ὑπαρξικὴ φιλοσοφία ὀνομάζει ὕπαρξιν (ὑπονοοῦσα ὕπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς ὡρισμένον τόπον καὶ χρόνον). (1)

Ἡ τοιαύτη κατάστασις τῶν πραγμάτων παρουσιάζεται ἀδυσώπητος καὶ ἄτεγκτος κατὰ τὴν παιδικὴν κατ' ἐξοχὴν ἡλικίαν, ἐπίσης τὴν νεαράν, ὁπότε ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπολύτως ὑποτεταγμένος εἰς τὰς ἐσωτερικάς του ἐπιταγὰς (ἔνστικτα κ.τ.λ.) καὶ τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις καὶ ὡς ἐκ τούτου κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς ζωῆς του, εἶναι ὃν δέσμιον τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν δυνάμεων, ἀνελεύθερον καὶ μὴ αὐτεξούσιον.

Ἡ δέσμευσις αὕτη καὶ ἀνελευθερία χαρακτηρίζουσαι τὴν ὕπαρξίν του κατὰ τὴν ἀρχικὴν περίοδον τῆς ζωῆς του, δηλαδὴ τὴν παιδικὴν καὶ νεαράν, μειοῦται σημαντικῶς κατὰ τὴν ὥριμον ἡλικίαν, ὁπότε ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ μεγάλου βαθμοῦ αὐτεξουσιότητα καὶ ἐλευθερίαν ἔναντι τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ καὶ τοῦ περιβάλλοντος καὶ δύναται νὰ διακανονίζῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν μετὰ περισσῆς δυνατότητος ἐκλογῆς καὶ ἐλευθερίας καὶ νὰ ἐπιδρᾷ διαμορφωτικῶς ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος, ἀψύχου καὶ ἐμψύχου, ἐν ἄλλοις λόγοις δύναται νὰ ἐπιδρᾷ καὶ νὰ διαμορφώνῃ τὴν ἄψυχον φύσιν, νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἐπὶ καταστάσεων καὶ πραγμάτων. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν προκειχωρημένην γεροντικὴν ἡλικίαν γίνεται καὶ πάλιν ἀνελεύθερος καὶ δέσμιος τοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἐν τοῖς προκειμένοις, διαπιστοῦμεν δύο βασικὰ γεγονότα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν καὶ ὕπαρξιν. Τὸ ἓν συνίσταται εἰς τὴν ἀπόλυτον δέσμευσιν καὶ ἔλλειψιν αὐτεξουσιότητος τοῦ ἀτόμου, τὸ ἄλλο εἰς τὴν ἱκανότητα πρὸς αὐτεξουσιότητα καὶ ἐλευθέραν διάθεσιν, ἐπίσης εἰς τὴν ἱκανότητα διαμορφωτικῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος, ἡ ὁποία εἶναι ὁ ἀντίπους τῆς ὑποταγῆς εἰς αὐτό.

Βάσει τοῦ δευτέρου τούτου γεγονότος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἐν ταὐτῷ ἰδιότητα τοῦ ἀνθρώπου, παρουσιάζεται ὁ ἄνθρωπος ὡς αὐτοδύναμον, αὐτενεργοῦν καὶ αὐτοδιατιθέμενον ὄν. Ἐπὶ τῆς ἰδιότητος ταύτης βασίζεται ἡ προσπάθεια αὐτοῦ νὰ καθορίζῃ ἐξ ἰδίων καὶ διαμορφώνῃ τὴν ζωήν του, νὰ βελτιώνῃ ταύτην, νὰ διακανονίζῃ, κατὰ τὸ δοκοῦν, τὰς σχέσεις του μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἐξ αὐτῆς ἀπορρέει γενικῶς τὸ γεγονός, ὅτι δύναται νὰ δρᾷ διαμορφωτικῶς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τοῦ περιβάλλοντος καὶ νὰ καθορίζῃ οὕτω κατά τινα τρόπον τὸ μέλλον ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων του.

(1) Αἱ διαπιστώσεις αὗται τῆς ὑπαρξικῆς φιλοσοφίας εἶναι ἀναμφιβόλως βάσιμοι καὶ ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ πραγματικά.

Ἡ εὐγονικὴ κρινομένη κατὰ τὸ πρῶτον γεγονός, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑποτεταγμένος εἰς τὴν μοῖραν του, οὐδεμίαν ἔχει βάσιν καὶ δυνατότητα ὑπάρξεως, κατὰ τὸ ἕτερον ὅμως, ὅτι εἶναι σχετικῶς ἐλεύθερος νὰ διαμορφώνῃ ἑαυτὸν καὶ τὸ περιβάλλον του, ἀποκτᾷ προϋπόθεσιν ὑπάρξεως καὶ δυνατότητα ἐφαρμογῆς. Εἰς τὸ γεγονὸς δὲ τοῦτο βασίζεται ἡ συνόλη προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐπιστημονικὴ κυρίως καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ ἡ ἰατρική, νὰ διαμορφώνῃ τὴν ζωήν του ἐπὶ τὰ βελτίῳ ὡς ἄτομον καὶ ὡς σύνολον καὶ νὰ ἐπιδρᾷ διαμορφωτικῶς ἐπὶ τῶν μελλουσῶν γενεῶν, ἐν ἄλλοις λόγοις νὰ ἐπιδρᾷ εὐγονικῶς.

Ταῦτα σχετικῶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ὑπάρξεως καὶ ὑποστάσεως αὐτοῦ.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν διαμόρφωσιν τῆς ἰατρικῆς, δι' ἣν ἀνωτέρω εἶπον, ὅτι θὰ ἀναφέρω τινὰ εἰσαγωγικῶς, ἔχω νὰ ὑπομνήσω, ὅτι ἡ ἰατρικὴ κατὰ τὴν ἐπιστημονικήν της ἐξέλιξιν ἦτο, ὡς γνωστόν, ἀρχικῶς ἰατρικὴ τοῦ κυττάρου (κυτταροπαθολογία) εἶτα ἐγένετο ἰατρικὴ τοῦ ὀργάνου (παθολογία τῶν ὀργάνων π.χ. καρδιολογία, οὐρολογία, νευρολογία, ἐν συνεχείᾳ δὲ κατέστη ἰατρικὴ τοῦ ἀτόμου ὡς ἐνιαίας ψυχοφυσικῆς ἑνότητος (παθολογία τοῦ ἀτόμου, ὑγιεινὴ τοῦ ἀτόμου κ.ο.κ.). Περαιτέρω προσέλαβε τὸν χαρακτῆρα τῆς κοινωνικῆς ἰατρικῆς, τῶν νόσων τῶν ἐξεταζομένων ἐν προκειμένῳ ὡς νόσων τῆς ὁλότητος, τῆς μερίμνης καὶ τῆς θεραπείας ἀναφερομένης εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον (παθολογία τοῦ κοινωνικοῦ σώματος ὑγιεινὴ καὶ θεραπεία αὐτοῦ μὲ ἐπὶ μέρους ἰατρικὴν τῆς παιδικῆς καθόλου ἡλικίας, σχολικὴν ἰατρικήν, ἰατρικὴν ἐργασίας κ.ο.κ.). Ἡ τοιαύτη κοινωνικὴ ἰατρικὴ ἀναφέρεται εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀτόμων ὡρισμένης χώρας.

Εἰς ἔτι ἀνώτερον ἐπίπεδον διαμορφώσεως τῆς ἰατρικῆς εἶναι ἡ ἰατρικὴ μεγάλου συνόλου ἀτόμων περιλαμβάνοντος πολλὰς χώρας π.χ. τὴν Εὐρωπαϊκὴν ὁλότητα. Ὡς γνωστὸν τὰ ἰατρικὰ προβλήματα μιᾶς ἠπείρου π.χ. τῆς Εὐρωπαϊκῆς εἶναι διάφορα πως τῶν προβλημάτων μιᾶς ἄλλης π.χ. τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχομεν ἀπόχρωσιν ἰατρικῆς διὰ τὰς Ἀμερικανικὰς χώρας, τὰς Ἀσιατικάς, τὰς Εὐρωπαϊκάς, κ.ο.κ. καὶ κατ' ἰδίαν ὀργάνωσιν ἰατρικῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, τῶν Ἀμερικανικῶν χωρῶν κ.ο.κ.

Ἐν τέλει εἰς ἀνωτέραν ἔτι βαθμίδα ἔχει διαμορφωθῇ ἡ παγκόσμιος ἰατρική, ἥτις περιλαμβάνει ἁπάσας τὰς χώρας τῆς γῆς καὶ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἰατρικὰ προβλήματα τῆς συνόλης ἀνθρωπότητος, δηλαδὴ μὲ τὰ διεθνῆ καὶ παγκόσμια προβλήματα ὑγιεινῆς προφυλάξεως, προνοίας, θεραπείας. Σχετικαὶ πρὸς τὴν παγκόσμιον ἰατρικὴν εἶναι αἱ διεθνεῖς ὀργανώσεις π. χ. ἡ παγκόσμιος ὀργάνωσις ὑγείας, ὁ Διεθνὴς Ἐρυθρὸς Σταυρός, τὰ διεθνῆ συνέδρια πρὸς συζήτησιν τῶν ἰδιοτύπων ἰατρικῶν προβλημάτων ὅλων τῶν χωρῶν.

Εἰς ἑκάστην τῶν μνημονευθεισῶν βαθμίδων ἰατρικῆς διαμορφώσεως ἐμπειριέχονται τὰ προβλήματα τῆς προηγουμένης π.χ. ἡ νόσος φυματίωσις εἶναι πρόβλημα τῆς κυτταρικῆς ἰατρικῆς, τῆς ἰατρικῆς τοῦ ὀργάνου, τῆς τοῦ ἀτόμου, τῆς τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, τῆς ἠπειρωτικῆς ἰατρικῆς, τῆς παγκοσμίου ἰατρικῆς. Ἡ ἰατρικὴ ἐξειλίχθη διὰ μέσου τῶν διαφόρων τούτων βαθμίδων, αἵτινες, ὡς φαίνεται, ἀντιστοιχοῦν εἰς διαφόρους ἐξελικτικὰς βαθμίδας καὶ μορφὰς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Εἰς τὰς τελευταίας βαθμίδας τῆς ἰατρικῆς διαμορφώσεως ἔλαβεν ἰδιάζουσαν θέσιν ἡ εὐγονικὴ ἐπιστήμη. Αὕτη ὑπῆρχεν ἤδη ἐν σπέρματι εἰς τὴν ἰατρικὴν τοῦ ἀτόμου, ἐγένετο ὅμως ἐπιτακτικωτέρα ἐν τῇ κοινωνικῇ ἰατρικῇ καὶ ταῖς λοιπαῖς βαθμίδεσι τῆς ἰατρικῆς—ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ τῆς συνόλης ἰατρικῆς προσπαθείας—τοὐτέστι τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς βελτιώσεως τῶν χρησίμων διὰ τὴν ζωὴν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀποφυγῆς καὶ ἐξοβελίσεως τῶν μειονεκτικοτήτων αὐτοῦ. Οὕτω ἐνετάχθη εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἰατρικῆς προσπαθείας ὑπὸ τὴν λίαν εὐρεῖαν ἔννοιαν τῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεών της, ἡ δὲ ἀνάγκη καὶ δυνατότης ὑπάρξεως αὐτῆς δικαιολογεῖται ἀπὸ

τὸ κρατοῦν ἰατρικὸν πνεῦμα καὶ τὴν οἵα ἐξετέθη διαμόρφωσιν ἰατρικῆς τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς. Ἐφ' ὅσον δὲ εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι δυνάμεθα σήμερον νὰ κατευθύνωμεν τὰ ποικίλα ἰατρικὰ προβλήματα π.χ. τὸ τῆς φυματιώσεως, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δυνάμεθα καὶ θὰ δυνηθῶμεν ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ μέλλοντι, ἐφ' ὅσον πλουτίσωμεν τὰς περὶ εὐγονίας γνώσεις ἡμῶν, νὰ κατευθύνωμεν τὰς εὐγονικάς μας προσπαθείας, ὥστε καὶ διὰ τὸν κλάδον τοῦτον τῆς βιολογίας καὶ ἰατρικῆς νὰ μὴ ἐπιτρέπηται ἀπαισιόδοξος ἀντίληψις. Ἄλλως τε ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἰατρικῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης καθόλου ἐπιδρῶμεν διαμορφωτικῶς ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐφ' ὅσον ὡς ἐκ τῆς φυσιολογίας καὶ βιολογίας γνωρίζομεν τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων ἐν συνόλῳ ἐπιδροῦν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τῶν κληρονομικῶν καταβολῶν (γονιδίων), ἀσκοῦμεν ἤδη διὰ τῆς καθόλου ἰατρικῆς προσπαθείας παραλλήλως καὶ ἀθελήτως εὐγονικήν.

2. Ἡ εὐγονικὴ ἐν σχέσει πρὸς τὰς ψυχικὰς νόσους.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω θὰ ἴδωμεν τὰ τῆς εὐγονικῆς σχετικῶς πρὸς τὰς ψυχικὰς νόσους, ἡ ὁποία, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, εἶναι ὁ σημαντικώτερος τομεὺς τῆς εὐγονικῆς καθόλου καὶ βασίζεται εἰς τὴν ψυχιατρικὴν κληρονομολογίαν, ἐν ἄλλοις λόγοις τὴν κληρονομικότητα τῶν ψυχικῶν νόσων.

Ἡ ψυχιατρικὴ κληρονομία ἐμπεριέχεται εἰς τὴν γενετικὴν καθόλου (τὴν κληρονομολογίαν τοῦ ἀνθρώπου) καὶ εἶναι κατ' οὐσίαν σωματικὴ παθολογία, δηλαδὴ παθολογία ἐξ ἠλλοιωμένης κληρονομικῆς καταβολῆς.

Ὀφείλει νὰ λεχθῇ, ὅτι κατὰ τὰ σήμερον περὶ τῶν κληρονομικῶν ψυχικῶν νόσων πρεσβευόμενα, οὐ μόνον ἡ παθολογικὴ καταβολὴ (ὁ γονιδιότυπος), ἀλλὰ καὶ ἡ παράλληλος ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος ὡς ἄμεσος ἢ ἔμμεσος αἰτία δημιουργοῦν καὶ φέρουν εἰς φῶς τὴν κληρονομικὴν ψυχικὴν νόσον. Ἐκεῖνο δ' ὅπερ κληρονομεῖται εἶναι ἡ καταβολὴ καὶ οὐχὶ ἡ νοσηρὰ ἐκδήλωσις, δηλαδὴ ἡ νόσος. Αὕτη (δηλαδὴ ἡ νόσος) εἶναι προϊὸν τῆς συνεργασίας τῆς καταβολῆς καὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἀξίας εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περιβάλλον, ὡς ἀμέσου ἢ ἐκλυούσης αἰτίας, ἐπιβάλλει εὐγονικὴν ἀντίληψιν ὑπὸ εὐρεῖαν ἔννοιαν, δηλαδὴ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν οὐ μόνον λήψεως μέτρων, ὥστε νὰ μὴ κληρονομῆται ὁ μειονεκτικὸς γονιδιότυπος, ἀλλὰ καὶ μέτρων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν δυσμενῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων, ὥστε νὰ μὴ ἐκδηλωθῇ ὡς νόσος ἡ μειονεκτικὴ καταβολή. Εἰδικῶς διὰ τὴν ψυχιατρικὴν εὐγονικὴν ἡ τοιαύτη ἀντίληψις ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι οὕτω πως δὲν θεωροῦμεν τὴν κληρονομικὴν ψυχικὴν νόσον ὡς κάτι ἀναπόφευκτον, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἀντιμετωπισθῇ μόνον διὰ στενῶν εὐγονικῶν μέσων π.χ. διὰ τῆς μὴ δημιουργίας ἀπογόνων, ἀλλὰ ὡς κάτι τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει γενικωτέραν ὑγιεινὴν προφύλαξιν, ὥστε νὰ μὴν ἀναφανῇ ὡς νόσος ἡ τυχὸν μειονεκτικὴ καταβολὴ ἢ νὰ μὴ βλαβῇ ἡ ὁμαλὴ καὶ ὑγιὴς καταβολή, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ ἡ μεταλλαγὴ (Mutatio) (χημικὴ καὶ μοριακὴ μεταβολὴ) ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐκφυλισμοῦ τοῦ γονιδιοτύπου (γονιδίων ἢ γονυλλίων). Γνωρίζομεν ἄλλωστε, ὅτι τὸ κληρονομούμενον εἶναι τὸ προϊὸν τῆς μεταλλαγῆς, ὁ ἠλλοιωμένος γονιδιότυπος. Τότε ἔχομεν οὐσιαστικὴν καὶ πραγματικῶς κληρονομικὴν ἐπιβάρυνσιν, τὴν ὕπαρξιν τῆς ὁποίας ὑποπτευόμεθα ἔτι μᾶλλον, ὅταν καὶ ὁ φαινότυπος εἶναι ἀνώμαλος. (1)

Ποῖαι ἐξωτερικαὶ ἐπιδράσεις ἐπιφέρουν μεταβολὰς τοῦ γονιδιοτύπου ὑπὸ θετικὴν ἢ ἀρνητικὴν ἔννοιαν δὲν γνωρίζομεν ἐπακριβῶς. Δεχόμεθα ὅμως γενικῶς, ὅτι τὸ κλῖμα, τὸ ἔδαφος, ἡ διατροφή, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς καθόλου ἀποτελοῦν δυνάμεις, αἵτινες εἶναι πρωταρχικῆς σημασίας διὰ τὸν γονιδιότυπον καὶ ὅτι δυσμενεῖς ὅροι

(1) Οὕτω ὑποπτευόμεθα ὅτι ὁ γονιδιότυπος ἔχει σχιζοφρενικὰ στοιχεῖα ὅταν ὁ φαινότυπος ἀτόμου τινὸς εἶναι σχιζοειδής.

τοῦ περιβάλλοντος δύνανται νὰ ἀλλοιώσουν τοῦτον, ὥστε νὰ προκύψῃ μειονεκτικότης αὐτοῦ καὶ δημιουργία κληρονομικῶν νόσων.

Ἡ εὐγονικὴ παρέβλεπε μέχρι τοῦδε τὴν ἀξίαν τῶν ἐξωτερικῶν παραγόντων καὶ ἔστρεφε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν ἤδη βεβλαμμένον γονιδιότυπον, τοῦ ὁποίου προσεπάθει, διὰ τῶν λεγομένων εὐγονικῶν μέσων, νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μεταβίβασιν εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ἀλλὰ πέραν τῆς μεταβιβάσεως τοῦ μειονεκτικοῦ γονιδιοτύπου, σημαντικωτέρα εἶναι ἡ πρόληψις δημιουργίας τοιούτου γονιδιοτύπου διὰ τῆς μὴ ἐπιδράσεως ἐξωτερικῶν φθοροποιῶν καὶ παθογόνων παραγόντων. Ἄλλως τε, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, τὸ ποσοστὸν πιθανότητος ἐκδηλώσεως εἰς νόσον μειονεκτικῆς τινος καταβολῆς, ἐξαρτᾶται καὶ ρυθμίζεται καὶ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων. Οὕτω αἱ θεωρούμεναι ὡς κληρονομικαὶ παθήσεις χάνουσι τὴν φοβερὰν σημασίαν των, ὡς δῆθεν μοιραῖαι νόσοι καὶ δύνανται νὰ περιληφθοῦν εἰς τὴν δρᾶσιν τῆς εὐγονικῆς, εὐγονικῆς ὅμως ὑπὸ λίαν εὐρεῖαν ἔννοιαν.

Ἡ εὐγονικὴ τῶν ψυχικῶν νόσων ἔχει ὡς σκοπόν, ὡς ἡ εὐγονικὴ καθόλου, ἐξ ἑνὸς τὴν προφύλαξιν τῆς ὑγιοῦς κληρονομικῶς μάζης καὶ τὴν διατήρησιν αὐτῆς εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, ἐξ ἑτέρου τὴν μὴ βλάβην καὶ φθορὰν αὐτῆς καὶ τὴν μὴ μεταβίβασιν ἠλλοιωμένης (παθολογικῆς) κληρονομικῆς καταβολῆς εἰς τοὺς ἀπογόνους.

Τὰ μέσα ἅτινα μεταχειρίζεται εἶναι θετικὰ καὶ ἀρνητικά.

Τὰ θετικὰ συνοψίζονται εἰς τὴν ἐπιλογὴν τῶν κληρονομικῶς ὑγιῶν στοιχείων, τὴν προφύλαξιν καὶ προαγωγὴν τούτων.

Σχετικῶς πρὸς τὴν θετικὴν πλευρὰν δέον νὰ λεχθῇ, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ αὐτόματος φυσικὴ ἐπιλογή, ἀλλ' ἐπιβάλλεται συνειδητὴ καὶ προδιαγεγραμμένη προσπάθεια βασιζομένη εἰς τὰ δεδομένα τῆς γενετικῆς (τῆς κληρονομολογίας). Ἐν τῷ προκειμένῳ προτεινόμενα συγκεκριμένα μέτρα εἶναι ἡ διευκόλυνσις τοῦ γάμου ὑγιῶν, ἡ βοήθεια καὶ ἡ ὑποστήριξις τῶν ἐχόντων ἀνάγκην ὑγιῶν ἀτόμων καὶ κληρονομικῶς ὑγιῶν οἰκογενειῶν μὲ πολλὰ τέκνα ψυχικῶς ὑγιᾶ, ἡ διαφώτισις περὶ τῆς εὐγονικῆς πρὸ τοῦ γάμου εἰς συμβουλευτικοὺς σταθμούς (σχετικαὶ εὐγονικαὶ ὀργανώσεις), ἡ διαρρύθμισις τῆς περὶ κληρονομίας νομοθεσίας εὐνοούσης τοὺς ὑγιεῖς, ἐν γένει δὲ μέριμνα ὑπὲρ τῶν ὑγιῶν. Ἡ εὐγονικὴ πρέπει νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ ἀποκτήσουν οὗτοι τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης διὰ τοὺς ἀπογόνους καὶ νὰ μεριμνοῦν διὰ τὸ μέλλον αὐτῶν. Τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης καὶ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν τύχην τῶν ἀπογόνων ὑπάρχει βεβαίως διάχυτον εἰς τὸν λαόν. Δέον ὅμως νὰ καταστῇ πλέον ἐνεργὸν καὶ συνειδητοποιημένον. Εἰς τοῦτο συμβάλλει ἡ περὶ εὐγονικῆς διαφώτισις καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ προσπάθεια καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Εὐγονικῆς Ἑταιρίας.

Τὰ ἀρνητικὰ μέτρα ἔγκεινται εἰς ἀποκλεισμὸν καὶ ἐξοβέλισιν τῶν παθολογικῶν καταβολῶν διὰ τῆς μὴ μεταβιβάσεως καὶ κληρονομήσεως τούτων εἰς τοὺς ἀπογόνους.

Ὡς πρὸς τὴν μὴ μεταβίβασιν τῶν παθολογικῶν καταβολῶν, ὡς συγκεκριμένα μέτρα προτείνονται ἡ ἐμπόδισις τῆς ἀναπαραγωγῆς τῶν ἀποδεδειγμένως κληρονομικῶς ἐπιβεβαρημένων, ἡ ἀπαγόρευσις γάμου καὶ τεκνογονίας αὐτῶν, ἡ στείρωσις αὐτῶν, ἡ διακοπὴ ἐγκυμοσύνης διὰ λόγους κληρονομικῆς ἐπιβαρύνσεως, ἡ ἐμπόδισις τῆς ἐγκυμοσύνης, ἡ ἀπομόνωσις βαρέως ψυχικῶς πασχόντων, ἀντικοινωνικῶν καὶ ἐγκληματικῶν ἀτόμων (περιορισμὸς αὐτῶν ἐν ἀσύλῳ ἢ φυλακῇ).

Ἐκ τῶν ἀρνητικῶν μέτρων εὐγονικῆς τὸ περισσότερον συζητηθὲν καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ τεθὲν μέτρον εἶναι ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἀναπαραγωγῆς τῶν κληρονομικῶς ἐπιβεβαρημένων. Τούτου ἡ ἀξία ἀμφισβητεῖται πλήρως ὑπὸ πολλῶν. Σχετικῶς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὰ πράγματα ἔχουν κατασταλάξει εἰς τὸ ὅτι τὸ ἐν λόγῳ μέτρον δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογήν, ἀλλὰ κατὰ λίαν προσεκτικὸν τρόπον καὶ εἰς λίαν μικρὸν ἀριθμὸν περιπτώσεων. Ἰδίως δέον νὰ ἐντοπίζηται εἰς τὰς βαρείας περιπτώσεις. Ἡ γενίκευσις αὐτοῦ, οὔτε ἐπιστημονικὴν βάσιν ἔχει, οὔτε σκόπιμος εἶναι ἀπὸ τῆς

ἀπόψεως τῆς ὁλότητος ἑνὸς λαοῦ. Τοῦτο δέ, διότι οὔτε βέβαιον εἶναι, ὅτι εἰς νοσοῦντα τινὰ παθολογικός τις γονιδιότυπος θὰ μεταβιβασθῇ εἰς τοὺς ἀπογόνους, οὔτε ἀντιστρόφως περὶ ἑνὸς ὑγιοῦς ἀνθρώπου εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι δὲν θὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὰ τέκνα του τὰ ἐν αὐτῷ λανθανόντως διακείμενα μειονεκτικὰ γονίδια (γονύλλια). Ὁ ὑπερβολικὸς ἐν τῷ προκειμένῳ φόβος πολλῶν εὐγονιστῶν, ὅτι αἱ κληρονομικαὶ νόσοι εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσουν κίνδυνον ἐκφυλίσεως καὶ ἐξαφανίσεως ἑνὸς λαοῦ, εἶναι ἀδικαιολόγητος καὶ δὲν πρέπει νὰ ὁδηγῇ εἰς σκέψεις περὶ μέτρων μὴ δικαιολογουμένων ἐπιστημονικῶς.

Μεταξὺ τῆς θετικῆς καὶ ἀρνητικῆς εὐγονικῆς προσπαθείας ἡ θετικὴ προσπάθεια, δηλαδὴ ἡ φυσικὴ καὶ ἡ τεχνικὴ ἐπιλογὴ καὶ προαγωγὴ τῶν κληρονομικῶς ὑγιῶν καὶ ἱκανῶν, ἔχει θεωρηθῇ ὡς περισσότερον σπουδαία καὶ σημαντική, παρὰ ἡ ἀρνητικὴ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν παθολογικῶν. Τὰ θετικὰ μέτρα εἶναι ἀποδοτικώτερα παρὰ τὰ ἀρνητικά, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχομεν ἀσφαλεῖς ἐπιστημονικὰς βάσεις καὶ προβλέψεις, ὥστε νὰ ἐνεργῶμεν ἀναλόγως μετ' εὐστοχίας.

Γενικῶς δέον νὰ τονισθῇ ὅτι τὸ ἔργον τῆς εὐγονικῆς εἶναι λίαν δυσχερές, τόσον ὑπὸ τὴν θετικὴν ἔννοιαν, ὅσον καὶ ὑπὸ τὴν ἀρνητικήν. Δὲν εἶναι ἀπίθανον ἐν τῇ εὐγονικῇ δράσει ἡμῶν νὰ παρέμβωμεν εἰς τὸ ἔργον τῆς φύσεως ἀνατρεπτικῶς καὶ νὰ δημιουργήσωμεν κακὸν ἀντὶ καλοῦ, εἴτε παρακωλύοντες τὴν μεταβίβασιν τῶν ὑγιῶν στοιχείων τῆς κληρονομικῆς μάζης, εἴτε μὴ κατορθώνοντες νὰ ἐμποδίσωμεν καὶ ἐξοβελίσωμεν τὰ παθολογικά. Ἐπίσης δυσχέρειαι προκύπτουν κατὰ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἔνθα ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἄτομον, εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὡς ὁλότητα. Πολλάκις τὰ δύο ταῦτα ἀντιτίθενται καὶ καθιστοῦν δυσχερῆ τὴν ἐνέργειαν τῆς εὐγονικῆς καὶ τῆς ἰατρικῆς ἐν γένει. Ἡ ἰατρικὴ καὶ ἡ εὐγονικὴ ἔχουν, ὡς μέλημα, ταὐτοχρόνως τὸν ἄνθρωπον ὡς συγκεκριμένον ἄτομον καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ βοήθεια δὲ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἄτομον, πρέπει νὰ παρέχηται χωρὶς νὰ βλάπτωνται οἱ ἀπόγονοι ἢ ἀντιστρόφως ἡ μέριμνα διὰ τοὺς ἀπογόνους νὰ μὴ γίγνηται αἰτία δεινοπαθείας διὰ τὸ ἄτομον. Ἐπὶ τούτοις παρίσταται ἀνάγκη, ὅπως ἡ εὐγονικὴ ἐναρμονίζηται πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἠθικήν, πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ, τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων καὶ τοῦ δικαίου, τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις πρὸς τὴν καθόλου πνευματικὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν νοοτροπίαν τῶν ἀνθρώπων, εἰς οὓς μέλλει νὰ ἐφαρμοσθῇ. Ἐξ ὅλων τούτων προκύπτουν πολυειδεῖς δυσχέρειαι, κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εὐγονικῶν μέτρων.

(Συνεχίζεται)

ΜΗΤΕΡΑ

Τοῦ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Στὴν Ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν, στὸν Ἀτίμητο Θησαυρὸ τῆς Ἐκκλησίας, στὴν Πανύμνητο Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ σὲ ὅλες τὶς Πανάγιες Μητέρες τοῦ Κόσμου εἶναι ἀφιερωμένα τὰ ταπεινά μου ἐτοῦτα λόγια.

Ὦ!!! Σύ, Πανάγια, Μητέρα ποὺ ἔννοιωσες τὸν ἀπέραντο πόνο νὰ δῇς τὸ παιδί σου πάνω στὸ Σταυρό, στέκεις πάντα ψηλὰ στοὺς Οὐρανοὺς καὶ μὲ τὸ παράδειγμά σου δίνεις τὴν ἐλπίδα στοὺς ἀπελπισμένους καὶ τὴν παρηγοριὰ στοὺς θλιμμένους.

Σὺ εἶσαι ἡ Πρώτη σ' ὅλες τὶς Μητέρες τοῦ Κόσμου, ὅπου ἐμπρὸς στὴν Ἁγνὴ ψυχή Σου στάθηκε κατάπληκτος ὁ Ἀρχάγγελος καὶ ἀπορῶντας ἔψαλε... «Ποῖον »Σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον; Τί δὲ ὀνομάσω Σὲ ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Δι' ὃ »ὡς προσετάγην βοῶ Σοι, Χαῖρε Κεχαριτωμένη».

Ὦ!!! καὶ σεῖς Μητέρες ὅλου τοῦ Κόσμου, ποὺ ἀκολουθεῖτε σιωπηλὲς τὴν Πανάγια Μαρία, μέσα στὴν ψυχή σας κλείνετε τὴ λατρεία καὶ τὴν ἀγάπη ὅλων μας.

Ἀλήθεια;!!! Ποιὸς ἀπὸ μᾶς σὲ στιγμὲς ὀδύνης καὶ θλίψεως δὲν ἐστέναξε καὶ δὲν ἐπικαλέστηκε τὸ ὄνομα τῆς Μητέρας του;

Καὶ γιατὶ στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας καλοῦμε τὴ Μητέρα μας καὶ μόνο;!

Μήπως δὲν μᾶς ἀγάπησε καὶ ὁ Πατέρας, τ' ἀδέλφια, οἱ φίλοι; Μήπως κάποτε δὲν ἀγαπηθήκαμε μὲ λατρεία, καὶ μὲ τυφλὸ ἔρωτα ἀπὸ κάποιο ἄλλο πρόσωπο;! Γιατὶ λοιπὸν κάνουμε ἐπίκλησι στὴ Μητέρα μας;

Ἁπλούστατα, γιατὶ νοιώθουμε ὅτι ποτὲ δὲν μᾶς ἀγάπησε κανείς, οὔτε θὰ μᾶς ἀγαπήσῃ ὅσο ἡ Μητέρα μας. Ὅλες οἱ μελῳδίες τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς Ἀγάπης ἑνώνονται σὲ μιὰ οὐράνια ἁρμονία, μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Μητέρας καὶ ἂν ὑπάρχῃ πάνω σὲ τούτη τὴ γῆ Ἀγάπη, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος εἶπε, πὼς εἶναι πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴ γνῶσι, πιὸ τρανὴ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα καὶ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν πίστι, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς Μητέρας.

Γι αὐτὸ σὲ κάθε πόνο τοῦ Σώματος καὶ τῆς Ψυχῆς, ἡ συνείδησή μας στρέφεται αὐτόματα καὶ ἐπικαλεῖται τὴ βοήθεια καὶ τὴν εὐλογία τῆς μητέρας καὶ μόνον.

Γι' αὐτὸ οἱ ποιητὲς τραγούδησαν σὲ χίλιες χιλιάδες τόνους τὴν Ἀγάπη τῆς Μητέρας.

Μὰ ἂς ἀκούσουμε μερικὲς ἀπὸ τὶς μελῳδίες αὐτὲς ποὺ ἡ σύγχρονη ποίησι μᾶς ἔδωσε γιὰ τὴν ἀπέραντη, τὴν πιὸ μεγάλη ἀγάπη στὸν κόσμο, τὴν ἀγάπη τῆς Μητέρας:

Ἡ μάννα ἀπάντεχο, πικρὸ τὸ μήνυμα μαθαίνει,
ὁ γυιός της ὁ μονάκριβος στὴν ξενητειὰ πεθαίνει.
Κινᾷ, θαλασσοδέρνεται, παίρνει βουνὰ καὶ δάση
καὶ πάει μιὰν ὥρα ἀρχίτερα γιὰ νὰ τόνε προφτάσῃ.

—Μάννα μου, καλῶς ὥρισες στὴν ἀρρωστιά μου ἀπάνω!
Ἡ ἀρρώστεια σ' εἶδε κι' ἔφυγε καὶ μ' ἄφησε νὰ γιάνω.
Μὴ φύγῃς πειά, μαννούλα μου, κοντὰ ἀπ' τὸ προσκεφάλι,
νὰ μὴν τὸ μάθῃ ἡ δολερὴ κ' ἔρθῃ καὶ μ' εὕρῃ πάλι.
—Σ' ἀφήνω, γυιέ μου, τὴν εὐχὴ γιὰ φυλαχτὸ ἁγιασμένο,
κ' ἐγώ, δόλια γερόντισσα, στὸν τόπο μου πηγαίνω.

*

Ἡ μάννα μήνυμα γλυκὸ μαθαίνει μὲ καμάρι.
Ὁ γυιός της θὲ νὰ παντρευτῇ, νύφη μὲ βιὸς θὰ πάρῃ.
Κινᾷ, θαλασσοδέρνεται, παίρνει βουνὰ καὶ δάση,
νὰ πάῃ μιὰν ὥρα ἀρχίτερα στὸ γάμο νὰ προφτάσῃ.

*

—Τ' ἤθελες, μάννα μου, ναρθῇς, στὸ γάμο μου νὰ λάχῃς;
ἡ νύφη δὲ σ' ὀρέγεται, παραξενιὲς θὲ νἄχῃς.
Σῦρε νὰ πᾷς, μὴν καρτερῇς, γιατὶ θυμώνει ἐκείνη
καὶ παίρνει τὴν ἀγάπη της καὶ φεύγει καὶ μ' ἀφήνει...
—Σ' ἀφήνω, γυιέ μου, τὴν εὐχὴ γιὰ φυλαχτὸ ἁγιασμένο,
κ' ἐγώ, δόλια γερόντισσα, στὸν τόπο μου πηγαίνω.

Ἰωάννης Πολέμης

Κι' ὅταν πάλι ἡ μάννα βλέπει ἄρρωστο τὸ παιδί, ἀποτραβιέται νὰ προσευχηθῇ στὴν ἄλλη Μάννα καὶ τὴ σκηνὴ αὐτὴ μᾶς δείχνει ὁ ποιητὴς λέγοντας:

Σβύνη τὸ φῶς.....
Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ προσεύχεται ἡ Μάννα
γονατιστὴ στὸ σκονισμένο εἰκονοστάσι
ποὺ καίει τὸ φτωχοκάντηλο·
—ποὖχει γιὰ λάδι τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της—
καὶ καντηλύθρα τὴν ἐλπίδα,
γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ γυιοῦ της
γονατίζει
καὶ γιὰ τοῦ κόσμου ὅλα τὰ παιδιά.
Ἅγια τῆς Μάννας τῶν Μαννάδων Ὥρα.
Δακρύζει ἡ Παναγιὰ καὶ τὸ καντῆλι τρίζει
καὶ ἡ γλυκειὰ παρηγοριὰ καὶ τοῦ Θεοῦ φωνὴ
μακάρια γαληνεύουνε τὴν ὄψι τῆς μάννας.

Σήφης Κόλιας

Μὰ τὴν πιὸ ἱερὴ σκηνὴ τῆς ἀγάπης μᾶς παρουσιάζει ἡ μοῦσα τοῦ Γ. Δροσίνη σὲ τούτους τοὺς στίχους:

Στοῦ μαρτυρίου τὸν τόπο ὅλοι Τὸν ἄφησαν
Μόνο—
Ὅλοι Τὸν ἄφησαν,
γιατ' εἶναι ὁ πόνος τους βαρὺς
καὶ δὲ μποροῦν νὰ τὸν νικήσουν.
Μὰ Ἐσένα, ἀπὸ τὸν πόνο μεγαλύτερη
ἡ Ἀγάπη σου,
κι' ἀπὸ τὰ ἀτέλειωτα τὰ βάσανα
πιὸ ἀτέλειωτη,
Σὲ ρίζωσε
στὰ πόδια τοῦ Σταυροῦ Του!

*

Καὶ Εἶσαι κοντά Του
τοῦ μαρτυρίου τὴν ὥρα.
Καὶ δέχεται ἡ ψυχή Σου τὸ αἷμα Του
σταλαματιά, σταλαματιά,
καὶ γίνεται πιὸ θαρρετὴ καὶ δυνατὴ
ἡ Ἀγάπη Σου.

*

Κι' ὅταν τὴ δύναμη Σου Ἐκεῖνος εἶδε,
θέλησε ἕνα ἄξιο χάρισμα
νὰ δώσῃ στὴν Ἀγάπη Σου
καὶ στὰ δικά Σου χέρια ἀπόθεσεν,
ὅ,τι ἄφηνε στὸν κόσμο μεγαλύτερο.

*

«Νά, ἡ μητέρα Σου!» εἶπε.
Κι' ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἐσύ,
Μητέρα σου, τὴν ἔφερες στὸ σπίτι σου.

Γ. Δροσίνης

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣ
Ἢ
ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΚΑΛΟΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου
καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

IV. Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ

ΙΙ. Ἡ ἄσκησις τῶν καθηκόντων τοῦ ἀρχηγοῦ ἢ τοῦ προϊσταμένου.

Ζ'. Ἡ τέχνη νὰ ἐνθαρρύνῃς ἠθικῶς καὶ νὰ ἀμείβῃς τοὺς ὑφισταμένους σου.

1. Ἠθικὴ ἐνίσχυσις.—Ἐκδήλωσις ἐμπιστοσύνης καὶ ἐκτιμήσεως.—Ἀνάπτυξις καὶ ἀξιοποίησις τῶν ταλάντων.

Ὑπάρχουν προϊστάμενοι ποὺ εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι νὰ κάμουν παρατηρήσεις ἢ νὰ ἐπιβάλουν ποινάς, ἀλλ' οἱ ὁποῖοι πολὺ σπανίως, ἢ καὶ οὐδέποτε εὑρίσκουν ἕνα λόγον ἐνθαρρύνσεως ἢ ἐπαίνου διὰ τοὺς ὑφισταμένους των ποὺ ἐργάζονται μὲ ζῆλον καὶ αὐτοθυσίαν, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν.

Νομίζουν δέ, ὅτι, ἐφ' ὅσον δὲν κάμνουν παρατήρησίν τινα, τοῦτο σημαίνει ὅτι μένουν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν προσφερομένην ἐργασίαν καὶ συνεπῶς τοῦτο εἶναι ἀρκετόν.

Ἴσως ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως τοῦτο νὰ εἶναι λογικόν, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἀρκετόν. Ὁ ὑφιστάμενος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ν' ἀκούῃ νὰ τοῦ λέγουν οἱ προϊστάμενοί του, ὅτι μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του. Μὲ τὸν τρόπον τοῦτον βεβαιώνεται ὅτι ἀκολουθεῖ τὸν ὀρθὸν δρόμον, αἰσθάνεται δ' ἐξ ἄλλου βαθεῖαν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν διότι ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸν ἐκτιμοῦν. Ἐνισχύεται ὡς ἐκ τούτου πολὺ ἠθικῶς καὶ ψυχικῶς, οὕτως ὥστε νὰ συνεχίσῃ τὰς προσπαθείας του μὲ περισσότερον ζῆλον καὶ αὐταπάρνησιν.

Τίποτε πράγματι δὲν ὑπονομεύει περισσότερον τὸν ζῆλον τοῦ ὑφισταμένου ἀπὸ τὸ συναίσθημα ποὺ δοκιμάζει, ὅτι οἱ προϊστάμενοί του ἀδιαφοροῦν διὰ τοὺς μόχθους του, διὰ τὰς ταλαιπωρίας του, διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐργασίας του καὶ ἐν γένει διὰ τὸ ἄτομόν του. Ἡ ἀνθρωπίνη καρδία εἶναι πάρα πολὺ εὐαίσθητος εἰς τὰς εἰλικρινεῖς ἐκδηλώσεις συμπαθείας ἐκτιμήσεως, ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης. Ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὰς ἀντιθέτους ἐκδηλώσεις. Ἰδίως, ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, λόγῳ τῆς ψυχοσυνθέσεώς μας εἴμεθα πολὺ φιλότιμοι, εὐαίσθητοι καὶ εὔθικτοι. Διὰ τοῦτο χρειάζεται πολὺ μεγάλη προσοχὴ εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ. Ἡ παραμικρὰ ἐκδήλωσις ἐμπιστοσύνης συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὸν Ἕλληνα ὑπάλληλον δύναται νὰ τὸν κερδίσῃ ψυχικῶς καὶ νὰ τὸν φιλοτιμήσῃ τόσον πολὺ ὥστε νὰ ἐργασθῇ μὲ ὅλην του τὴν ψυχήν. Ἐκεῖνο ποὺ ζητεῖ οὗτος εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῶν προσπαθειῶν του, εἶναι ἡ ἴση μεταχείρισις καὶ ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης. Ὁ καλὸς καὶ φιλότιμος ὑπάλληλος δὲν ἀνέχεται μεροληψίας καὶ ἀδικίας ἢ παραγνώρισιν τῆς ἀξίας του. Ἐκεῖνος λοιπὸν ὁ προϊστάμενος ποὺ εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν ἐκφράζει τὴν ἱκανοποίησίν του διὰ τὴν καλὴν ἐργασίαν τοῦ ὑφισταμένου του μὲ ὀλίγα ἐγκάρδια λόγια, ποὺ γνωρίζει πῶς νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ ἠθικῶς, ἀσφαλῶς ἐκέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ὑφισταμένου του καὶ τὸν ἔχει ἐξυψώσει εἰς ἀνώτερον ἠθικὸν ἐπίπεδον. Εἶναι καθῆκον συνεπῶς τοῦ προϊσταμένου νὰ βοηθῇ μὲ κάθε τρόπον τοὺς ὑφισταμένους

του ὅπως ἀξιοποιοῦν τὰ φυσικὰ καὶ πνευματικά των τάλαντα, δηλαδὴ τὰς διαφόρους ἱκανότητας καὶ δεξιοτεχνίας μὲ τὰς ὁποίας τοὺς ἐπροίκισεν ὁ Δημιουργός. Καὶ πρὸς τοῦτο ὀφείλει νὰ τοὺς δίδῃ εὐκαιρίας ὅπως ἀναπτύσσουν τὴν πρωτοβουλίαν των καὶ τὴν αὐτενέργειάν των, καθ' ὃν τρόπον ἔχομεν ὑποδείξει εἰς προηγούμενα ἄρθρα.

2. Ἡ ἄμιλλα.—Ὅροι διὰ τὴν ἐπιτυχῆ χρησιμοποίησίν της.

Ἓν ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέσα ποὺ συντελεῖ πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἱκανοτήτων τῶν ἐργαζομένων εἰς τινα τομέα ἀνθρωπίνης δράσεως εἶναι καὶ ἡ εὐγενὴς ἄμιλλα μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ ἄμιλλα γενικῶς ἐξεταζομένη εἶναι στοιχεῖον προόδου, τεχνικῆς, ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς. Ὁ προϊστάμενος διὰ καταλλήλου τρόπου δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὸ μέσον τοῦτο.

Ἀλλ' εἶναι δύσκολος καὶ πολὺ λεπτὸς ὁ χειρισμὸς τοῦ παράγοντος τούτου, λόγῳ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ποὺ δύναται νὰ προκαλέσῃ μεταξὺ τῶν εἰς τὸν αὐτὸν τομέα ἐργασίας συνεργαζομένων ἀτόμων. Ὁ κακὸς δὲ οὗτος χειρισμὸς δύναται νὰ προκαλέσῃ τ' ἀντίθετα τῶν ἐπιδιωκομένων ἀποτελέσματα.

Χρειάζεται λοιπὸν μεγάλη σύνεσις καὶ ἐπαρκὴς ψυχολογικὴ πεῖρα ἐκ μέρους τοῦ προϊσταμένου κατὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ μέσου τούτου. Θὰ πρέπει ὅθεν νὰ τηρῶνται ὡρισμένοι ὅροι, ὥστε νὰ ἐξουδετερώνωνται κατὰ τὸ δυνατὸν τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ προκύψουν λόγῳ κακοῦ καὶ ἀψυχολόγητου χειρισμοῦ τῆς ἁμίλλης.

Τοιοῦτοι δὲ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς εἶναι οἱ ἑξῆς :

Πρῶτον : Ἀπαιτεῖται ὅπως τὰ ἄτομα ποὺ θὰ τεθοῦν εἰς ἄμιλλαν νὰ εἶναι τῶν αὐτῶν περίπου ἱκανοτήτων. Ἄλλως, ἐὰν τουτέστιν ὑπάρχῃ ἀνισότης ἱκανοτήτων, θὰ προκληθῇ ἀσφαλῶς ἀπογοήτευσις καὶ αἴσθημα κατωτερότητος μεταξὺ τῶν ὑστερούντων ἐκ τοῦ προσωπικοῦ, ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ εἰς κρυφὸν ἢ φανερὸν ἀνταγωνισμὸν μὲ πολὺ δυσάρεστα ἀποτελέσματα διὰ τὴν ἐργασίαν.

Δεύτερον : Ἀπαιτεῖται ὅπως καθορίζωνται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ ὅρια ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ κινηθοῦν τὰ ἀμιλλώμενα πρόσωπα. Καθορισμὸς ὁρίων ἐπιτευκτῶν μόνον παρ' ὡρισμένων ἐξαιρετικῶν ἀτόμων θὰ προκαλέσῃ ὑπερκόπωσιν τοῦ συνόλου καὶ ἀπογοήτευσιν. Ἡ ἄμιλλα τοῦ προσωπικοῦ πρέπει λοιπὸν νὰ περιορίζεται μεταξὺ προσώπων τῶν αὐτῶν σχεδὸν ἱκανοτήτων καὶ ἐπὶ ἐργασίας τῆς αὐτῆς ἢ παρεμφεροῦς φύσεως, διότι ἄλλως, αἱ τυχὸν ἀμοιβαὶ ἢ διακρίσεις δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν ἄδικοι. Ἡ μόνη περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπεριόριστος ἄμιλλα μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ κλάδου τινός, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ διεξάγεται εἰς τὸ πνευματικὸν ἢ τὸ ἠθικὸν ἐπίπεδον.

3. Χορήγησις ἠθικῶν ἢ ὑλικῶν ἀμοιβῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ ἀγῶνες καὶ οἱ κίνδυνοι ποὺ συνεπάγονται οὗτοι συντελοῦν ὥστε νὰ σφυρηλατῆται ἡ θέλησις καὶ ὁ χαρακτήρ. Ἀλλ' εἶναι ἐνδεχόμενον, ἐὰν τελικῶς δὲν ἐπιτυγχάνεται ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς νὰ προκαλῆται ἀπογοήτευσις καὶ ἀποθάρρυνσις. Ὁ καλὸς προϊστάμενος ὀφείλει νὰ καθιστᾷ γνωστοὺς εἰς τὸ προσωπικόν του τοὺς κινδύνους ποὺ συνεπάγεται μιὰ ἐργασία, νὰ ὑπογραμμίζῃ δὲ εἰς αὐτὸ τὰς προσπαθείας καὶ τοὺς ἀγῶνας ποὺ πρέπει νὰ καταβάλῃ διὰ νὰ προκύψῃ τὸ ἀναμενόμενον ἀποτέλεσμα. Ὀφείλει ὅμως προσέτι κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν ἱκανοποίησίν του, διὰ τοὺς καταβαλλομένους μόχθους, διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουν οἱ συνεργάται καὶ ὑφιστάμενοί του πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ὅταν δὲ τέλος τὰ ἀναμενόμενα εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα προκύψουν, ὀφείλει νὰ μὴ διαψεύσῃ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς συνεργάτας του, ἀλλὰ νὰ ἐπαινέσῃ, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ βραβεύσῃ ἠθικῶς ἢ καὶ ὑλικῶς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπέδειξαν ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ αὐταπάρνησιν, ποὺ ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ συνήθους καθήκοντος.

Ἀλλ' ὁ προϊστάμενος ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ πῶς πρέπει νὰ παρέχῃ τὰς ἠθικὰς ἢ καὶ ὑλικὰς ἀμοιβάς.

Ἐν πρώτοις, ὄχι εἰς πάντας, ἀδιακρίτως τῆς παρασχεθείσης συμβολῆς, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει χάνουν αὗται τὴν ἠθικήν των ἀξίαν. Παύουν τουτέστι νὰ ἀποτελοῦν τὸ ἠθικὸν κίνητρον πρὸς ἀνάπτυξιν μεγαλυτέρου ζήλου, πρὸς μεγαλυτέραν ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάρνησιν.

Δεύτερον: Κατὰ τὴν ἀπονομὴν αὐτῶν, χρειάζεται ἡ ἐπίδειξις «τάκτ», δηλαδὴ κάποιας ἰδιαιτέρας λεπτότητος καὶ εἰλικρινοῦς ἐκδηλώσεως συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἀμείβεται. Οἱ λόγοι δὲ ποὺ θὰ συνοδεύουν τὴν ἀμοιβὴν πρέπει ν' ἀντανακλοῦν τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα τοῦ προϊσταμένου, ὥστε νὰ εὕρουν καλὴν ἀπήχησιν στὴν ψυχὴν τοῦ προσώπου ποὺ ἀμείβεται. Μὲ ἄλλους λόγους θὰ πρέπει ὁ παρέχων τὴν ἀμοιβὴν νὰ κάμῃ ὥστε ὁ ἀμειβόμενος νὰ αἰσθανθῇ εἰλικρινῆ συγκίνησιν, ἱκανοποίησιν καὶ χαρὰν διὰ τὴν ἠθικὴν διάκρισιν ποὺ τοῦ γίνεται.

Τρίτον. Πρέπει νὰ ἐκλέγεται ἡ πλέον κατάλληλος στιγμὴ διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς ἠθικῆς διακρίσεως ἢ τῆς ἀμοιβῆς ἐν γένει. Εἶναι δὲ αὕτη, ἐκείνη ποὺ προσεγγίζει ἐπὶ μᾶλλον πρὸς τὸν χρόνον τῆς καταβληθείσης προσπαθείας καὶ τοῦ ἐπιτευχθέντος ἀποτελέσματος. Ἡ πάροδος μακροῦ χρόνου ἀπὸ τὴν πρόσφορον ταύτην στιγμὴν ἀμβλύνει τὴν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν.

Ὡς ἐσημειώσαμεν καὶ ἀνωτέρω, εἶναι ἀναμφισβητήτως λίαν ἀξιέπαινος καὶ ἐπιβεβλημένη ἡ ἀπονομὴ ἠθικῶν διακρίσεων καὶ ἀμοιβῶν ἐν γένει εἰς τοὺς ἐπιδεικνύοντας ἰδιαίτερον ζῆλον καὶ ἐξαιρετικὴν ἐπίδοσιν εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἰδίᾳ δὲ ὅταν συνοδεύεται αὕτη μὲ πραγματικὴν αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν. Τονίζομεν ὅμως καὶ αὖθις ὅτι ἡ λαμπρὰ καὶ ἀξιοσύστατος αὕτη ἀρχὴ δέον νὰ μὴ μεταβληθῇ εἰς ἁπλῆν συνήθειαν καὶ ρουτίναν, μὲ τὴν ἄνευ διακρίσεως τινος καὶ δι' ἰδιάζοντας λόγους ἀπονομὴν τοιούτων ἀμοιβῶν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ζῆλος θὰ καταπέσῃ καὶ αἱ τιμητικαὶ διακρίσεις θὰ παύσουν νὰ ἔχουν ἀξίαν τινα, ὡς κινήτρου διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἐργαζομένου ἀτόμου.

Ἡ τέχνη λοιπὸν τοῦ νὰ ἐνθαρρύνωνται ἠθικῶς καὶ νὰ ἀμείβωνται κατὰ διαφόρους τρόπους οἱ ὑφιστάμενοι, ἔγκειται εἰς τὴν ἐκ μέρους τοῦ προϊσταμένου ἐπίδειξιν ψυχολογικῆς ἱκανότητος, ὅπως διακρίνῃ καὶ ἐκτιμᾷ τὰς καταβαλλομένας παρὰ τούτων προσπαθείας ὡς καὶ τὸν ἐπιδεικνυόμενον ὑπὸ τούτων ζῆλον γεγονὸς ὅπερ δημιουργεῖ εἰς τούτους τὸ συναίσθημα ὅτι ὁ ζῆλός των καὶ ἡ αὐταπάρνησίς των ἀναγνωρίζεται καὶ ἐκτιμᾶται, προκαλεῖται δὲ οὕτω εἰς τούτους ἡ ἐσωτερικὴ ἱκανοποίησις καὶ εὐγενὴς φιλοδοξία διότι διὰ τῶν ἱκανοτήτων καὶ τῆς ἀξίας των, συμβάλλουν καὶ οὗτοι εἰς τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν τοῦ ἔργου εἰς τὸ ὁποῖον μοχθοῦν.

(Συνεχίζεται)

Η ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ
ΚΑΙ
Η ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

— Ὁ Ὀκτώβριος τοῦ 1917 καὶ ὁ Ὀκτώβριος τοῦ 1956, ἱστορικοὶ σταθμοὶ τοῦ κομμουνισμοῦ —

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου
καὶ Κοινωνιολόγου
κ. **ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΣΤΑΥΡΙΔΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Ἱστορικὴ περίληψις περὶ τῆς Οὐγγαρίας.
2.—Τὸ Κομμουνιστικὸν καθεστώς.
3.—Ἡ ἐπανάστασις.

***

1. Ἱστορικὴ περίληψις περὶ τῆς Οὐγγαρίας.

Ἡρωϊκὴ ὄντως ὑπῆρξεν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἡ ἀντίστασις τοῦ ἐπαναστατήσαντος ἐν τῇ παμψηφίᾳ του σχεδὸν Οὐγγρικοῦ λαοῦ. Ἀνεξαρτήτως τῆς τελικῆς ἐκβάσεως τοῦ ἀπεγνωσμένου ἀγῶνος τοῦ μαρτυρικοῦ τούτου λαοῦ, τὰ διδάγματα, ἅτινα συνάγονται ἐκ τῆς διεξαγομένης αἱματηρᾶς τραγωδίας, εἶναι τεραστίας σημασίας ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις. Πρὸς κατανόησιν δὲ ὁλοκλήρου τοῦ δράματος ἐπιβάλλεται ν' ἀναλύσωμεν καλύτερα τὴν ὅλην ὑπόθεσιν αὐτοῦ, διὰ νὰ κατανοηθοῦν ἀρτιώτερον αἱ σκηναί, αἵτινες συνταράσσουν σήμερα τὴν ψυχὴν παντὸς τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

Οἱ Οὔγγροι κατῆλθον, ὡς γνωστόν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 13ου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, ἀπὸ τὰς πέραν τοῦ ἄνω τοῦ Βόλγα περιοχάς, διωχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Μογγόλων τοῦ Τσίγγις—Χάν. Τὸν Χριστιανισμὸν ἠσπάσθησαν χάρις εἰς 4 Δομινικανοὺς καλογήρους, οἵτινες μετέβησαν διὰ Κωνσταντινουπόλεως—Καυκάσου πεζῇ διὰ μέσου τῆς Στέππας μέχρι τῶν βορείων περιοχῶν τῆς ἐκεῖθεν τοῦ Βόλγα Ρωσίας, ὅπου κατῴκουν. Εἰς τὴν σημερινὴν κοιλάδα τοῦ Δουνάβεως κατέφυγον μετὰ τὴν παρὰ τὸ Μόχι μάχην καὶ ἦτταν των ὑπὸ τῶν Μογγόλων. Ἦσαν λαὸς ἀνδρεῖος καὶ πολεμικός, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς καὶ ἀρχηγὸς των Μπέλλα ὁ Δ' δὲν ἦτο ἱκανὸς Στρατηγός. Ἀργότερα συνεχωνεύθησαν μὲ τοὺς ἐπελθόντας Μαγυάρους κακτακτητὰς καὶ ἀπετέλεσαν τὸ σημερινὸν Οὐγγρικὸν Ἔθνος.

Τὰ ἀνωτέρω ἱστορικὰ δεδομένα ἀναφέρομεν διὰ νὰ τονίσωμεν, ὅτι οἱ Οὔγγροι δὲν εἶναι Σλαῦοι, οὔτε Γερμανικὸν φῦλον, καὶ διὰ τοῦτο φυλετικὴν συγγένειαν δὲν ἔχουν μὲ κανὲν ἐκ τῶν πέριξ τῆς Οὐγγαρίας Ἐθνῶν. Ἀποτελοῦν νησῖδα μεταξὺ τῶν δύο φυλετικῶν Ὠκεανῶν, τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τοῦ Σλαυϊκοῦ, ἡ δὲ θέσις των, ἡ ὑπόστασις καὶ ἡ Ἀνεξαρτησία των, πάντοτε ἐπηρεάζοντο ἀπὸ τὸν μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων τούτων φυλετικῶν ὄγκων διεξαγόμενον ἀγῶνα.

Ἀφοῦ ἐδημιούργησαν κατὰ τὸν Μεσαίωνα κραταιὸν Κράτος καὶ ἐπολέμησαν νικηφόρως ἰδίως ὑπὸ τὸν Στρατηγὸν Οὐνιάδην καὶ κατὰ τῶν ἀπὸ Νότου ἐπιδρομόντων Τούρκων, τελικῶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀπετέλουν τὸ ἕτερον σκέλος τῆς Δυαδικῆς Αὐστροουγγρικῆς Μοναρχίας, ἐφ' ὅσον ἡ Γερμανικὴ ἰσχὺς ἐκράτει τὴν Ρωσίαν ἐκεῖθεν τῶν Καρπαθίων ὀρέων, ἅτινα εἶναι τὸ φυσικόν των σύνορον πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς ὁμοῦ μὲ τὰς Τρανσυλβανικὰς Ἄλπεις.

Ἡ χώρα των πεδινὴ καὶ εὔφορος ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς τῇ βοηθείᾳ καὶ τῆς Καθολικῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀναπτύξουν τὸν πολιτισμόν των καὶ σχετικὴν βιομηχανίαν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑπολείπωνται ἄλλων λαῶν τῆς Μεσευρώπης. Ἐκπολιτιστικῶς ἀνῆκον ὁπωσδήποτε εἰς τὸ Δυτικὸν κλῖμα.

Μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, μὲ τὴν ἦτταν καὶ τὴν διάλυσιν τῆς Δυαδικῆς Μοναρχίας τῶν Ἀμψούργων καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ρωσικῆς ἐπαναστάσεως, ἔπεσαν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ Κομμουνισμοῦ ὑπὸ τὸν

περιώνυμον Μπέλλα—Κούν. Εὐτυχῶς δι' αὐτοὺς ἡ Κομμουνιστικὴ κυριαρχία διετηρήθη μόνον ἐπὶ δύο ἔτη, ἀπὸ τοῦ 1919 μέχρι τοῦ 1922, ὁπότε τῇ βοηθείᾳ τῶν νικητῶν συμμάχων ἀνετράπη τὸ καθεστὼς τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ ἡ Οὐγγαρία ἐγένετο ἀνεξάρτητον κράτος, μὲ ἀντιβασιλέα τὸν Ναύαρχον Χόρτυ, Μαγυάρον μέν, ἀλλὰ Ναύαρχον τοῦ Αὐστροουγγρικοῦ στόλου, ἐφ' ὅσον ἡ Οὐγγαρία οὐδαμόθεν βρέχεται ἀπὸ θάλασσαν.

Εἰς τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον ἐξεβιάσθη κατ' οὐσίαν ὑπὸ τοῦ Χίτλερ νὰ ταχθῇ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἄξονος καὶ προσεχώρησεν εἰς τὸ τριμερὲς σύμφωνον. Ἡ γεωραφική της θέσις εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν Γερμανικὴν πίεσιν. Καὶ συνέπεια τῆς τοιαύτης τοποθετήσεώς της, μετὰ τὴν ἧτταν τῆς Γερμανίας, ἦτο ἡ εἴσοδος τοῦ Ρωσικοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ εἰς αὐτήν, ὡς χώρας ἐχθρικῆς καὶ ἡ Κομμουνιστικοποίησίς της.

Τὸ Οὐγγρικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα οὐδέποτε εἶχε μέγαν ἀριθμὸν μελῶν. Ὁ Οὐγγρικὸς λαὸς εἶχε πολὺ πικρὰν πεῖραν τοῦ Κομμουνισμοῦ, διότι τὸν ἐδοκίμασε, ὡς εἴπομεν, μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον καὶ δὲν ἐθέλγετο ἀπὸ τὰς Κομμουνιστικὰς σειρῆνας. Ἐπὶ πλέον ἡ χώρα του ὁλόκληρος σχεδὸν εἶναι πεδινή, διαρρέεται ἀπὸ τὸν Δούναβιν καὶ τοὺς παραποτάμους του, ἔχει ἔδαφος εὔφορον καὶ τὸ ἐπίπεδον τῆς διαίτης τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλόν, ὥστε νὰ μὴ δέχεται τὰς Κομμουνιστικὰς οὐτοπίας. Οἱ Οὔγγροι, φανατικοὶ ἐπίσης καθολικοί, μὲ σοβαρὰν ἐπ' αὐτῶν ἐπίδρασιν μορφωμένων κληρικῶν, ἀπεχθάντοντο τὸν κομμουνισμὸν προσβάλλοντα καὶ τὸ θρησκευτικόν αὐτῶν αἴσθημα. Ὡσαύτως τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν φρόνημα εἶναι ὑψηλόν, διότι καὶ ἡ ἱστορία των γέμει σκληρῶν ἀγώνων ὑπάρξεως μεταξὺ τῶν δύο συμπιεζόντων τὸ ἔθνος τοῦτο συμπληγάδων πετρῶν, τῶν ὄγκων τοῦ Γερμανισμοῦ καὶ τοῦ Σλαυϊσμοῦ. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους τὸ ἐπιβληθὲν ὑπὸ τοῦ Ρωσικοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ μετὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον Κομμουνιστικὸν καθεστώς, τὸ ἐθεώρησαν πάντοτε ὡς καθεστὼς κατοχῆς, καθεστὼς βίας καὶ τρομοκρατίας καὶ οὐδέποτε ἔκαμαν συμβιβασμοὺς τῆς συνειδήσεώς των, διὰ νὰ προσαρμοσθοῦν πρὸς αὐτό, ὅπως συνέβη μὲ ἄλλους δορυφόρους. Ἦσαν καὶ ἔμειναν πάντοτε Ἐθνικισταί. Ἔμβλημά των δὲ πάντοτε καὶ προσωποποίησις τῆς ἐθνικῆς των ἰδέας ἦτο ὁ ἐθνικὸς αὐτῶν ἥρως Κοσσούθ, ὁ Οὔγγρος δημοδιδάσκαλος, ὅστις ἐξήγειρε τὸν Οὐγγρικὸν λαὸν εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Ἀψβούργων τὸ 1848, κατασταλεῖσαν καὶ τότε ὑπὸ τῶν τότε συμμάχων τῶν Ἀψβούργων Τσαρικῶν στρατευμάτων, ἅτινα κατέκλεισαν καὶ τότε τὴν Οὐγγαρίαν, συνέλαβον καὶ ἐθανάτωσαν τὸν Κοσσούθ. Τὸ μῖσος των κατὰ τῶν Ρώσων, ὄχι μόνον ὡς Κομμουνιστῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς φυλετικῶν ἐχθρῶν ἦτο πάντοτε καὶ ἔμεινεν ἄσβεστον.

2. Τὸ Κομμουνιστικὸν καθεστώς.

Οἱ Κομμουνισταὶ διαστρέφουν τὴν ἱστορίαν, κατὰ τὸ σύστημά των, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι ἐν Οὐγγαρίᾳ ὑπῆρχε Φεουδαρχικὸν καθεστὼς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ναυάρχου Χόρτυ πρὸ τῆς Κομμουνιστικοποιήσεώς της. Ἡ Οὐγγρικὴ πεδιὰς εἶχε κατανεμηθῆ εἰς κλήρους μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιον πόλεμον καὶ τὰ μεγάλα κτήματα τῶν φεουδαρχῶν καὶ εὐγενῶν (Κομήτων, Μαρκησίων καὶ Βαρώνων) εἶχον ἀπαλλοτριωθῆ καὶ διανεμηθῆ εἰς τοὺς χωρικούς. Εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν μεγαλυτέραν πολιτικὴν δύναμιν εἶχε τὸ Κόμμα τῶν Μικροϊδιοκτητῶν καὶ ἡ Οὐγγαρία εἶναι ἡ μόνη χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστάθη, ἐσταδιοδρόμησε καὶ ἔδρασε κυβερνῆσαν αὐτὴν ἓν τοιοῦτον Κόμμα. Οἱ πλεῖστοι τῶν εὐγενῶν, ὅπως καὶ ὁ περιβόητος Κόμης Ἐστερχάζη, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐκμεταλλεύονται τώρα οἱ Κομμουνισταί, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι τάχα ἂν δὲν συνέτριβον διὰ τῶν τάνκς των τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ, θὰ ἐπανέπιπτεν ἡ Οὐγγαρία εἰς χεῖρας τῶν Φεουδαρχῶν, τοῦ τύπου Ἐστερχάγη, ὁ Κόμης αὐτὸς λοιπόν, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι στερηθέντες τῆς περιουσίας καὶ τῶν προνομίων των ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Οὐγγαρίαν καὶ διεσπάρησαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Περίπτωσις ν'

ἀποκτήσουν ἐκ νέου τὰς περιουσίας των, τὰ προνόμιά των καὶ τὴν ἰσχύν των, οὔτε ὑπῆρξεν, οὔτε θὰ ὑπάρξῃ μελλοντικῶς.

Τὸ μόνον ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἐπὶ τοῦ καθεστῶτος τοῦ Ναυάρχου Χόρτυ, ὡρισμέναι οἰκογένειαι Εὐγενῶν ἔμειναν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, διατηροῦσαι μικρὸν τμῆμα τῆς ἐγγείου αὐτῶν ἰδιοκτησίας, καθὼς καὶ τοὺς παλαιοὺς αὐτῶν Γοτθικοῦ ρυθμοῦ πύργους, τιμώμενοι ἁπλῶς ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς λόγῳ ἕξεως, παραδόσεως καὶ ἱστορίας τῶν οἰκογενειῶν τούτων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα, ὀνόματα Μαγυάρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶναι συνδεδεμένα μὲ τοὺς ἀγῶνας, τὰς νίκας καὶ τὰς δάφνας τοῦ Οὐγγρικοῦ ἔθνους, ὅπως αἱ οἰκογένειαι τοῦ Κόμητος Τίσγα, Οὐνιάδη, Ἐστερχάζη καὶ ἄλλων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ναυάρχου Χόρτυ.

Οὔτε πολιτικὴν ὅμως, οὔτε οἰκονομικὴν ἰσχὺν εἶχον εἰς τὴν χώραν μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιον πόλεμον. Ἀντεπροσώπευον ἁπλῶς τὸ παρελθόν, ἕνα ἔνδοξον παρελθόν, καὶ δι' αὐτὸ καὶ μόνον ἐτιμῶντο.

Ἡ Μικροϊδιοκτησία εἶχεν ἀντικαταστήσει τὴν Φεουδαρχίαν καὶ δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ Οὐγγαρία ἦτο κατ' ἐξοχὴν χώρα μικροϊδιοκτητῶν ἐθνικοφρόνων. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου μάταια οἱ Κομμουνισταὶ προσπαθοῦν νὰ συσκοτίσουν τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα ἐξετόπισεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τὸ Κόμμα τῶν Μικροϊδιοκτητῶν μὲ διάφορα τεχνάσματα συνεργασιῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον ὑποχρεωτικῶν, καὶ μὲ ἐπανειλημμένας ἐκλογικὰς ραδιουργίας καὶ δολοπλοκίας, ἐπιτυχὸν ἐν τέλει πλειοψηφίαν 96 $^0/_0$, διὰ παρῳδίας ἐκλογῶν μὲ ἑνιαῖον ψηφοδέλτιον καὶ μὲ ἐπεμβάσεις καὶ τρομοκρατίαν τοῦ ἐν τῇ χώρᾳ Ρωσικοῦ Στρατοῦ.

Οὕτως ἐπεβλήθη Κυβέρνησις τῆς χώρας, ἡ ὑπὸ τὸν περιλάλητον Ματίας Ρακόζυ Κομμουνιστικὴ Σταλινικὴ κλίκα. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ὁ Κομμουνισμὸς ἐν Οὐγγαρίᾳ, τόσον τὴν πρώτην φορὰν τὸ 1919—22, ὅσον καὶ τώρα, εἶχεν ἐπὶ κεφαλῆς ὄχι Οὔγγρους Κομμουνιστάς, ἀλλὰ Ἑβραίους! Διότι τόσον ὁ Μπέλλα—Κούν, ὅσον καὶ ὁ Ματίας Ρακόζυ ἦσαν Ἑβραῖοι. Καὶ ὁ μὲν Μπέλλα—Κοὺν καταφυγὼν τότε εἰς Ρωσίαν ἐτοποθετήθη ὡς Πρόεδρος κάποιας (δὲν ἐνθυμοῦμαι ποίας) Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Σιβηρίας, διὰ νὰ τυφεκισθῇ ἀργότερον κατὰ τὰς ἐκκαθαρίσεις ὅλων τῶν ἡγετῶν, ὅσοι ἦσαν ἀνεπιθύμητοι εἰς τὸν Στάλιν. Ὁ δὲ Ρακόζυ κατέφυγε τώρα εἰς τὴν Ρωσίαν, ἀγνοεῖται ὅμως εἰσέτι ποίας μεταχειρίσεως ἔτυχεν ἢ θὰ τύχῃ.

Γνωρίζων ὁ Ματίας Ρακόζυ, ὡς πρωθυπουργὸς καὶ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Κ.Κ. τῆς Οὐγγαρίας, ὅτι ὁ Οὐγγρικὸς λαὸς ἐν τῇ μεγίστῃ παμψηφίᾳ του ἀντιτίθεται εἰς τὸν Κομμουνισμόν, ἐξώντωσε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὅλους τοὺς ἡγέτας τῶν Κομμάτων τῆς Ἀντιπολιτεύσεως διὰ ψευδῶν κατηγοριῶν ἐπὶ συνομωσίᾳ κατὰ τοῦ καθεστῶτος, ἐτρομοκράτησε τὸν Οὐγγρικὸν λαὸν καὶ ἐπέβαλε φρικῶδες ἀστυνομικὸν καθεστώς!

Παραθέτομεν ἀδιαμφισβήτητον γεγονός, ὡς παράδειγμα τῆς ἀσκουμένης ἐν Οὐγγαρίᾳ τρομοκρατίας, τὸ ὁποῖον πρὸ τετραετίας γνωσθὲν προεκάλεσε τὴν φρίκην εἰς ὅλον τὸν Δυτικὸν κόσμον, ἀποκαλυφθὲν ἀπὸ φυγάδας ἐξ Οὐγγαρίας.

Ἕνας Οὔγγρος παρὰ τὴν ὑφισταμένην αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν ἤκουεν εἰς τὸ Ραδιόφωνόν του Σταθμοὺς τῶν Δυτικῶν χωρῶν. Ἡ Ἀστυνομία τὸν ἀνεκάλυψε, τὸν συνέλαβε καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξυλοκόπησε, τὸν ἀπέλυσεν μὲ αὐστηρὰς συστάσεις νὰ μὴ ἀκούῃ ξένους Σταθμούς. Ἀλλ' ὁ Οὔγγρος δὲν ὑπήκουσεν. Ἀφοῦ ἔκλεισε καλὰ τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας τοῦ δωματίου του, ἤκουεν ἐκ νέου Δυτικοὺς Σταθμούς. Καὶ πάλιν ἡ Ἀστυνομία ἔλαβεν γνῶσιν, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἐξυλοκόπησε τόσον ἀγρίως, ὥστε ἔμεινε ἐπὶ δύο μῆνας εἰς νοσοκομεῖον. Προφανῶς ὅμως καὶ αὐτὸς ἦτο πείσμων. Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ νοσοκομείου ἔξοδόν του κατεσκεύασε ἕνα μεγάλο ξύλινο κουτί, ἐφρόντισε νὰ τὸ ἐπενδύσῃ ἐσωτερικῶς μὲ βαμβάκι καὶ χαρτὶ καὶ βέβαιος πλέον, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ λάβῃ γνῶσιν, ὅτι ἀκούει ξένους Σταθμούς, εἰσήρχετο ὁ ἴδιος ὁλόκληρος μαζὶ μὲ τὸ ραδιόφωνόν του μέσα εἰς τὸ κουτὶ καὶ ἤκουε Δυτικοὺς Σταθμούς.

Καὶ πάλιν ὅμως ἡ Ἀστυνομία ἐπῆρε εἴδησιν καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν του! Ἦτο βέβαιος πλέον, ὅτι δὲν θὰ ἐσώζετο! Ἀπορῶν ὅμως πῶς ἔλαβε γνῶσιν ἡ Ἀστυνομία, ἐκάλεσε τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν μονογενῆ δεκαετῆ υἱόν του διὰ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ καὶ διετύπωσε συνάμα τὴν ἀπορίαν του, πῶς ἡ Ἀστυνομία λαμβάνει γνῶσιν τῆς πράξεώς του!

Τότε ὁ μικρὸς υἱός του ἀφελέστατα ἀπήντησε!

—Πατέρα, ἐγὼ εἰδοποιῶ τὴν Ἀστυνομία! Ὁ δάσκαλος στὸ σχολεῖο πολλὲς φορὲς μᾶς τὸ εἶπε, νὰ παρακολουθοῦμε τί κάμνουν καὶ τί λέγουν οἱ γονεῖς μας στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸ ἀναφέρουμε στὴν Ἀστυνομία ἂν κάμουν κάτι ποὺ ἀπαγορεύεται. Καὶ τὶς τρεῖς φορὲς ποὺ ἄκουες ξένους Σταθμοὺς ἐγὼ εἰδοποίησα τὴν Ἀστυνομία καὶ ὁ δάσκαλος μὲ ἐπῄνεσε δι' αὐτὸ καὶ εἶπεν εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς νὰ μὲ μιμοῦνται!

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἔμεινε κατάπληκτος! Δὲν ἀντέσχεν εἰς τὸν ψυχικόν του κλονισμόν, ἔσυρε ἕνα πιστόλι ἀπὸ τὸ ἐρμάριό του καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ ἐπέμβῃ ἡ μητέρα ἐφύτευσε μιὰ σφαῖρα εἰς τὸ κρανίον τοῦ μονογενοῦς του υἱοῦ καὶ ἄλλην μίαν εἰς τὸ ἰδικόν του! Ἡ ταλαίπωρος μήτηρ παρεφρόνησε καὶ εἰσήχθη εἰς φρενοκομεῖον!

Αὐτὸ ἦτο τὸ Κομμουνιστικὸν Κράτος τοῦ Ματίας Ρακόζυ. Ἀναφέραμεν τὸ γεγονὸς διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς μίαν ἰδέαν τῆς τρομοκρατίας καὶ τῶν μεθόδων τοῦ νὰ κάμνουν τὰ παιδιὰ κατασκόπους τῶν....γονέων των!

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀγρία οἰκονομικὴ ἐκμετάλλευσις τῆς χώρας ἐκ μέρους τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, ὄχι μόνον ἔρριψε πάλι τὸ ἐπίπεδον τῆς διαίτης τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ, ἑνὸς λαοῦ μὲ Δυτικὸν Πολιτισμὸν καὶ τρόπον ζωῆς, ἀλλὰ προεκάλεσεν, ὅπως εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς δορυφόρους χώρας, τὴν ἀγανάκτησιν καὶ πολλῶν κομμουνιστῶν καὶ μεταξὺ τῶν ἡγετῶν ἀκόμα τοῦ Κ.Κ. Οὐγγαρίας, οἵτινες ὡς ἐκ τούτου υἱοθέτησαν τὰς ἀπόψεις τοῦ Τίτο. Τοιοῦτοι δὲ ἦσαν μόνον ὁ Λάσλο Ράϊκ, ὁ ἀπαγχονισθεὶς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Κομμουνιστικῆς Οὐγγαρίας, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἴγκρε Νάγκυ καὶ αὐτὸς ὁ σημερινὸς πρωθυπουργὸς τῆς Οὐγγαρίας ὁ Καντάρ, ὅστις ἐφυλακίσθη ἐπὶ ἔτη πολλά, τώρα δὲ προφανῶς συνεβιβάσθη μὲ τοὺς Σοβιετικούς, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸν χρησιμοποιοῦν μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ κατευνασθῇ ἡ ἐξέγερσις τῶν πνευμάτων τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ, λόγῳ τοῦ ὅτι καὶ ὁ Καντὰρ ὑπῆρξεν Τιτοϊστής! Δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν Ἐξουσίαν τὸν Ματίας Ρακόζυ, τὸν ἐγκληματίαν Σταλινιστὴν τῆς Οὐγγαρίας, οὔτε καὶ τὸν διαδεχθέντα αὐτὸν τέως Γραμματέα τοῦ Κ.Κ. Οὐγγαρίας Ἔρνο Γκέρε, ἐπίσης καταφυγόντα εἰς τὸ Σοβιετικὸν Στρατηγεῖον τοῦ ἐν Οὐγγαρίᾳ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ.

Οἱ ὕψους ἀνθρώπου στάχεις τῶν σιτοβολώνων τῆς Οὐγγρικῆς πεδιάδος, οἱ πάντοτε μεστοὶ σκληρῶν κόκκων σίτου, ἔδιδον τὸν ἐκλεκτὸν καρπόν των διὰ νὰ ἀποκομισθῇ εἰς τὴν Ρωσίαν, ἐναντι μικρᾶς τιμῆς εἰς ἀμφιβόλου ἀξίας ρούβλια. Τὰ κτηνοτροφικὰ προϊόντα, τὰ μέταλλα, τὸ οὐράνιον καὶ αὐτὰ τὰ ψάρια τῆς ἐπιστημονικῶς εἰς ἰχθυοτροφεῖον ὠργανωμένης μοναδικῆς λίμνης τῆς Οὐγγαρίας «Μπαλατόν», ἠκολούθουν ἐπίσης τὴν πρὸς ἀνατολὰς ἄγουσαν! Τὸ ἔντονον καὶ ὑψηλὸν ἐθνικὸν φρόνημα τῶν Οὐγγρων καὶ ἡ ἀγρία οἰκονομικὴ ἐκμετάλλευσις τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Ρώσων, ἐπενεγκόντα τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ, εἶναι αἱ κύριαι γενεσιουργοὶ αἰτίαι τῆς ἐκραγείσης Λαϊκῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἡ Σοβιετικὴ προπαγάνδα πολλάκις προσεπάθησε νὰ κατευνάσῃ, νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Οὐγγρων. Ὅταν πρὸ πεταετίας ἡ ἐσοδεία πατάτας εἰς τὴν Οὐγγαρίαν κατεστράφη ἀπὸ πληθώραν κανθάρων, καταφαγόντων τὴν παραγωγὴν ἐλλείψῃ μερίμνης κρατικῆς δι' ἐντομοκτόνα, ἡ Σοβιετικὴ προπαγάνδα διὰ νὰ στρέψῃ τὴν μῆνιν τῶν Οὐγγρων κατὰ τῶν Δυτικῶν, διέδιδεν δι'ὅλων τῶν μέσων αὐτῆς, ὅτι «Ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα ἔρριψαν τοὺς κανθάρους εἰς Οὐγγαρίαν, οἵτινες ἐπληθύνθησαν καὶ ἔφαγαν τὶς πατάτες!»

Ἀλλὰ καὶ οἱ Οὔγγροι διὰ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι δὲν ξεγελιοῦνται μὲ τὰ γελοῖα αὐτὰ ἐπιχειρήματα, ἀπήντων εἰρωνικῶς:

—«Δὲν εἴδομεν Ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα νὰ ρίπτουν κανθάρους, εἴδομεν ὅμως » Ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα ὑπεράνω τῆς Οὐγγαρίας ρίπτοντα πατάτες, ποὺ τὰς » ἔφαγαν οἱ «Ἐρυθροὶ» κάνθαροι (ὑπονοοῦντες τοὺς κομμουνιστὰς ἡγέτας καὶ κυ- » βερνήτας τῆς Οὐγγαρίας)! Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπίστευον, ὅτι θὰ τὰς φάγει ὁ πεινῶν » Οὐγγρικὸς λαός. Ἄλλως θὰ ἔπρεπε νὰ τὰς ἐμποτίσουν μὲ δηλητήριον πρὶν τὰς » ρίψουν!»

Αὐτὴ ἦτο ἡ νοοτροπία καὶ τὸ μῖσος τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ κατὰ παντὸς Κομμουνιστικοῦ καὶ Ρωσικοῦ ἀκόμη ἐγχειρήματος ἐν Οὐγγαρίᾳ.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας φυσικὰ αὐτὰς δὲν εἶναι ἄπορον, διατὶ ἡ ἐπανάστασίς του ἀπετέλεσεν ἐξέγερσιν ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ.

Ἐπὶ πλέον τὸ Κομμουνιστικὸν καθεστὼς ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ ὁ Ματίας Ρακόζυ, συμφώνως πρὸς τὴν Σταλινικὴν γραμμήν, ἐπεδόθη εἰς τὴν ταχεῖαν βιομηχανοποίησιν τῆς χώρας καὶ μάλιστα διὰ βαρείας βιομηχανίας, εἰς βάρος τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἐλαφρᾶς βιομηχανίας, ποὺ παρῆγε τὰ καταναλωτικὰ ἀγαθά. Ὅλην τὴν Κρατικὴν μέριμναν καὶ ὅλην τὴν οἰκονομικὴν ἰκμάδα τοῦ Κράτους ἀπερρόφα ἡ βαρεῖα βιομηχανία, ἐνῷ συνάμα δὲν ὑπῆρχον οἱ ἀντικειμενικοὶ ὅροι τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἡ Οὐγγαρία δὲν ἔχει ἄνθρακας καὶ σίδηρον διὰ νὰ ἀναπτύξῃ χαλυβουργίαν, τὴν βάσιν δηλαδὴ τῆς βαρείας βιομηχανίας.

Καὶ κατήντησε νὰ στερῆται τροφίμων ἡ Οὐγγαρία, ἥτις ἄλλοτε ἐξῆγε καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὄχι μόνον σιτηρὰ καὶ κτηνοτροφικὰ προϊόντα, ἀλλὰ καὶ ποικίλα καταναλωτικὰ ἀγαθὰ ἐλαφρᾶς βιομηχανίας.

Ὅλα αὐτὰ ἀπεκορύφωσαν τὴν λαϊκὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀποτελοῦν τὰς αἰτίας τῆς συγκλονισάσης ὄχι μόνον τὸν Οὐγγρικὸν λαὸν ὁλόκληρον, ἀλλὰ τὴν παγκόσμιον ψυχὴν καὶ συνείδησιν Ἐπαναστάσεως.

3. Ἡ Ἐπανάστασις.

Ἡ Οὐγγρικὴ ἐπανάστασις ὑπῆρξεν κατ' ἐξοχὴν λ α ϊ κ ή. Σύσσωμος ὁ Οὐγγρικὸς λαὸς μὲ ἐνιαίαν βούλησιν καὶ συνείδησιν ἐξηγέρθη. Μάταια οἱ Ρῶσοι καὶ ἄλλοι Κομμουνισταί, καθὼς καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι ψιττακίζοντες τὰ ἐκ τοῦ Κρεμλίνου μεταδιδόμενα, προσπαθοῦν νὰ ἰσχυρισθοῦν ὅτι «ἀντιδραστικὰ καὶ ἀντεπαναστατικὰ» στοιχεῖα ἔκαμαν τὴν ἐπανάστασιν καὶ παρέσυραν καὶ ὀλίγους (sic!) ἐργάτας! Ἤδη ὁ Τίτο τοὺς ἀπεστόμωσε, κυριολεκτικῶς τοὺς ἐκόλλησεν εἰς τὸν τοῖχον! Εἰς τὸν τελευταῖον λόγον του ἐδήλωσεν ρητῶς, ὅτι ἡ ἐπανάστασις ἐν Οὐγγαρίᾳ ἦτο ἐπανάστασις ὁλοκλήρου τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ! Καὶ ἡ βεβαίωσις τοῦ Τίτο δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν. Ὁ Τίτο εἶναι σήμερον Κομμουνιστικὴ προσωπικότης μεγαλυτέρου κύρους ἀπὸ τὸν Κροῦστσεφ, τὸν Μικογιὰν καὶ τὸν Σεπίλωφ! Ἀντεπαναστάται εἶναι οἱ εἰς τὸ αἷμα καταπνίξαντες τὴν Οὐγγρικὴν λαϊκὴν ἐπανάστασιν.

Ἡ σπίθα (ἡ ἴσκρα, ποὺ ἔγραφεν ὁ Λένιν) ἔκαιεν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ, παρ' ὅλην τὴν στάχτην μὲ τὴν ὁποίαν εἶχον σκεπάσει αὐτὴν τὰ ἐρείπια ποὺ εἶχεν ἐπισωρεύσει τὸ Κομμουνιστικὸν καθεστώς. Ἦλθεν ἡ ὥρα καὶ ἐφύσησεν ἰσχυρὸς ἐπαναστατικὸς ἄνεμος ἐκ Πολωνίας μὲ τὰ ἐκεῖ γεγονότα. ἐπῆρε τὴν στάχτην καὶ ἔδωκε τὸ ἔναυσμα εἰς τὴν σπίθα διὰ νὰ ἀνάψῃ ἀμέσως εἰς ὁλόκληρον τὴν Οὐγγαρίαν ἡ πυρκαϊὰ τῆς ἐπαναστάσεως. Ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν αἱ χιλιάδες τῶν Ρωσικῶν τάνκς μετεβλήθησαν εἰς πυροσβεστικὰ ὀχήματα καὶ ἐξεκένωσαν κατὰ τῆς πυρπολουμένης ψυχῆς τῶν Οὔγγρων τὸ ἐπαναστατικὸν ψῦχος καὶ τὴν χιονοθύελλαν τῆς Στέππας, ποὺ ἔφεραν μεθ' ἑαυτῶν καὶ κατέστειλαν τὸ πῦρ τῆς ἐπαναστάσεως.

Νέα στάχτη ἐρειπίων ἐκάλυψε καὶ πάλιν τὰ πάντα, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ αὐτὰ ἡ σπίθα καὶ πάλιν καίει πολὺ ζωηρότερα ἀπὸ ἄλλοτε. Καὶ τώρα τὰ ἐρείπια δὲν εἶναι μόνον αἱ χιλιάδες τῶν πτωμάτων καὶ οἱ σωροὶ τῶν κτιρίων τῆς Βουδαπέστης καὶ τῶν ἄλλων Οὐγγρικῶν πόλεων. Εἰς ἐρείπια κεῖται συνάμα καὶ τὸ Κομμουνιστικὸν καθεστώς, ἔστω καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλο καὶ τὸ διεδέχθη τὸ Χ ά ο ς! Διότι χαῶδες εἶναι τὸ σημερινὸν ἐν Οὐγγαρίᾳ θέαμα. Ὁ Κομμουνισμὸς εὑρίσκεται εἰς ἐρείπια,

ἰδεολογικῶς καταρρεύσαντος ὁλοκλήρου τοῦ Μαρξιστικοῦ, Λενινιστικοῦ, Σταλινικοῦ καὶ Μετασταλινικοῦ ἀκόμη οἰκοδομήματος. Ἀπὸ ἰδεολογικῆς ἀπόψεως τίποτε δὲν μένει ὄρθιον! Ἐὰν ὁ Σοσιαλισμὸς ἐχρεωκόπησε μὲ τοὺς Γάλλους Σοσιαλιστὰς καὶ τὸν Γκύ—Μολλὲ εἰς τὸ Σουέζ, ὁ Κομμουνισμὸς τῶν Ρώσων κατέρρευσε τελείως καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ τέλμα τοῦ αἵματος ποὺ ἐδημιούργησεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν Οὐγγαρίαν. Οὕτω καὶ ὁ Τίτο ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κηρύξῃ διὰ τοῦ λόγου του, ἐπικρίνων ἀμφοτέρους, ὅτι μόνη ὁδὸς πρὸς τὸν Σοσιαλισμὸν εἶναι ἡ Γιουγκοσλαυϊκή· ἡ ἰδική του! Θὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Γιουγκοσλαυϊκοῦ πειράματος. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε, εἶπεν ὁ Σόλων εἰς τὸν Κροῖσον καί, πίσω ἔχει ἡ ἀχλάδα τὴν οὐρά, λέγει ὁ λαὸς μας. Οὐδὲν τὸ κακὸν εὐχόμεθα εἰς τὴν γείτονα χώραν, πολλάκις ἤδη εἰς τὸ παρελθὸν δεινοπαθήσασαν, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ προδικάζωμεν καὶ νὰ προεξοφλῶμεν ἐπιτυχίας μὴ ὀφθαλμοφανεῖς, διότι οὐδένα κολακεύομεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν ἀντικειμενικότητα εἰς τὰς κρίσεις μας καὶ δὴ ἐπὶ θεωριῶν μὴ ἐπαληθευθεισῶν διὰ τῆς πράξεως, ἥτις εἶναι ἡ λυδία λίθος πάσης θεωρίας.

Ἀλλ' ἡ Οὐγγρικὴ ἐπανάστασις δὲν ἦτο μόνον λαϊκή. Ἦτο καὶ αὐθόρμητος. Ἤρχισε μὲ μιὰν μικρὰν διαδήλωσιν καὶ κατέληξεν εἰς πανουγγρικὸν συναγερμόν, ὅταν, ὡς ἐπεβεβαιώθη καὶ ἀνεγράφη, μετέσχεν εἰς αὐτὴν ὁλόκληρος ὁ Οὐγγρικὸς λαός, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ὅταν κοριτσάκια δεκαετῆ ἐπλησίαζαν τὰ σοβιετικὰ τάνκς καὶ ἔρριπτον ἐπ' αὐτῶν φιάλας βενζίνης, πυρπολοῦντα αὐτὰ ὁμοῦ μὲ τὸ πλήρωμά των, ἔστω καὶ φονευόμενα ἀμέσως!

Ἐπίσης εἶναι ὁλοφάνερον, ὅτι ἡ Οὐγγρικὴ ἐπανάστασις δὲν εἶχε ἡγεσίαν. Ὁ αὐθορμητισμός της ἀπέκλεισε τὴν ἐκ τῶν προτέρων ὕπαρξιν ἡγεσίας, κατευθυνούσης αὐτὴν ἐπὶ τῇ βάσει προμελετημένου στρατηγικοῦ σχεδίου. Καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτὴ τῆς ἡγεσίας εἶναι ἡ κυριωτέρα ἴσως αἰτία τῆς ἀποτυχίας της. Τὸ ἐπαναστατικὸν κῦμα ἐξηπλοῦτο εἰς τὰς μάζας καὶ εἰς τὰς περιοχὰς τῆς χώρας ἀσυγκράτητον καὶ ἀκαθοδήγητον. Ποικίλα καὶ αὐτοσχέδια ἦσαν τὰ συνθήματα ποὺ ἐρρίπτοντο. Τὰ πρῶτα ἦσαν μόνον ἀντισταλινικὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἦσαν ἀνεκτὰ ἐντὸς τοῦ Κομμουνιστικοῦ πλαισίου, ἐφ' ὅσον τὸ 20ὸν Συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Ρ. κατεδίκασε τὸν Σταλινισμόν. Οἱ πρῶτοι διαδηλωταὶ ἀπεπειράθησαν νὰ συντρίψουν τὸ γιγαντιαῖο ἄγαλμα τοῦ Στάλιν! Ἔπειτα ἐστράφησαν καὶ ἔγιναν ἀντικρατικά, στρεφόμενα κατὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Κράτους καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκδημοκρατήσεως. Ὁ λαὸς ἐζήτει τὴν κεφαλὴν τῶν Ἀστυνομικῶν (τῆς πολιτικῆς Ἀστυνομίας, τῆς Μιλίτσια) ἐπὶ πίνακι! Καὶ ἐξετέλεσεν ἀρκετοὺς Ἀστυνομικοὺς Κομμουνιστὰς ποὺ συνέλαβεν. Ὁ λαὸς ἐπρόβαλε τὸ ὄνομα τοῦ Ἴμρε Νάγκυ. Ἀλλ' ὁ Ἴμρε Νάγκυ ἦτο Κομμουνιστὴς καὶ εἶχε διατελέσει καὶ πρωθυπουργὸς διαφωνήσας μὲ τὸν Ματίας Ρακόζυ καὶ ἀποπεμφθείς, διότι ἠθέλησε νὰ στρέψῃ τὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας πρὸς βοήθειαν τῶν ἀγροτῶν καὶ τόνωσιν τῆς ἐλαφρᾶς βιομηχανίας κατὰ τὴν ἄποψιν Μαλένκωφ. Ὅταν λοιπὸν οἱ Οὐγγροι ἐπαναστάται προέβαλον τὸ ὄνομα τοῦ Ἴμρε Νάγκυ δὲν ἐξήρχοντο τοῦ Κομμουνιστικοῦ πλαισίου ἀκόμη. Καὶ τὸ Κομμουνιστικὸν καθεστὼς μὲ τὴν ἐπέμβασιν καὶ τοῦ ἀφιχθέντος ἐσπευσμένως Ἀναστὰς Μικογιάν, πρωταγωνιστοῦ τοῦ Ἀντισταλινισμοῦ ἐν Ρωσίᾳ, ὑπεχώρησε πρὸ τῆς λαϊκῆς μάζης καὶ ἀντεκατέστησε τὸν Σταλινιστὴν Ἔρνο Γκερόε μὲ τὸν Ἴμρε Νάγκυ!

Ὁ Ἴμρε Νάγκυ, ὅστις δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὸν μεταπολεμικὸν πρωθυπουργὸν τῆς Οὐγγαρίας, τὸν φυγάδα ἤδη εἰς τὴν Δύσιν Φέρεντς Νάγκυ, ὅστις ἦτο ἡγέτης τοῦ Κόμματος τῶν Μικροϊδιοκτητῶν καὶ οὐδέποτε Κομμουνιστής, δὲν ἦτο ὁ ἡγέτης τῆς Ἐπαναστάσεως. Οὔτε κἂν ὁ μαιευτὴρ αὐτῆς. Ἦτο ὁ λαοπρόβλητος μὲν πρωθυπουργός, τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς ἥρπασεν ἀπὸ τὴν ἀφάνειαν καὶ προέβαλεν, διότι ἦτο εὐχαριστημένος σχετικῶς ἀπὸ τὴν ὑπ' αὐτοῦ διακυβέρνησιν τῆς χώρας, συγκριτικῶς πρὸς τὸ καθεστὼς Ρακόζυ καὶ Ἔρνο Γκέ-

ροε. Ὑϊοθετοῦσε δὲ συνάμα ὁ Οὐγγρικὸς λαὸς τὰς ἀπόψεις Νάγκυ καὶ τὰς διαφωνίας του πρὸς τὸν μισητὸν Ματίας Ρακόζυ. Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἡ ἐπανάστασις δὲν εἶχεν ἐξέλθη ἀκόμη τοῦ Κομμουνιστικοῦ πλαισίου καὶ τὰ Ρωσικὰ Στρατεύματα, ἅτινα εἶχε καλέση εἰς βοήθειαν ὁ Ἔρνο Γκέροε ἐσταμάτησαν καὶ ἐμελέτησαν τὴν ἀποχώρησίν των, ἐφ' ὅσον βεβαίως θὰ ἔβλεπον, ὅτι ἡ ἐπανάστασις δὲν θὰ ἐξήρχετο τοῦ Κομμουνιστικοῦ ἰδεολογικοῦ πλαισίου.

Ὁ Ἴμρε Νάγκυ ὅμως δὲν εἶναι ἡγέτης μαζῶν. Ἐκ χαρακτῆρος συμβιβαστικός, ἐσώθη ἀπὸ τὸ φάσγανον τοῦ Ματίας Ρακόζυ καὶ καθηγητὴς τῶν οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Βουδαπέστης δὲν ἔχει προσόντα πολιτικοῦ ἡγέτου. Ἴσως ἔχουν δίκαιον οἱ Γερμανοί, ποὺ λέγουν, «Zwei professoren, faterland verloren!» (Δύο καθηγηταὶ καὶ ἡ πατρὶς χαμένη)! Ὁ Ἴμρε Νάγκυ δὲν εἶναι ὅ,τι εἶναι ὁ Βλαδισλὰβ Γκομούλκα διὰ τὴν Πολωνίαν, ὅστις εἶναι ἡγέτης μαζῶν, δοκιμασμένος μὲ δρᾶσιν καὶ πεῖραν, ζυμωμένος μέσα εἰς τὴν ἐπαναστατικὴν κάμινον καὶ τὰ κινήματα ἀντιστάσεως τῶν Πολωνῶν καὶ κατὰ τὴν Γερμανικὴν κατοχήν. Ὁ Φλαδισλὰβ Γκομούλκα κατώρθωσε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἡγεσίαν καὶ νὰ κατευθύνῃ, νὰ καναλιζάρῃ, νὰ ἐναυλακώσῃ τὸ Πολωνικὸν ἐπαναστατικὸν κίνημα ἐντὸς τοῦ πλαισίου ἑνὸς Τιτοϊσμοῦ, μὴ ἐξερχομένου τοῦ Κομμουνιστικοῦ πλαισίου. Οὕτω κατώρθωσε νὰ κάμῃ, νὰ γίνῃ τοῦτο ἀνεκτὸν ἀπὸ τοὺς Ρώσους καὶ νὰ μὴ ἐξαπολυθοῦν καὶ κατὰ τῆς Πολωνίας τὰ Ρωσικὰ τάνκς. Ἄλλο τὸ ζήτημα ἐπειδὴ ἀκόμη καὶ τὸ Πολωνικὸν κίνημα εὑρίσκεται ἐν ἐξελίξει, ἂν θὰ δυνηθῇ νὰ κρατήσῃ τοῦτο μέχρι τέλους ὁ Γκομούλκα ἐντὸς τοῦ Τιτοϊστικοῦ πλαισίου καὶ δὲν θὰ ἐκχειλίσῃ τοῦτο εἰς ἄκρατον ἐθνικισμόν, ἀντιρωσισμὸν καὶ ἀντικομμουνισμόν. Ἐπίσης ἄγνωστον εἶναι ἀκόμη, ἂν οἱ Ρῶσοι θὰ ἀνεχθοῦν ἐπὶ πολὺ καὶ τὸ ἔστω Τιτοϊστικὸν Πολωνικὸν κίνημα καὶ δὲν θὰ μετανοήσουν διὰ τὴν ἀνοχὴν ταύτην, ὁπότε ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς Σταλινικὰς μεθόδους θὰ ἐξαπολύσουν καὶ κατὰ τῆς Πολωνίας τὰ τάνκς αὐτῶν. Ἡ ἀγγελθεῖσα ἀντικατάστασις τοῦ Στρατάρχου Κόνιεφ, διοικητοῦ ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ Σοβιετικῶν Στρατευμάτων διὰ τοῦ ἀποδιωχθέντος ἐκ Πολωνίας στρατάρχου Ροκοσόφσκυ οὐδὲν καλὸν προμηνύει διὰ τοὺς Πολωνούς. Ἄλλως τε τὸ ὅλον θέμα τοῦτο τῆς Πολωνίας θὰ ἐξαρτηθῇ τόσον ἀπὸ τὰς συνομιλίας, ποὺ διεξάγει ἤδη ὁ Γκομούλκα μετὰ τῶν Ρώσων ἡγετῶν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ἐν Ρωσίᾳ ἐπικράτησιν τῶν ἀπόψεων τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο διαφωνούντων παρατάξεων, τῶν ἀντισταλινικῶν Κρούστσεφ, Μικογιὰν καὶ Σεπίλωφ ἢ τῶν Σταλινικῶν Μολότωφ, Καγκάνοβιτς καὶ Σουσλώφ, μὲ τοὺς ὁποίους εἶναι προφανές, ὅτι συνετάχθησαν μετὰ τὰ γεγονότα τῆς Πολωνίας καὶ Οὐγγαρίας καὶ οἱ Στρατιωτικοὶ Ζούκωφ, Κόνιεφ καὶ Ροκοσόφσκυ. Διότι ἄνευ τῆς βαρύτητος τῆς γνώμης τῶν Στρατιωτικῶν, ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἡ δυναμικὴ ἐπέμβασις εἰς Οὐγγαρίαν, ἐφ' ὅσον οἱ ἀντισταλινικοὶ θὰ ἐπεδίωκαν μόνον πολιτικὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

Ὁ Ἴμρε Νάγκυ ὅμως δὲν εἶναι Γκομούλκα. Δὲν εἶναι ἄλλωστε καὶ ἡγέτης τῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ ὄνομά του ὑπῆρξεν ἁπλῶς ἐν σύνθημα αὐτῆς. Καὶ ἡ ἐπανάστασις ἐξῆλθεν τοῦ Κομμουνιστικοῦ πλαισίου. Δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ κῦμα, νὰ τὸ καναλιζάρῃ καὶ νὰ τὸ ἐναυλακώσῃ ἐντὸς τοῦ Τιτοϊστικοῦ πλαισίου. Καὶ τοῦτο τὸν κατεκάλυψεν, τὸν ἔπνιξεν!

(Συνεχίζεται)

ΠΩΣ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ Ο "ΙΔΡΩΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ,,

Αἱ αἱματηραὶ πληγαὶ ποὺ προκαλεῖ ἡ αὐθυποβολή.—Ἡ αὐθυποβολὴ προκαλεῖ καὶ τριχόπτωσιν.—Ὁ αἱμάτινος σταυρὸς τῆς μοναχῆς τοῦ Λωντέν.

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**

Ἄλλη «Παρθένος τοῦ Τυρόλου» ἀνεφάνη σχεδὸν τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἡ Κρεσέντσια Νίκλους, γεννηθεῖσα κατὰ τὸ 1816 καὶ ἀσφαλῶς ὑποστᾶσα αὐθυποβολὴν ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν προηγουμένων. Ἡ Νίκλους εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν εἶδε τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς νὰ ἐμφανίζωνται τὰ γνωστὰ στίγματα εἰς τὰς χεῖράς της, ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν εἰς τὰ πόδια καὶ τέλος εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὴν πλευράν. Ἐξ ὅλων τῶν πληγῶν αὐτῶν ἔρρεεν ἄφθονον αἷμα μόνον τὴν Παρασκευήν, ἡμέραν τοῦ Πάθους, ἐνῷ αὕτη εὐδαίμων καὶ ἐν ἐκστάσει ὑπέφερεν ὅλους τοὺς πόνους τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, τοῦ «οὐρανίου μνηστῆρος» τῆς νοσηρᾶς φαντασίας της. Τῷ ὄντι τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα, θύματα ὅλα τῆς ὑστερίας, ποὺ ἐπετείνετο ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴν ἁγνείαν τῆς μοναστικῆς ζωῆς, ἔφθαναν, ὅπως καὶ σήμερον φθάνουν, εἰς τὰ γυναικεῖα μοναστήρια νὰ πάσχουν ἀπὸ ἕνας εἶδος αἰσθηματικῆς παρακρούσεως καὶ νὰ συγχέουν τὴν μυστικοπαθῆ ἔκστασιν μὲ τὴν καταπνιγομένην ἐπιτακτικὴν γενετήσιον ὁρμήν, τὸν οὐράνιον μνηστῆρα μὲ τοὺς γηΐνους καὶ νὰ αἰσθάνωνται κάποιαν σαδιστικὴν ἡδονὴν εἰς τὰ μαρτύρια ὅπου ἐθελουσίως ὑπεβάλλοντο.

Ἐκείνη ὅμως ποὺ προσείλκυσε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιστημόνων, ὑπῆρξεν ἡ Λουΐζα Λατώ, μελετηθεῖσα ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Βίρχωφ καὶ Ντελμπέ.

Ἡ Λουΐζα φύσις ὑπερευαίσθητος καὶ μυστικοπαθής, μὲ ζωηροτάτην φαντασίαν, ἐνῷ ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος κατέκειτο ἀσθενὴς καὶ φθίνουσα, εἶδε εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν (1768) τὸ πρῶτον σ τ ῖ γ μ α, τὸ ὁποῖον βαθμηδὸν ἠκολούθησαν καὶ τὰ ἄλλα. Εἰς αὐτὴν ὅμως τὰ σημεῖα τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου ἤρχισαν νὰ αἱμορροοῦν μόνον μετὰ πάροδον πέντε μηνῶν.

Τὰ περιστατικὰ ἐν τούτοις αὐτά, μολονότι ἐξητάσθησαν ἐπιστημονικῶς καὶ ἐπροξένησαν κατὰ τὴν ἐποχήν των μεγάλον θόρυβον, ἔρχονται εἰς δευτερεύουσαν μοίραν ἐνώπιον μιᾶς συγχρόνου ἐπαναλήψεως τοῦ φαινομένου.

Ἡ Ἑλένη Ἀϊέλλο, ἡ ἐπονομαζομένη «Σάντα Νόννα» ἀπὸ τὸ Μουφάλτο Οὐφροῦγκο τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τριῶν ἐτῶν (1923) παρουσίαζεν τακτικὰ κατὰ τὴν Τεσσαρακοστὴν τὰ ἴδια μὲ τὰς προηγουμένας φαινόμενα τοῦ μαρτυρίου, καθὼς καὶ τὸν λεγόμενον «ἱδρῶτα αἵματος» εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὸ πρόσωπον. Τὸ φαινόμενον δὲν συνωδεύετο ἀπὸ ἄλλα νοσηρὰ συμπτώματα, οὔτε αὐτὴ ἐδείκνυε καμμιὰν ἀνατομικὴν ἀλλοίωσιν, πυρετὸν ἢ τοξιναιμίαν. Πάντως τὰ τοπικὰ ἀγγεῖα ἐξέχεον αἷμα διὰ διαπιδύσεως, τὸ δὲ φαινόμενον ἐνεφανίζετο εἰς ὡρισμένας ὥρας, στιγμιαίως καὶ ἀνὰ διαλείμματα πέντε λεπτῶν ἐπὶ τρεῖς ὥρας, ἰδίως κατὰ τὴν Μ. Παρασκευήν.

Ἐννοεῖται ὅτι πλῆθος ἐπιστημόνων καὶ ἐπισήμων ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ πιστοποιήσουν τὸ γεγονὸς καὶ τὸ φαινόμενον ἐμελετήθη ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Φαμπρίτσιο, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ Τουράνο, οἱ ὁποῖοι ἐδημοσίευσαν καὶ σχετικὴν μελέτην.

Ἡ Ἑλένη Ἀϊέλλο, τῆς ὁποίας τὸ αἷμα ἐξετασθὲν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Μαρτέλλι τῆς Νεαπόλεως, ἀπεδείχθη ἐντόνως ἀναιμικόν, ἦτο τύπος ὑστερικός, παρουσίαζεν δὲ διαταραχάς :

α) Κινητικὰς (παράλυσις τοῦ βραχίονος). β) Αἰσθητικάς, (ἀναισθησία, ὑπεραισθησία, διαστροφὰς τῆς ὀρέξεως, διαλείψεις ὁράσεως καὶ ἀκοῆς). γ) Νευροτροφικάς, ὡς Τριχόπτωσιν. δ) Σπλαγχνικάς, (βήχας ἐπιμόνους καὶ ἐμετοὺς ἀκατα-

πραΰντους). ε) Ψυχικάς, (αὐθυποβολήν, ὁράματα, διχασμὸν τῆς ἀτομικότητος, στ) Ἀγγειοκινητικὰς (Ταχυκαρδία, καὶ Τριχοειδεῖς αἱμορραγίαι, ὅπως ὁ ἀναφανεὶς εἰς τὸ πρόσωπόν της «ἱδρὼς αἵματος»).

Ὁ «ἱδρὼς τοῦ αἵματος» τῆς Ἑλένης διήρκει συνήθως ἐπὶ τρίωρον, μὲ διαλείμματα πέντε λεπτῶν καὶ ἐφαίνετο ὡς καθαρὰ δερματικὴ αἱμορραγία, μὴ ἔχουσα οὐδεμίαν σχέσιν μὲ αἱματίδρωσιν, καθὼς ἀπέδειξεν ἡ ἐξέτασις τοῦ ληφθέντος αἵματος. Τὸ δέρμα παρέμενεν ἐντελῶς ἀβλαβές, χωρὶς ἐρυθρότητα ἢ ἐκχυμώσεις, εἴτε ὑποδορείους εἴτε ὑποεπιδερμικάς.

Γνωρίζομεν δὲ πειραμαρικῶς ὅτι, ἂν ἐκχύσωμεν εἰς βάτραχον δηλητήριον «κουράρε» ἢ κόψωμεν τὸν νωτιαῖον του μυελόν, μόνον μετὰ πάροδον ὡρῶν ἀρχίζει ἡ διαπίδυσις τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων ἐκ τῶν ἀγγείων, γινομένη αἰσθητὴ μόνον μετὰ 24 ὥρας ἀπὸ τοῦ πειράματος.

Πῶς ἡ Ἑλένη ὅμως ἐμφάνιζεν τοιαύτην ἀνὰ 5 λεπτά, χωρὶς κουράρε καὶ χωρὶς νὰ θιγῇ ὁ νωτιαῖος της μυελός ; Καὶ πῶς ὅταν ἔληξε τὸ φαινόμενον, δὲν παρέμεινε κανένα σημεῖον διαπιδύσεως αἱμοσφαιρίων εἰς τοὺς ἱστούς, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰς συνήθεις περιστάσεις ;

Ἰδοὺ προβλήματα ποὺ μένουν ἀνεξήγητα ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην.

Ὁ Ἱδρὼς τοῦ αἵματος δὲν προαγγέλλεται ὑπὸ οὐδενὸς νοσηροῦ φαινομένου. Ἡ Ἑλένη κατὰ τὰς ἐκστάσεις της ἦτο ἀκίνητος, χλωμή, μὲ μάτια ἡμίκλειστα, ἀναίσθητος εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸν ἦχον, εἰς κεντήματα βελόνης καὶ μόλις ἐφαίνετο ὅτι ζῇ. Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἤρχιζε νὰ ἐμφανίζεται ὁ «ἱδρὼς τοῦ αἵματος». Πάντως ὅμως ὁ καθηγητὴς Μπόρρυ, παρουσίασε εἰς τὸ Ἰατρικὸν Συνέδριον τῆς Γρεόβλης (1885) ἕνα ἄτομον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατώρθωσε νὰ παραγάγῃ ἐν ὑπνώσει καὶ δι' ἁπλῆς ὑποβολῆς ὅμοια στίγματα «ἱδρῶτος αἵματος», ἐπιστάξεις κ.τ.λ.

Ἐπίσης ὁ «Φιγκαρὼ» τῆς 2ας Ἀπριλίου 1896 ἀναφέρει τὸ περιστατικὸν μιᾶς μοναχῆς τοῦ Λωντέν, ἡ ὁποία νομιζομένη ὡς «δαιμονισμένη» καὶ ἐξορκισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἱερέων εἶδε νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ τοῦ στήθους της σταυρὸς μὲ τὰς λέξεις «Ζ ή τ ω ὁ ἐ σ τ α υ ρ ω μ έ ν ο ς Ἰ η σ ο ῦ ς !». Ἐπίσης καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν ἐνεφανίζοντο τὰ σημεῖα τοῦ πάθους εἰς τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὰς πλευράς της, τὴν δὲ πρώτην Παρασκευὴν ἑκάστου μηνὸς διεκρίνοντο καθαρὰ εἰς τοὺς βραχίονάς της 14 σταυροὶ ἀντιστοιχοῦντες εἰς τοὺς 14 σταθμοὺς τοῦ Ἰησοῦ, κατὰ τὴν ἀνάβασί του ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ.

Ὡς πρὸς τὰς πληγὰς τῶν στιγμάτων τῆς Ἑλένης, ὁ ἰατρὸς Τουρανό, τὰς περιγράφει ὡς ἑξῆς :

«Εἰς τὸ μετάρσιον ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν τῆς Ἑλένης Ἀϊέλλο παρατηροῦμεν δύο πληγὰς σχεδὸν ὁμοίας κυκλοτερεῖς, μεγέθους μονολέπτου, μὲ ἄκρα ἀνώμαλα, βάθος ζωηρὸν ἐρυθρὸν καὶ ἐλαχίστην αἱματηρὰν ἐφίδρωσιν. Εἰς τὴν πελματιαίαν ἐπιφάνειαν καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον ὑπάρχουν δυὸ ἕτεραι πληγαὶ μικρότεραι τῶν προηγουμένων, σχεδὸν ὅμοιαι κατὰ τὴν ὄψιν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ περιφέρειά των εἶναι περισσότερον ἀκανόνιστη καὶ σχεδὸν κατεσχισμένη.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν φαινομένων τῆς Ἑλένης ὁ Ἰταλὸς γερουσιαστὴς Σέττι ἐδημοσίευε τὸ ἱστορικὸν μιᾶς γνωστῆς του κυρίας ἀπὸ τὴν Μάντοβαν, ποὺ διέμενεν εἰς Μπρέσκια.

Ἡ κυρία αὐτή, ὑπνωτίσιμος κατὰ τὴν νεότητά της καὶ ἀναμφιβόλως ὑστερική, τοῦ διηγεῖτο, ὅτι ὅπως καὶ ἡ μητέρα της, ἤρκει νὰ προσηλώσῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ ὡρισμένης πληγῆς καὶ ἐπὶ ἁπλοῦ σπειρίου διὰ νὰ ἐμφανισθῇ παρόμοιον καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸ ἴδιον μέρος τοῦ σώματος. Μιὰν ἡμέραν μάλιστα ποὺ εἶχε ἕνα μικρὸ ἐμπυημένο σπειράκι εἰς τὴν ἄκρη τοῦ χείλους της, διηγήθη ὅτι τὴν προηγουμένην κάποιος τῆς ἔδειξε ὅμοιον, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε ἐμφανισθῇ εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἀπὸ μόλυνσιν κατόπιν ξυρίσματος.

Ὁ Σέττι τότε ἠθέλησε νὰ πειραματισθῇ ὁ ἴδιος ἐπάνω της καὶ τῆς ἔδειξε μαζὶ

ΑΘΛΟΙ ΝΕΑΡΟΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ ΚΑΙ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

'Εκ τοῦ Γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Frankfurter Illustrierte» κατὰ μετάφρασιν τοῦ 'Αστυνόμου Β' κ. **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΡΟΚΙΔΗ**

Τὸ Λούντβιγκσάφτεν εἶναι μιὰ πόλις τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ Κέντρον Χημικῆς Βιομηχανίας, κοντὰ στὸ Ρῆνο, μὲ πληθυσμὸ 100.000 κατοίκων περίπου.

Ἕνα πρωΐ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος 'Οκτωβρίου, παρουσιάσθη στὸ Διευθυντὴ τῆς Γεν. 'Ασφαλείας τῆς πόλεως ὁ κ. Μέτσγκερ, Χημικὸς—Διευθυντὴς ἑνὸς τῶν μεγαλυτέρων ἐργοστασίων τῆς περιοχῆς, ὅστις μὲ τρέμοντα χέρια τοῦ παρέδωσε ἕνα ἀπειλητικὸ σημείωμα τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ τὸ ὁποῖον ἔγραφε:

«'Οφείλεις νὰ παραδώσῃς σ' ἕναν ἀπὸ μᾶς 5.000 μάρκα σὲ μέρος τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ καθορίσωμε. 'Εὰν τυχὸν ἀρνηθῇς ἢ εἰδοποιήσῃς τὴν 'Αστυνομία, θὰ πεθάνῃς».

Ὅπως βλέπετε κ. Δ/ντὰ κινδυνεύει ἡ ζωή μου !» Προσέθεσε ὁ Χημικὸς μὲ σβυσμένην ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν φωνήν.

Ἔτσι τὸ σημείωμα αὐτὸ...ἔσυρε τὸ μοχλὸ καὶ ὁλόκληρος ὁ μηχανισμὸς τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας ἐτέθη εἰς κίνησιν.

Πάραυτα, ἕνας ἀστυφύλαξ διετέθη ὡς σωματοφύλαξ τοῦ Χημικοῦ καὶ κάθησε δίπλα στὸ αὐτοκίνητό του... 'Επὶ πλέον, κατηρτίσθη μιὰ ὁμὰς ἐκ 5 ἐπιλέκτων ἀστυνομικῶν μὲ ἐπικεφαλῆς ἀξ/κὸν καὶ ἐτέθη ἐν ἐπιφυλακῇ μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴν σύλληψι τοῦ δράστου κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραδόσεως τῶν χρημάτων. Τέλος ἐγκατεστάθη παρὰ τῆς 'Αστυνομίας στὸ σπίτι τοῦ θύματος συσκευὴ μαγνητοφώνου, ἡ ὁποία συνεδέθη μὲ τὸ τηλέφωνο.

Τοιουτοτρόπως, ὅταν ὁ δράστης μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Χημικοῦ στὸ σπίτι ἐτηλεφώνησε γιὰ νὰ συζητήσῃ τὶς λεπτομέρειες τῆς παραδόσεως, ὁλόκληρος ἡ συνδιάλεξις ἀπετυπώθη στὸ μηχάνημα.

'Από τὸν τρόπο τῆς ὁμιλίας καὶ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τοῦ ἐκβιαστοῦ, ἡ 'Αστυνομία ἐσχημάτισε τὴν γνώμη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ 'Αμερικανοῦ. Μιλοῦσε ἔνρινα καὶ μετὰ δυσκολίας μποροῦσε κανεὶς ν' ἀντιληφθῇ τί ἔλεγε.

«Ὥστε τὸ Σικάγο ἦρθε στὸ Λουντβιγκσάφτεν». Παρετήρησε ὁ Δ/ντὴς τῆς 'Ασφαλείας ὅταν ἄκουσε τὴ φωνὴ στὸ μαγνητόφωνο.

μὲ ἕνα φίλον του χειροῦργον κάποιον ἄρρωστον πάσχοντα ἀπὸ φλεγμονὴν τοῦ τραχήλου. Λοιπὸν τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ἡ ἰδία φλεγμονή, ὀλίγον μικροτέρα μόνον, παρουσιάσθη καὶ ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ κυρίας.

Ἕνα ἐκ τῶν περιεργοτέρων ἐπίσης φαινομένων τῆς 'Ελένης 'Ατέλλο ἦτο καὶ ἡ πτῶσις μεγάλου μέρους τῶν μαλλιῶν της.

'Η 'Ελένη ὡραματίσθη κάποτε ὅτι ἡ 'Αγία Ρίτα ἔκοψε ἕνα μεγάλον βόστρυχον ἀπὸ τὸ κεφάλι της. 'Ο βόστρυχος αὐτὸς λοιπὸν ἔπεσε κατόπιν πράγματι κομμένος, ἡ δὲ μικροσκοπικὴ ἐξέτασις τῆς τομῆς ἀπέκλεισε τὴν πιθανότητα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κοψίματος διὰ μηχανικοῦ μέσου (ψαλλιδίου, μαχαιρίου κ.τ.λ.). Τότε αὐτὴ θὰ ἦτο ἀπότομη καὶ κάθετος, ἐνῷ ἀπεναντίας ἀπεδείχθη λέπτυνσις τῶν τριχῶν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

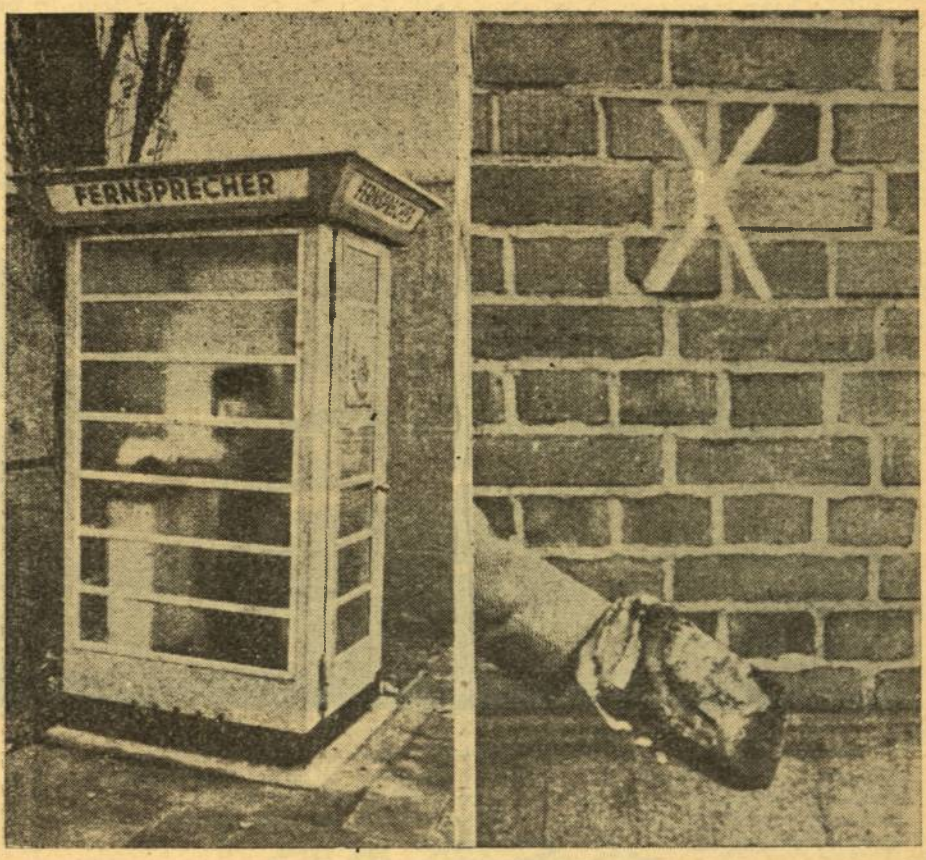
'Ο καθηγητὴς Φαμπρίτσιο ἐξήγησε τὸ φαινόμενον αὐτὸ δι' ἐπιδράσεως τοῦ τροφικοῦ κέντρου τοῦ ἐγκεφάλου ἐπὶ τῶν τριχῶν, συνεπείᾳ αὐθυποβολῆς τῆς 'Ελένης προκληθείσης ἐκ τοῦ ὁράματος.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

«Θὰ βρῇς τὸ μπελά σου γιὰ καλὰ μ' αὐτὰ ποὺ κάνεις» εἶπε στὸν ἐκβιαστή, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία δὲν ὑπερέβαινε τὰ 17 χρόνια!, ὁ νεαρὸς φίλος του, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο, ἀπ' ὅπου εἶχε τηλεφωνήσει στὸ θῦμα.

«Αὐτὸς ὁ κύριος μὲ πέταξε στὸ δρόμο, ἔτσι κι' ἐγὼ τώρα θὰ τὸν κάμω νὰ πε-» θάνῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία» ἀπήντησε ὁ δράστης, ὁ ὁποῖος, ἔφτυσε τὰ χαλίκια ποὺ εἶχε βάλει στὸ στόμα, ἔβγαλε τὸ μπαμπάκι ἀπὸ τὰ ρουθούνια του κι' ἔτσι ἐπανῆλθε στὴ βαρειὰ θουριγγιανὴ προφορά.

Κατήγετο ἀπὸ τὴν Γένα, ἐκεῖ εἶχε ἀναμιχθῇ σὲ μιὰ ὀργάνωσι νέων, κατώρθωσε ὅμως νὰ διαφύγῃ καὶ κατόπιν πολλῶν περιπετειῶν εἰσῆλθε στὴ Δυτικὴ Γερμανία

Ὁ τηλ/κὸς θάλαμος ἀπ' ὅπου ὁ δράστης ἔδιδε ὁδηγίες στὸ θῦμα περὶ τοῦ τρόπου παραδόσεως τῶν χρημάτων.

Ὁ τοῖχος τοῦ ἐργοστασίου καὶ ὁ σταυρὸς διὰ τοῦ ὁποίου ὁ δράστης εἶχε σημειώσει τὸ μέρος τῆς τοποθετήσεως τῶν χρημάτων κάτω ἀπὸ τὸ τοῦβλο.

ὅπου παρέμεινε χωρὶς νὰ δηλώσῃ τοῦτο στὶς Ἀρχές. Λόγῳ τοῦ ὅτι στὴ Ρωσικὴ ζώνη εἶχεν ἐργασθῇ δυὸ περίπου χρόνια σὲ χημικὸ ἐργαστήριο, κατώρθωσε καὶ ἔπιασε δουλειὰ στὸ ἐργοστάσιο τοῦ θύματος. Πλὴν μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου ἀπελύθη γιὰ ἀνικανότητα καὶ ὡς ὑπεύθυνον τῆς ἀπολύσεώς του ἐθεώρησε τὸν κ. Μέτσγκερ, τὸν ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ.

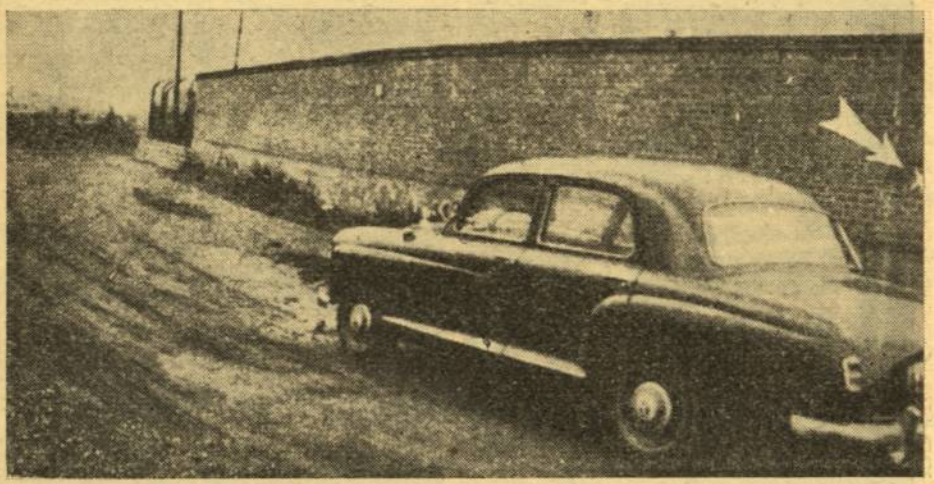
«Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάνης ;» τὸν ρώτησε πάλι ὁ φίλος του, στὸν ὁποῖον ὁ δράστης εἶχεν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

«Ὁ Μέτσγκερ ἄκουσε τοὺς Πολωνούς» ἀπήντησε. Ἄφησέ τον λοιπὸν τώρα νὰ τὸν φάῃ ἡ ἀγωνία. Θὰ τὸν κάνω νὰ κάθεται ὁλόκληρες νύχτες καὶ νὰ περιμένῃ στοὺς ἔρημους δρόμους πίσω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο. Πάνω στὸν τοῖχο ἔχω κάμει ἕνα σταυρό, ὁ ὁποῖος δείχνει τὸ μέρος ὅπου θὰ μετρηθοῦν τὰ χρήματα· ἐκεῖ θὰ καταφθάσῃ ὁπωσδήποτε κ' ἡ 'Αστυνομία· ἐγὼ θὰ εἶμαι κρυμμένος κάπου ἐκεῖ σιμὰ καὶ θὰ κάνω...γοῦστο !.

***

Στὶς 24 'Οκτωβρίου 1956 καὶ ὥραν 20.45' κτύπησε τὸ τηλέφωνο τῆς οἰκίας τοῦ θύματος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μάρσνερ 13. Ὁ Χημικὸς πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ τὸ μαγνητόφωνο ἄρχισε νὰ ἐργάζεται. Ἡ φωνὴ τοῦ «'Αμερικάνου» διέταζε :

«Ἔχεις 15 λεπτὰ καιρὸ νὰ φέρῃς τὰ 5.000 μάρκα. Στὴν ὁδὸ Σπιλγάγκεν, » ἀκριβῶς στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, θὰ ἰδῇς ἕνα σταυρὸ στὸν τοῖχο, κάτω ἀπὸ τὸ » σταυρὸ θὰ βρῇς ἕνα τοῦβλο, ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ τοῦβλο θὰ βάλῃς τὰ χαρτονομίσματα». Ὁ Χημικὸς κύτταξε ἔντρομος τὸ Σωματοφύλακά του, ποὺ καθόταν δίπλα του. Εἶχε ἀποφασισθῆ, ὁ Χημικὸς νὰ πάῃ μὲ τὰ πόδια στὸ μέρος ποὺ θὰ ὥριζε ὁ ἐκβιαστής, οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς ὁμάδος «κρούσεως» νὰ καταλάβουν ἐπικαίρους θέσεις γύρω ἀπὸ

Τὸ αὐτοκίνητον διὰ τοῦ ὁποίου τὸ θῦμα συνοδευόμενον ὑπὸ ἑνὸς ἀστυφύλακος, μετέβη στὸ μέρος τῆς παραδόσεως. Στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς ὁμάδος κρούσεως εἶχον τοποθετήσει καθέτως τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν διαφυγὴν τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου. Ὁ Χημικὸς λόγῳ τοῦ σκότους δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸ σταυρὸ καὶ δι' αὐτὸν τὸ λόγο ἄρχισε τὸ μοιραῖον σῦρε - κι' ἔλα τὸ ὁποῖον προεκάλεσε τὴν... σύρραξι!

τὸ σημεῖο ἐκεῖνο καὶ ὁ σωματοφύλαξ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ θῦμα. Πλὴν τώρα ὁ ἐκβιαστὴς ἔδωσε μόνον 15 λεπτὰ προθεσμία ! Κατόπιν τούτου, ὁ σωματοφύλαξ εἰδοποίησε τηλεφωνικῶς τὴν «ὁμάδα» ἡ ὁποία εὑρίσκετο ἐν ἀναμονῇ, αὐτὸς δὲ μὲ τὸ Χημικὸ πῆγαν μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὸ ὁριζόμενο μέρος.

Ἡ ὡς ἄνω ὁδὸς δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ἐγκαταλελειμμένος χωματόδρομος, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος βρίσκεται ὁ τοῖχος τοῦ ἐργοστασίου κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο λίγα ἐρειπωμένα ἀκατοίκητα σπιτάκια καὶ καλύβες.

Ὁ Χημικὸς ὡδήγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο ἀργὰ πάνω στὶς μεγάλες λακοῦβες τοῦ

δρόμου, ψάχνοντας γιὰ τὸν σταυρό, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν εὗρισκε κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ πηγαινοέρχεται ἐρευνῶντας κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως τῆς ὁμάδος κρούσεως, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ κρυφθῆ στὸ κάτω μέρος τοῦ δρόμου, παρακολουθοῦσαν μὲ ὁλονὲν αὐξανομένην δυσπιστίαν τὸ σύρε—κι' ἔλα τοῦ αὐτοκινήτου μὲ τὰ σβυσμένα φῶτα. «Ἄ ! Αὐτὸ εἶναι κόλπο τοῦ ἐκβιαστοῦ !» σκέφθηκε ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ὁμάδος κρούσεως «ἦρθε μ' αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ ! »γνήσιος Ἀμερικάνος. Ναὶ ἀλλὰ στὴν Ἀστυνομία τοῦ Λουντβιγκσάφτεν δὲν περνᾶνε »αὐτὰ» καὶ ἀμέσως ἔκλεισε μὲ τὸ αὐτοκίνητο τῆς ὁμάδος τὸ δρόμο ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ διαφύγῃ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ...δράστου ! Ταυτοχρόνως πετάχτηκαν ἀπὸ τὰς κρύπτες των οἱ ἄνδρες τῆς ὁμάδος καὶ στάθηκαν μὲ προτεταμένα περίστροφα μπρὸς ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες αὐτοκίνητο ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαινοέρχεται.

«Ψῆλὰ τὰ χέρια ! Ἀστυνομία», φώναξε ὁ ἀξ/κός.

Ὁ κ. Μέτσγκερ ὅμως, ἐπηρεασμένος ὅπως ἦτο ἀπὸ τοὺς «ὑπολογισμοὺς» καὶ τὰ «συμπεράσματα τῆς Ἀστυνομίας» ἐνόμισεν, ὁ δυστυχής, ὅτι ἐπρόκειτο πράγματι περὶ ἐπιδρομῆς...γκάγκστερ καὶ...πάτησε γκάζι. Πλήν, ἀμέσως σχεδὸν ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου κι' ἕνα χέρι τὸν ἅρπαξε ἀπότομα ἀπὸ τὸ γιακὰ καὶ τὸν ἔρριξε ἔξω στὸ δρόμο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἄνοιξε ἡ ἄλλη πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ πήδηξε ἔξω ὁ σωματοφύλαξ τοῦ θύματος μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι φωνάζοντας κι' αὐτός : «Ψῆλὰ τὰ χέρια Ἀστυνομία!» Πλὴν περισσότερο, ὡς φαίνεται, τρομοκρατημένος αὐτὸς ἀπὸ τὸν... προστατευόμενό του Χημικό, ἐκ τῆς...ἐνέδρας τῶν γκάγκστερ, ἄρχισε νὰ πυροβολῇ. Οἱ ἄλλοι ἀντεπυροβόλησαν καὶ ἡ μάχη σταμάτησε μόνον ὅταν κι' αὐτὸς ἔπεσε κάτω αἱμόφυρτος !

Μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἠλεκτρικῶν φανῶν ἀνεγνώρισαν ἀκολούθως οἱ...γκάκστερ τὸν συνάδελφόν τους, ὁ ὁποῖος βαρέως τραυματισμένος, μιὰ σφαῖρα τὸν εἶχε πάρει στὸ στόμα, μιὰ ἄλλη στὸ στῆθος καὶ δύο στὰ πόδια, ἔκειτο στὴ μέση τοῦ δρόμου μαζὶ μὲ τὸ θῦμα τοῦ ὁποίου τὴν προστασίαν εἶχεν ἀναλάβει, καὶ τοὺς μετέφεραν στὸ Νοσοκομεῖο.

* * *

Τέσσαρες ὁλόκληρες ἑβδομάδες ἐκρατήθη τὸ ἐν λόγῳ γεγονὸς ὑπὸ ἄκραν μυστικότητα καίτοι μίαν ἡμέραν μετὰ τὸ ἐπεισόδιον συνελήφθη ὁ ἐκβιαστής. Οὗτος ἀνακρινόμενος, ἠρνήθη τὰ πάντα, πλὴν τόσον ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τοῦ ἀπειλητικοῦ γράμματος, ὅσον καὶ τὰ ἴχνη χωμάτων καὶ χόρτων, ἅτινα εὑρέθησαν στὸ πανταλόνι, τὸ ὁποῖον φοροῦσε παρακολουθῶντας τὴ σκηνὴ τοῦ δράματος τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχε σκηνοθετήσει, ἀπέδειξαν τὴν ἐνοχή του.

Τὰ βασικὰ τῆς ζωῆς στοιχεῖα

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ· Ι· ΚΟΥ**, Ὑπαστυνόμου Β΄

Ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μέχρι καὶ τοῦ θανάτου του, βρίσκεται σ' ἕνα διαρκῆ καὶ τραχὺν ἀγῶνα. Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ βασανίζεται ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες ἀντιξοότητες ποὺ συναντᾶ σὲ κάθε του βῆμα. Προσπαθεῖ νὰ τὶς ὑπερνικήσῃ, θυσιάζοντας κάποτε κι' αὐτὴ τὴ ζωή του. Ὁ βίος του εἶναι μιὰ συνεχὴς πάλη καὶ μερικὲς φορὲς ἕνα ἀνελέητο κυνηγητὸ τῆς μοίρας.

Στὸν πικρόχολο αὐτὸν ἀγῶνα, ὁ ἄνθρωπος καὶ εἰδικώτερα ὁ νέος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λιποψυχήσῃ. Πρέπει νὰ προχωρῇ πάντα θαρρετὰ πρὸς τὴν ἐπίτευξι ἐκείνου ποὺ ἐπιδιώκει. Ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς, ποτὲ αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ σταματήσουν τὸ ἔργο ποὺ ἀναλαμβάνει. Ὁ ἄνθρωπος, ὡς τὸ τελειότερο τῆς Θείας Δημιουργίας πλᾶσμα, δὲν εἶναι τὸ μηδὲν τῆς ζωῆς, οὔτε μιὰ τυχαῖα ὕπαρξι. Εἶναι τὸ ὡραιότερο δημιούργημα τῆς Θείας Σοφίας. Ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς, αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ζωή. Ἀλήθεια τί θὰ ἦταν ἡ ζωὴ στὸν πλανήτη τῆς γῆς, ἂν πρός στιγμὴν ἐχάνετο τὸ ἀνθρώπινο γένος ; Ἕνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο. Ἕνας νεκρὸς κόσμος. Μιὰ ἀπαίσια καὶ φοβερὴ κόλασις.

Ποτὲ ὅμως, κανένας ἀγώνας δὲν κερδήθηκε χωρὶς θυσίες. Καμμιὰ μάχη δὲν ἀπέβη νικηφόρα καὶ δαφνοστεφανωμένη, χωρὶς θύματα. Μόνον ἐκεῖνο ποὺ κερδίζεται μὲ τὸν ἱδρῶτα τῆς ἐργασίας, μὲ τὴν θυσία καὶ τὴν ἀένναο προσπάθεια, ἔχει τὴν πιὸ τρανὴ ἀξία. Μόνον αὐτὸ χαρίζει τὴν γλυκειὰ τῆς ψυχῆς εὐχαρίστησι.

Νὰ λοιπὸν γιατὶ καὶ ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν δάφνη, πρέπει νὰ ὑποφέρῃ, νὰ πληγωθῇ, νὰ πονέσῃ. Ἐπιβάλλεται ν' ἀγωνισθῇ, νὰ ἱδρωκοπήσῃ, νὰ παλαίσῃ μὲ καρτερικότητα καὶ νὰ ὑπερπηδήσῃ νικηφόρα τὰ ἐμπόδια ποὺ θὰ βρεθοῦν στὸ πέρασμά του.

Πῶς ὅμως θὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ στὸ τέρμα τῆς ζωῆς του, στεφανωμένος μὲ τὴν ἐλιὰ καὶ τὴ δάφνη, τὰ σύμβολα αὐτὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς νίκης ; Πῶς θὰ ἐπιτύχῃ τὸν δύσκολο ἀγῶνα καὶ πῶς ἀκόμη θὰ σταθῇ ἀκλόνητος κι' ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὰ μανιασμένα κύματα τοῦ καθημερινοῦ του βίου. Ποιὰ εἶναι ἐκεῖνα τὰ ζωτικὰ καὶ βασικὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς, ἡ τήρησις τῶν ὁποίων θὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν περιπόθητη νίκη ; Ποιοὶ εἶναι οἱ θεμελιώδεις νόμοι, τοὺς ὁποίους ἂν ἀκολουθήσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ, θὰ θὰ μπορῇ νὰ ἐλπίζῃ, μὲ ἀσφάλεια στὴν ἐπιτυχία του ;

Τρεῖς εἶναι οἱ νόμοι. Τρία τὰ βασικὰ τῆς ζωῆς στοιχεῖα. **Ἐργασία—ἀντιμετώπισις τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου καὶ τελευταῖον ἡ συνεργασία μὲ τοὺς συνανθρώπους ἢ μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον.** Διὰ τῆς συνεργασίας, ἐννοῶ τὰς ἁρμονικὰς τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας σχέσεις, τὴν φιλίαν, τὴν ἐκτίμησι τὴν ἀγνὴ κι' ἄδολη ἀγάπη. Τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα προβάλλονται στὸν ἄνθρωπο σὰν τρία προβλήματα τὰ ὁποῖα καλεῖται νὰ λύσῃ.

Ἡ διατήρησις καὶ ἡ ἐξέλιξις μιᾶς κοινωνίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διάθεσι τῶν μελῶν της πρὸς ἐργασίαν. Εἶναι ἀπὸ τὴν πεῖρα ἀποδεδειγμένο ὅτι ἡ ἐργασία αὐξάνει τὴν δύναμι τῆς κοινωνίας. Προφυλάσσει κάθε ἄτομο ἀπὸ τὴν καταστροφή. Εἶναι γνωστὸν ὅτι κάθε ἄνθρωπος στὴν πορεία τῆς πρόσκαιρης ζωῆς του ἀναλαμβάνει ἕνα ἔργο, ἀκολουθεῖ ἕνα ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα. Ἡ ἐργασία θὰ παράσχῃ στὸν ἄνθρωπο τὰ ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα ἐκεῖνα πνευματικὰ καὶ ὑλικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν εὐμάρεια καὶ τὴν πολιτισμένη διαβίωσι. Θὰ τὸν ἐνισχύσῃ στὶς δυσκο-

λίες, θὰ τὸν κάνῃ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐνεργῇ πάντοτε σύμφωνα μὲ τὴ λογικὴ καὶ συνείδησι, σύμφωνα πρὸς τὸ ἀτομικοκοινωνικὸ συμφέρο.

Ἡ ἐργασία θὰ ἀνυψώσῃ τὸ βιοτικὸ—ἐπίπεδον τοῦ ἀτόμου, τῆς ὁμάδος καὶ τῆς κοινωνίας γενικά, θὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπο διαπρεπῆ ἐπιστήμονα, ἐξαίρετον καλλιτέχνην, διακεκριμένον λόγιον, σοφὸν ἐργάτην τοῦ πνεύματος. Θὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτὴν στὰ ὕπατα ἀξιώματα κι' αὐτὴ ἀκόμη θὰ τοὺς στολίσῃ μὲ τῆς δόξας καὶ τῶν τιμῶν τὰ παράσημα. Τὸ ἄτομον, μὲ τὴν ἐργασία, ὡς κανόνα ζωῆς, βαδίζοντας τὴν στενὴ καὶ κοπιώδη ὁδὸ τῆς ἐντίμου ζωῆς, θὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ πραγματικότητα ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους του. Γενικά, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι ἡ πηγὴ τῆς προόδου καὶ τῆς εὐτυχίας, ἐνῷ ἀντίθετα ἡ ἀργία τὸ μεγαλύτερο κακό.

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἐργάζεται συνεχῶς, γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ καταστῇ ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του, θὰ δημιουργήσῃ τὶς κατάλληλες συνθῆκες ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν μιὰ ἄνετη καὶ εἰρηνικὴ ζωή. Ἡ ἐργασία ἀπομακρύνει τὸ ἄτομο, ἰδίως δὲ τὸν νέον, ἀπὸ τὸν ἀνήθικο βίον, δίνει σ' αὐτὸ ἰσχυρὰ κι' ἀκαταμάχητα ὅπλα γιὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς προκλητικῆς καὶ γελαστῆς ἁμαρτίας.

Σὲ μιὰ κοινωνία λογικῶν ζώων, ὅπως ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, καθένας ἀναγκαστικὰ θὰ ἔλθῃ κάποτε σὲ κάποια σχέσι μὲ τοὺς συνανθρώπους του. Περισσότερο ὅμως, μιὰ μέρα, θὰ σχετισθῇ μὲ τὴ γυναῖκα, τὸ ἄλλο αὐτὸ σκέλος τῆς πρώτης δημιουργίας τοῦ Θεοῦ. Ἔχει ὑποχρέωσι ὁ ἄνθρωπος κάποτε, σὰν φθάσῃ ὁ κατάλληλος καιρός, νὰ σκεφθῇ σοβαρὰ καὶ μὲ σύνεσι τὸ ζήτημα τοῦ γάμου.

Ὅταν τὸ ἄτομο διὰ τῆς ἐργασίας δημιουργήσῃ τὶς συνθῆκες ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες θὰ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ σκεφθῇ καὶ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, ὀφείλει, ἔχει ἐπιτακτικὸν καθῆκον νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ τῆς ζωῆς παράγοντα. Ἀλλὰ σὰν πάρῃ τὴν ἀπόφασι νὰ ἔλθῃ, εἰς γάμου κοινωνίαν, θὰ πρέπει νὰ ἀναμετρήσῃ καὶ σταθμίσῃ προσεκτικὰ μικρολεπτομέρειες πολλές, οἱ ὁποῖες θὰ συμβάλουν στὴν ἐπιτυχία τῆς νέας οἰκογενείας. Θὰ πρέπει νὰ λάβῃ σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν του τὶς προϋποθέσεις ἐκεῖνες ποὺ προιωνίζουν ἕνα εὐτυχισμένο γάμο. Στὶς προϋποθέσεις αὐτές, ποὖναι ἀρκετές, ἰδιαίτερη θέσι κατέχουν οἱ ἑξῆς : Οἰκονομικὴ βάσις—ψυχικὴ τῶν μελλονύμφων ἐπαφὴ—ἀνάλογη ἡλικία, κοινωνικὴ τάξις καὶ μόρφωσις—ὑγεία κλπ. Δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέψῃ κατὰ ἀποκλειστικὸν λόγον στὸ ὑλικὸ συμφέρο, ὅπως συχνὰ γίνεται στὴν ἐποχή μας. Ὀφείλει νὰ σκεφθῇ τὴν ἱερότητα τοῦ θεσμοῦ, τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ θὰ δημιουργηθοῦν, τὴν θείαν τοῦ γάμου ἀποστολὴ καὶ τότε μὲ σώφρονα σκέψι καὶ λογικὴ νὰ ζητήσῃ στὸ γάμο τὴν εὐτυχία ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ψυχικὴ καλλιέργεια καὶ ἐπαφὴ τῶν ὑποψηφίων κι' ὄχι ἀπὸ τὴν μικρὴ ἢ τὴν μεγάλη προῖκα. Ὁ γάμος δὲν εἶναι ἕνα ἁπλὸ καὶ ἀνάξιο σοβαρᾶς προσοχῆς θέμα. Δὲν εἶναι παιχνίδι τῶν δρόμων καὶ τῆς ἀγορᾶς, οὔτε συνεταιρισμὸς ἢ ἐμπόριο ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ ἐπιδιώξουμε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα κέρδη. Οὐδέποτε ἐπιτρέπεται νὰ παζαρεύεται καὶ μάλιστα κατὰ ἀηδιαστικὸ τρόπο, ἡ ἱερότης τοῦ γάμου τόσο ταπεινά, ὥστε νὰ ντρέπεται κανένας γιὰ τὴν κατάντια τῶν ἀνθρώπων. Ὁ γάμος δὲν εἶναι ἀγοραπωλησία.

Ἀξίζει λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ σκεφθῇ τὸ θεσμὸ αὐτὸ ἀνάλογα μὲ τὴ σοβαρότητα του. Δὲν πρέπει νὰ ἀδιαφορῇ γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς στοιχειώδους αὐτῆς ὑποχρεώσεως, δικαιολογῶντας τὸν ἑαυτόν του ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμη σὲ θέσι ν' ἀνταποκριθῇ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ γάμου. Στὴν κατάλληλη ἡλικία καὶ μὲ τὶς σχετικὲς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις τὶς ὁποῖες πάντα πρέπει νὰ σκέπτεται, ὀφείλει νὰ ἀναλάβῃ τὶς εὐθῦνες τοῦ γάμου. Αὐτὸ ἐπιβάλλει ὁ προορισμός του στὴ γῆ.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι καὶ τὰ χρήματα θὰ συντελέσουν στὴν ἐπιτυχία ἑνὸς γάμου. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ περισσότερο ἀπ' ὅλα θὰ δώσῃ τὴν εὐτυχία στὸ γάμο, εἶναι ἡ ψυχικὴ ἐπαφὴ τῶν μελλονύμφων. Ὁ γάμος πρέπει νὰ θεμελιωθῇ στὴν ἀνιδιοτελῆ καὶ εἰλικρινῆ ἀγάπη κι' ὄχι στὴν ὕλη ἢ στὰ κάλλη ἢ τὶς τιμὲς καὶ δόξες. Τὰ πνευματικὰ πλούτη

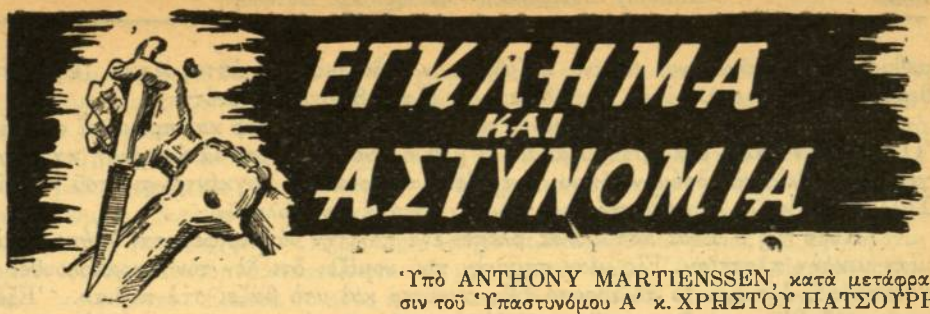
θὰ κάνουν τὸ γάμο ἀνώτερο, ἀπρόσβλητο. Στὴν ἀντίθετη πρίπτωσι ὁ γάμος πολὺ γρήγορα θὰ γίνῃ συντρίμματα στὸ πρῶτο ἄγριο ξέσπασμα τοῦ χειμωνιάτικου ἀγέρα. Θὰ πέσῃ, σὰν φθινοπωρινὸ φύλλο, θὰ μαραθῇ σὰν τὸ λουλούδι, θὰ σβύσῃ σὰν τὸ κερί. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἡλικία τῶν μελλονύμφων θὰ παίξῃ σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐπιτυχία τοῦ γάμου. Οὐδέποτε εἶναι δυνατὸ ἐκφυλισμένα κύτταρα νὰ δώσουν γόνιμους καὶ γεροὺς ἀπογόνους. Ἕνας ἄλλος σπουδαῖος παράγων εἶναι ἡ ἀνάλογη κοινωνικὴ τάξις καὶ μόρφωσις. Θὰ πρέπει σ' ὅλα νὰ ὑπάρχῃ μιὰ ἀνεκτὴ καὶ λογικὴ ἀναλογία. Τὰ ἀποτελέσματα σ' ἀντίθετες περιπτώσεις εἶναι φοβερὰ καὶ ἀναπόφευκτα. Πολλὰ καὶ διάφορα θὰ μποροῦσε νὰ γράψῃ σχετικὰ κανένας μὲ τὸ θέμα τοῦ γάμου. Εἶναι ἕνα ζήτημα τόσο σοβαρὸ ποὺ πάντοτε θὰ μένῃ σοβαρὸ καὶ μόνον ἡ προσεκτικὴ καὶ ἐπισταμένη μελέτη τῶν λεπτομερειῶν θὰ καταστήσουν αὐτὸ σαφὲς καὶ θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἐπιτυχῆ ἀντιμετώπισί του.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θέτει τὴν σφραγῖδα τῆς ἐπιτυχίας στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς συνανθρώπους, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ κατανόησις στὸν πόνο τῶν ἄλλων. Ὁποιαδήποτε ἐπίζηλο θέσι κι' ἂν ἀπέκτησε ὁ ἄνθρωπος, ὅσα πλούτη κι' ἂν ἐδημιούργησε, τὸν πιὸ ἐπιτυχῆ κι' ἂν ἔκανε γάμο, ὅλα αὐτὰ εἶναι μηδαμινὰ καὶ ἀνίκανα νὰ δώσουν τὴν πραγματικὴ εὐτυχία, ὅταν στεροῦνται τῆς αἰώνιας καὶ ἀνεκτίμητης ἀξίας τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Μόνον ἕνας Θεῖος Παῦλος μπόρεσε νὰ δώσῃ τὸ πραγματικὸ νόημα καὶ νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν ἀγάπη αὐτή.

Τί στ' ἀλήθεια μπορεῖ νὰ προσφέρῃ στὸ κοινωνικὸ συμφέρον ἐκεῖνος ποὺ μισεῖ τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας, ἐχθρεύεται τὸν διπλανόν του, κωφεύει στὶς κραυγὲς τῶν ὀρφανῶν καὶ τῆς χήρας. Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος χωρὶς ἀγάπη, συμπόνοια, καλωσύνη, ψυχικὴ εὐγένεια ; Ἕνα σῶμα χωρὶς ψυχὴ ἕνα κοινωνικὸ παράσιτο. Τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς συνανθρώπους μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκδηλώσῃ μὲ χίλιους τρόπους, ἀρκεῖ μόνον νὰ νοιώσῃ πρῶτα ὁ ἴδιος τὴν τρανὴ σημασία τῆς ἀρετῆς αὐτῆς.

Ἐργασία λοιπόν, ἀντιμετώπισις τοῦ θέματος τοῦ γάμου καὶ ἀγαπημένη συνεργασία μὲ τοὺς συνανθρώπους, νὰ τὰ ζωτικὰ τῆς ζωῆς στοιχεῖα.

Ἀξίζει, φίλοι μου, νὰ ἀκολουθήσωμε πιστὰ τοὺς θεμελιώδεις αὐτοὺς τῆς ζωῆς νόμους. Ἔτσι θὰ κάνωμε, τὴν τόσο πικραμένη κι' ἄχαρη ζωή, ἕνα ἀληθινὸ ἐπίγειο παράδεισο. Μὲ τὴν διαγωγή μας αὐτή, ἂς εἴμαστε βέβαιοι πὼς θὰ κερδίσουμε τὴ μάχη τῆς ζωῆς, θἄμαστε οἱ νικηταὶ καὶ θριαμβευταὶ τῆς παρούσης ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς οὐρανίας κληρονόμοι, πρᾶγμα ποὺ εὔχομαι σ' ὅλους.

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6.—Πρακτικὴ διδασκαλία.
7.—Δοκιμαστικὴ διετία.
8.—Τάκτ καὶ αὐτοκυριαρχία.

***

6. Πρακτικὴ διδασκαλία.

Ἡ πρακτικὴ πλευρὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας δὲν παρουσιάζει τὰς ἰδίας δυσκολίας καὶ ὁ ἐκπαιδευόμενος πιὸ ἄνετα τὴν κατανοεῖ. Αὐτὴ περιλαμβάνει εἰς γενικὰς γραμμὰς τὰ ἑξῆς : τὸν τρόπον ἐκτελέσεως τῆς σκοπιᾶς, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παρατηρητικότητός του (νὰ χρησιμοποιῇ δηλ. τὰ μάτια του καὶ τ' αὐτιά του κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον), τὴν ἀναγνώρισιν καταζητουμένου ἀπὸ γραπτὴν περιγραφήν του, τὸν τρόπον συλλήψεως καὶ ἐρεύνης ἑνὸς ὑπόπτου, τὴν ρύθμισιν τῆς κυκλοφορίας, τὴν ἀντιμετώπισιν πλήθους, τὴν ἐκμάθησιν τῶν τεχνασμάτων τῶν κακοποιῶν, γενικὰς ἀρχὰς πρώτων βοηθειῶν, τὴν ὅπλον πάλην (Σ.Μ. Ἰαπωνικὴν) καὶ σχεδὸν τὸ πιὸ σημαντικόν, τὴν σύνταξιν ἀναφορῶν.

Κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ θέματα αὐτὰ ἀποτελεῖ ἀντικείμενον καθημερινῶν ἀσκήσεων. Γίνονται πρακτικαὶ ἐφαρμογαί, ἐξαιρετικὰ σκηνοθετημέναι, ποὺ προγραμματίζονται καὶ παρακολουθοῦνται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ ἐπαναλαμβάνονται μετέπειτα ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς μαθητάς. Σκηνοθετοῦνται ρεαλιστικαὶ σκηναὶ εἰς ἕνα ὑποθετικὸν δρόμον καὶ καλεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκπαιδευομένους ν' ἀντιμετωπίσῃ μόνος του μιὰ «παράβασιν» ἢ ἕνα ἀτύχημα ἐνῷ οἱ ὑπόλοιποι τὸν παρακολουθοῦν. Ὅταν τελειώσῃ ἡ ἄσκησις οἱ μαθηταὶ—παρατηρηταὶ καλοῦνται νὰ συντάξουν ἔκθεσιν, ἡ ὁποία νὰ περιλαμβάνῃ τὰ σφάλματα ἢ τὰς παραλείψεις ποὺ παρετήρησαν. Αἱ ἐπιδείξεις καὶ αἱ ἀσκήσεις αὐταί, ἔχουν ἀντικείμενον τὰ πιὸ συνήθη ἀδικήματα τῆς σκοπιᾶς, τὰ ὁποῖα περιγράφονται μὲ κάθε λεπτομέρειαν, ἀπὸ τὴν ἀρχήν των μέχρι καὶ τοῦ δικαστηρίου. Εἶναι ἀδύνατον νὰ εὕρῃ κανεὶς κάτι τὸ σοβαρὸ νὰ μεμφθῇ εἰς τὸν τομέα αὐτὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως. Δίδεται μὲ τὴν πιὸ δυνατὴ ἔντασιν, χρησιμοποιεῖ τὴν πιὸ κατάλληλη ἔμφασι καὶ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ παραγωγικὴ μέθοδο διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐκπαιδευόμενον νὰ κατανοήσῃ κατὰ τὸν πιὸ ἀλάνθαστον τρόπον τὴν ἐργασίαν ποὺ θὰ τοῦ ἀνατεθῇ, ὅταν ἐγκαταλείψῃ τὴν Σχολήν. Οἱ περισσότεροι καθηγηταί, ποὺ ὁ γράφων παρηκολούθησε κατὰ τὰς πρακτικὰς ἀσκήσεις, ἔχουν τέτοιαν ἱκανότητα εἰς τὸ νὰ ὑποδύωνται ὡρισμένους ἐγκληματικοὺς τύπους, ποὺ θὰ τὴν ἐζήλευαν πολλοὶ «καθαρόαιμοι φιλοξενούμενοι τῶν φυλακῶν».

Τὰ παρατιθέμενα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰς σημειώσεις ποὺ χρησιμεύουν ὡς βοήθημα τῶν διδασκόντων εἰς μίαν ἀπὸ τὰς Σχολὰς ('Υπ' ἀριθ. 5 Περιφερειακὸν Ἐκπαιδευτικὸν Κέντρον, Ἄινσχαμ Χώλλ, Ὀξφόρντσαϊαρ—(No 5 District Training Centre, Eynsham Hall, Oxfordshire) δίδουν σαφῆ ἰδέαν τῆς φύσεως καὶ τῆς σημασίας τῶν πρακτικῶν αὐτῶν ἀσκήσεων.

Σύλληψις ἐπὶ μέθῃ. (Πρώτη σκηνή): Πολίτης, ποὺ ἀνευρίσκει ἕνα

μεθυσμένον, ξαπλωμένον εἰς ἕνα πεζοδρόμιον, εἰδοποιεῖ ἕνα ἀστυφύλακα. Ἐξέτασις θεμάτων μέθης, συλλήψεως, συνοδείας καὶ ἐξακριβώσεως ταυτότητος.

(Δευτέρα σκηνή) : Μεθυσμένος εἰσέρχεται εἰς ἕνα μπὰρ καὶ προκαλεῖ σκηνάς. Ὁ μπάρμαν καλεῖ ἕνα ἀστυφύλακα. Ὁ μεθυσμένος ἀρνεῖται νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ὁδηγεῖται ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ὅπου συνεχίζει καὶ προκαλεῖ συγκέντρωσιν τοῦ κοινοῦ. Σύλληψις αὐτοῦ. Χρησιμοποίησις τῶν παρισταμένων πολιτῶν.

Κ λ ο π ή : Ἕνας ἀστυφύλαξ βλέπει ἕνα πολίτην νὰ περιφέρηται ὑπόπτως εἰς μίαν μικρὴν πλατεῖαν. Εἰς μίαν στιγμὴν ποὺ νομίζει ὅτι δὲν τὸν παρακολουθεῖ ὁ ἀστυφύλαξ, ἁρπάζει τὸ ἀδιάβροχο ἑνὸς σκοῦτερ καὶ «τὸ βάζει στὰ πόδια». Ἐξέτασις τοῦ θέματος, ἤτοι : τῆς συλλήψεως καὶ τῶν ἀναγκαιούντων ἀποδεικτικῶν μέσων διὰ τὴν καλὴν στήριξιν τῆς κατηγορίας «ἐπὶ κλοπῇ».

Ὑ π ο β ο λ ὴ π α ρ α π ό ν ω ν : (Ἡ σκηνὴ εἰς τό Ἀστυνομικὸν Τμῆμα) : Μιὰ γυναῖκα παραπονεῖται ἐναντίον τοῦ συζύγου της, διότι τὴν δέρνει «γιὰ τὰ καλὰ» καὶ τῆς εἶπε νὰ «τὰ μαζέψῃ» καὶ νὰ μὴν τὴν ξαναδῇ. Ἐξέτασις τῆς ὅλης ὑποθέσεως καὶ τῶν ἀπαιτουμένων ἐνεργειῶν.

Δ ι ά ρ ρ η ξ ι ς : (Σκηνὴ σ' ἕνα κατάστημα). Ἡ διάρρηξις ἀνακαλύπτεται ἀπὸ ἕνα ὑπάλληλον ποὺ εἰδοποιεῖ τὴν Ἀστυνομία. Περιφρούρησις τοῦ τόπου τῆς διαρρήξεως. Ἄφιξις τοῦ C.I.D. (Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας). Διερεύνησις τοῦ τόπου. Ἀναζήτησις καὶ λῆψις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἀποτυπωμάτων ποδῶν καὶ ἄλλων ἰνχνῶν. Καταθέσεις καὶ ἔρευναι διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ δράστου. Χρησιμοποίησις τοῦ ἀρχείου. Σύνταξις τοῦ δελτίου.

Α ἰ φ ν ί δ ι ο ς θ ά ν α τ ο ς : Σκοπὸς—ἀστυφύλαξ πληροφορεῖται ὅτι εἰς ἕνα σπίτι τὸ γάλα, αἱ ἐφημερίδες κλπ. δύο ἡμερῶν εἶναι ἀνέπαφοι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐκεῖ διαμένει ἕνας γέρος. Εἴσοδος τοῦ ἀστυφύλακος εἰς τὸ σπίτι καὶ ἀνεύρεσις τοῦ μόνου ἐνοίκου νεκροῦ. Ἐξετάζονται αἱ ἀπαιτούμεναι ἐνέργειαι. (Σ.Μ. Αἱ ἀναφερθεῖσαι σκηναὶ σκηνοθετοῦνται μὲ καταπληκτικὴν ἀληθοφάνειαν, μὲ καλὰ μελετημένον «σενάριον» καὶ αἱ ἐνέργειαι τοῦ ἀστυφύλακος γίνονται ὅπως ἀκριβῶς καὶ εἰς πραγματικὴν περίπτωσιν).

7. Δοκιμαστικὴ διετία.

Ἡ προκαταρκτικὴ ἐκπαίδευσις, ὅπως πιὸ πάνω ἀνεπτύχθη, συμπληρώνεται μὲ γραπτὰς ἐξετάσεις, τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα μαζὶ μὲ λεπτομερῆ ἔκθεσιν καὶ σχόλια διὰ τὸν κάθε ἕνα ἀποστέλλονται εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Σώματος ἀπ' ὅπου ὁ ἐκπαιδευόμενος προέρχεται. Αἱ ἐξετάσεις αὐταὶ ἀποτελοῦν μίαν ἔνδειξιν, μόνον, τῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἀστυφύλακος, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται ἡ πρόσληψίς του ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς αὐτάς. Τὸ μόνον μάθημα εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει «νὰ περάσῃ» εἶναι αἱ Πρῶται Βοήθειαι.

Ἡ Σχολὴ ἔχει σκοπὸν νὰ δώσῃ τὰς βασικὰς μόνον ἀστυνομικὰς γνώσεις. Καὶ τοῦτο διότι κάθε Σῶμα ἔχει ἰδικόν του κανονισμὸν καὶ ἰδικόν του τρόπον ἐκτελέσεως τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων, καὶ παρ' ὅτι πολλὰ σημεῖα εἶναι ὁμοιόμορφα σ' ὅλα τὰ Σώματα, ὑπάρχουν πάρα πολλαὶ διαφοραὶ εἰς τὰς λεπτομερείας. Ὁ δόκιμος ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Ἄμπερντην (Aberdeen)—διὰ νὰ πάρωμε ἕνα χαρακτηριστικὸν παράδειγμα—θὰ πρέπῃ νὰ διδαχθῇ καὶ νὰ μάθῃ τὸ σύστημα ποὺ ἐφαρμόζεται ἐκεῖ, δηλαδὴ τῶν περιπολούντων σκοπῶν (Σ.Μ. Περὶ αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ). Θέματα ὅπως τὸ σύστημα τῶν τοπικῶν τηλεπικοινωνιῶν, ἡ διαδικασία προσκλήσεως τῆς Ὑγειονομικῆς καὶ Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, ὁ τρόπος συντάξεως καὶ τὸ εἶδος τῶν ἀπαιτουμένων ἀναφορῶν, διαφέρουν εἰς τὰ διάφορα Σώματα. Τὸ δεύτερον αὐτὸ μέρος τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ δοκίμου διεξάγεται κατὰ διαφόρους τρόπους εἰς τὰ Σώματα. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν μικροτέρας Σχολάς, ὅπου οἱ δόκιμοι αὐτῶν ὑφίστανται εἰδικὴν ἐκπαίδευσιν μιᾶς ἑβδομάδος (Indoctrination Course), ἡ ὁποία λαμβάνει χώραν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν τῶν δοκίμων ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Σχολήν.

Ὁμοίως κατὰ διάφορον τρόπον χρησιμοποιεῖται ἡ δοκιμαστικὴ πρώτη διετία τῆς ἀστυνομικῆς ζωῆς τῶν μαθητευομένων. Πολλὰ Σώματα, ἐπειδὴ ἔχουν ἀνεπάρκεια προσωπικοῦ, ἀδυνατοῦν ν' ἀποστείλουν τοὺς μαθητευομένους των εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου χρόνου εἰς τὴν Κεντρικὴν Σχολήν. Τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα μιᾶς Κομητείας ἔχει καθιερώσει τὸ ἐξαιρετικὸν σύστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον κάθε μαθητευόμενος διατίθεται δι' ὡρισμένον μικρὸν χρονικὸν διάστημα εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας. Ὑπηρετεῖ ἐπὶ μερικοὺς μῆνας εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Λιμένος. Κατόπιν ἀποστέλλεται εἰς μίαν μικρὴν πόλιν. Ἀπ' ἐκεῖ εἰς μίαν ἀγροτικὴν περιφέρειαν. Ἔπειτα συνοδὸς περιπολικοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου. Ἀκολούθως εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως διὰ νὰ μάθῃ τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν. Κατόπιν —τὸ σπουδαιότερον ἀπ' ὅλα— διατίθεται εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἀσφαλείας, μὲ πολιτικὴν περιβολήν, μαζὶ μὲ πεπειραμένους ντέτεκτιβ. Ἡ σειρὰ κατὰ τὴν ὁποίαν γίνονται αἱ μεταβολαὶ αὐταὶ ἀπὸ τὴν μίαν Ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἄλλην δὲν εἶναι ἡ ἴδια δι' ὅλους τοὺς μαθητευομένους ἀστυφύλακας. Πλὴν ὅμως τηρεῖται εἰδικὸς φάκελλος εἰς τὸν ὁποῖον ἐμφαίνονται αἱ Ὑπηρεσίαι εἰς τὰς ὁποίας καθένας ἔχει ὑπηρετήσει δοκιμαστικά, καὶ ἡ διάρκεια παραμονῆς του εἰς αὐτάς. Ἐπὶ πλέον οἱ διοικηταὶ τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν συντάσσουν ἐκθέσεις διὰ τὴν ποιότητα τῶν μαθητευομένων, ὥστε ὁ Ἀρχηγὸς νὰ δύναται νὰ κρίνῃ αὐτοὺς εἰς τὸ τέλος τῆς δοκιμαστικῆς των διετίας κατὰ τὸν πιὸ ἀντικειμενικώτερον καὶ ἀκριβέστερον τρόπον.

Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφαρμόζεται εἰς ὀλίγα μόνον μεγάλα Σώματα, ἀλλὰ ἔχει σοβαρωτάτην ἐπίδρασιν καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἀρίστην κατάρτισιν τοῦ μαθητευομένου εἰς τὸν ὁποῖον δίδονται δι' αὐτοῦ πρακτικαὶ γνώσεις «ἐκ πρώτης πηγῆς», τὰς ὁποίας κατὰ μεγάλον ποσοστὸν ἀφομοιώνει. Ἐπὶ πλέον προλαμβάνει τὰ παράπονα, ποὺ συνήθως κάθε ὑπάλληλος καὶ ἐργαζόμενος ἔχει ἐναντίον τῆς ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας του. Ὅλοι νομίζουν ὅτι ἡ θέσις των δὲν εἶναι κατάλληλη δι' αὐτοὺς καὶ καταβάλλουν κάθε δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀλλαγήν της. Μὲ τὸ νὰ γνωρίσῃ ὅμως τοὺς ἄλλους τομεῖς τῆς ὑπηρεσίας του, μὲ τὸ νὰ σφιγμομετρήσῃ τὰς ἱκανότητάς του καὶ νὰ κριθῇ ἀπὸ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν, ἔχει σαφῆ γνῶσιν τοῦ ὑπηρεσιακοῦ περιβάλλοντος καὶ μετριάζεται ἡ «μανία τῆς ἀλλαγῆς». Ὅλοι οἱ κλάδοι τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας ἔχουν τὴν μονοτονίαν τους. Ἔτσι ὁ σκοπὸς—ἀστυφύλαξ, δὲν μπορεῖ νὰ νομίζῃ τὴν Ὑπηρεσίαν Ἀσφαλείας ὡς ἰδανικὴν καὶ ἀπηλλαγμένην μονοτονίας, διότι θὰ γνωρίζῃ ὅτι καὶ αὐτὸς π.χ. ποὺ ἐλέγχει τὰ δελτία ξενοδοχείων γιὰ πολλὰς ὥρας ἐκτελεῖ ἐργασίαν μονότονη καὶ πληκτική. Ἐπὶ πλέον δέ, θὰ ἔχῃ ἴδει ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀπογοήτευσίν των, ὅταν μένουν ἄκαρποι μακροχρόνιοι προσπάθειαι διὰ τὴν σύλληψιν ἑνὸς καταζητουμένου κακοποιοῦ. Ἐδῶ πρέπει ν' ἀναφερθοῦν καὶ αἱ διατυπούμεναι αἰτιάσεις ἐναντίον τῶν Σχολῶν, διὰ τὰς ὁποίας λέγεται ὅτι, μὲ τὴν συμπίεσιν τόσων πολλῶν θεμάτων εἰς τόσον μικρὸν χρονικὸν διάστημα, δημιουργοῦν ἐσφαλμένην ἐντύπωσιν περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ζωῆς τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὥστε ὁ δόκιμος νὰ ἀπαγοητεύηται ὅταν ἀργότερα διαπιστώνει ὅπως συνήθως συμβαίνει— ὅτι ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας τὸ μόνον ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ εἶναι νὰ βοηθᾷ μικρὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου νὰ διασχίσουν πολυσυχνάστους δρόμους. Ἡ ἀπογοήτευσις των θὰ εἶναι μικρότερη ἂν μάθουν τ' ἀστυνομικὰ θέματα σιγὰ-σιγὰ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των.

Ἀλλὰ ὁ πιὸ σοβαρὸς λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ δόκιμος πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅλα τὰ εἰδικώτερα θέματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀστυνομεύσεως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς σταδιοδρομίας του, εἶναι ἡ βασικὴ ἀνάγκη ὅπως ὅλοι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν δύναμιν ἑνὸς Σώματος γνωρίζουν καὶ κατανοοῦν τὰς εἰδικὰς ἀπαιτήσεις τῶν τριῶν κυριωτέρων ἀστυνομικῶν εἰδικοτήτων. Ὁ σκοπὸς ἀστυφύλαξ, ὁ ἀστυφύλαξ τῆς τροχαίας καὶ ὁ ντέτεκτιβ, πρέπει ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὶ ἐργασίαν κάνουν οἱ ἄλλοι δύο. Καὶ τέτοια γνῶσις ἀποκτᾶται μόνον ἂν ὁ καθένας κάνῃ τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων δι' ἕνα χρονικὸν διάστημα. Δι' αὐτό, ὅμως, καταλληλότερος χρόνος εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας των.

8. Τάκτ καὶ αὐτοκυριαρχία.

Μὲ ἀπόλυτον, μᾶλλον, βεβαιότητα μπορεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ ἰσχῦον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα ἐπιτυγχάνει τὴν κάλυψιν τῶν νομικῶν καὶ πρακτικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ δοκίμου διὰ νὰ γίνῃ καλὸς ἀστυνομικός. Ἀλλὰ τί ἀπόδοσιν ἔχει αὐτὸ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἄλλους δύο ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπαιδεύσεως; Εἶναι κατάλληλον τὸ σύστημα αὐτὸ νὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὸν μαθητήν, ποὺ αὔριον θὰ βγῇ εἰς τὸ πεζοδρόμιον, τάκτ καὶ αὐτοκυριαρχίαν; Καθὼς ἐπίσης νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἀπαραίτητον χρόνον ν' ἀποκτήσῃ τὰς ἱκανότητας ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ Ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία;

Ἡ ἀπάντησις καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ θέματα δὲν εἶναι καὶ τόσον εὔκολος. Τὰ δοκιμαστικὰ δύο χρόνια εἶναι ἀρκετὰ καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας διὰ νὰ κατανοήσουν τὴν ἀστυνομικὴν πραγματικότητα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ζήσουν τὰ καλλίτερα χρόνια τῆς ζωῆς των. Ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν ἀστυφυλάκων, ἐὰν εἰς τὸν νεοεισερχόμενον ἀνετίθετο ἀμέσως πραγματικὴ ὑπηρεσία, χωρὶς τὴν ψυχολογημένην ἀνάλυσιν καὶ μελέτην αὐτῆς, θὰ ἀπεθαρρύνετο καὶ ἴσως «νὰ τὰ πετοῦσε» πρὶν τελειώσῃ ἡ δοκιμαστικὴ διετία. Τὸ παρόν, ὅμως, ἐκπαιδευτικὸν σύστημα δίδει κάθε δυνατὴν εὐχέρεια εἰς αὐτὸν νὰ ζυγίσῃ τὰ «ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ» καὶ νὰ μορφώσῃ ἀντικειμενικὴν γνώμην διὰ τὴν φύσιν καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, μὲ τὴν ὁποίαν ἀποκλειστικῶς μετέπειτα θὰ ἀσχοληθῇ. Ἡ ἐνδιάμεσος (ὡς τὸ τέλος τοῦ πρώτου) καὶ ἡ τελικὴ (ὡς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου χρόνου) διορθώνουν ὅ,τι πρέπει νὰ διορθωθῇ.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν, ὅμως, ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο συστήματα (Σ.Μ. α) ἄμεσος διάθεσις τοῦ μαθητευομένου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ β) ἀποστολὴ αὐτοῦ εἰς τὴν Σχολὴν) ἡ ἀπάντησις εἶναι περισσότερον δύσκολος. Ἐὰν ὁ δόκιμος ἀστυφύλαξ εἶναι προικισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ τάκτ καὶ ψυχραιμία, τότε εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις μπορεῖ νὰ βελτιώσῃ τὰ προσόντα του αὐτά. Ἂν ὅμως εἶναι «λειψὸς» τότε, τὸ ἰσχῦον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ πολλὰ πράγματα. Ἕνας τέτοιος, ἀναμφιβόλως, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Τάξεις. Ἀλλὰ ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὑπάρχει ἕνα μεγάλο ποσοστὸν ἀνθρώπων, ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν διαχωριστικὴν γραμμὴν τῶν δύο αὐτῶν κατηγοριῶν, καὶ ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν, μὲ τὴν κατάλληλον ἐκπαίδευσιν, ἄριστοι ἀστυνομικοί. Πολλὰ μποιρεῖ νὰ γίνουν μὲ τὴν ψυχολογημένην ἐκμετάλλευσιν τῶν «ὑψηλῶν παραδειγμάτων» καὶ τῆς ἀστυνομικῆς παραδόσεως. Οἱ καθηγηταὶ—ἀστυνομικοὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν εἶναι συνήθως οἱ πρῶτοι ἀστυνομικοὶ ποὺ ὁ δόκιμος βλέπει ἀπὸ κοντά. Ἀπ' αὐτοὺς ἐξαρτᾶται νὰ δώσουν καλὸ ἰδανικὸ «μοντέλλο» πρὸς μίμησιν. Αὐτοὶ ἔρχονται—θὰ πρέπῃ ὁπωσδήποτε νὰ ἔρχωνται—εἰς στενὴν ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἐκπαιδευομένους, ὄχι μόνον μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτήν, ὥστε νὰ βρίσκουν ἔτσι εὐκαιρία νὰ παρουσιάζουν εἰς τοὺς μαθητάς των μὲ ζωντανὰ—πραγματικὰ ἂν μποροῦν—περιστατικὰ τὴν ἀστυνομικὴν ζωήν, ὅπως πραγματικὰ εἶναι. Μονάχα ἔτσι ὁ νέος ἀστυνομικὸς θὰ καταλάβῃ τί πρέπει νὰ γίνῃ, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ πιὸ παραγωγικὸς τρόπος διὰ τὴν ἐπίτευξιν αὐτοῦ ποὺ λέγεται «ἀνύψωσις πρὸς τὰ ἄνω». Σ' αὐτό, ὅμως, ἀπαραίτητος προϋπόθεσις εἶναι ἡ καλὴ—ἀλλ' ὄχι ἡ σκληρὴ—πειθαρχία.

Τὸ ἰσχῦον ἀστυνομικὸν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα εἶναι καινούργιον καὶ συνεπῶς εἶναι αὐτονόητον ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ εἴμεθα αὐστηροὶ κριταί, τοὐλάχιστον τώρα. Θεωρητικῶς δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι εἶναι τὸ καλλίτερον ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Τὰ σπουδαιότερα μειονεκτήματα τοῦ προπολεμικοῦ συστήματος ἔχουν ἐξαλειφθῇ. Τὰ ἀσθενῆ σημεῖα ποὺ ἔχει εἶναι δευτερευούσης σημασίας, καὶ δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι τὸ ἀκολουθούμενον σύστημα εἶναι ἀκόμα ὑπὸ δοκιμὴν καὶ ὅτι μετὰ ἀπὸ μερικὰ χρόνια εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναφανοῦν μειονεκτήματα ποὺ τώρα δὲν φαίνονται. Εἶναι ἕνα σύστημα πολυδάπανον, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι δύσκολα ἀνευρίσκεται καλλιτέρα δικαιολογία δαπάνης ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσιν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν πλέον οὐσιώδη προϋπόθεσιν διὰ μίαν ἰδανικὴν Ἀστυνομίαν.

(Συνεχίζεται)

ΔΙΚΑΣΤΑΙ - ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ ΠΑΡ' ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙΝ

Ὑπὸ κ. **Α. ΓΑΡΔΙΚΑ**, Ὑπαστυνόμου Α'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

5.—Διαιτηταί.
6.—Τεσσαράκοντα καὶ παλαιότερον τὸ Δικαστήριον τῶν Ναυτοδικῶν.
7.—Ἐπιχειροτονία Νόμων.
8.—Ἡ Βουλή.
9.—Προσόντα τῶν εἰς τὰ δικαστήρια ἐμφανιζομένων.
10.—Δημόσιαι καὶ ἰδιωτικαὶ δίκαι.
11.—Τρόπος διώξεως τῶν ἐγκλημάτιῶν. Εἴδη δημοσίων δικῶν.

***

5) Οἱ Διαιτηταί.

Οἱ διαιτηταὶ ἀπετέλουν κατώτερον δικαστήριον ἐπιλαμβανόμενον κυρίως ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων. Οὗτοι ὄντες 4 ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἐξελέγοντο κατ' ἔτος μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες ἦσαν 50 ἢ 60 ἐτῶν.

Ἑκάστην πρὸς ἐπίλυσιν (διαιτησίαν) παραπεμπομένην διαφορὰν ἔκρινεν εἷς μόνον διαιτητής, ἐκλεγόμενος διὰ κλήρου ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος· ἐνίοτε οἱ διαιτηταὶ ἐξελέγοντο καὶ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων.

«Πάλαι οὐδεμία δίκη πρὶν ἐπὶ διαιτητὰς ἐλθεῖν εἰσήγετο»

Οὗτοι διὰ τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας των ἐλάμβανον ἀποζημίωσιν τινά.

6) Τεσσαράκοντα καὶ παλαιότερον τὸ Δικαστήριον τῶν Ναυτοδικῶν.

Οἱ τεσσαράκοντα ἐξελέγοντο καὶ αὐτοὶ διὰ κλήρου. Οὗτοι περιφερόμενοι ἀνὰ τοὺς Δήμους (1) (ἔστω γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀττικὴ διῃρεῖτο εἰς 174 Δήμους, ὧν ἁπάντων αἱ θέσεις καὶ τὰ ὅρια δυσκόλως ἀποδεικνύονται), ἔκριναν ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις καὶ διαφορὰς μέχρι 10 δραχ., ὄχι μόνον ὡς δικασταὶ in judicio ἀλλὰ καὶ ὡς ἄρχοντες in jure.

Οἱ ναυτοδῖκαι ἔκριναν τὰς ἐμπορικὰς δίκας καὶ τὰς παραβάσεις τῶν ναυκλήρων.

7) Ἐπιχειροτονία Νόμων.

Ὡς γνωστὸν ἐν Ἀθήναις ὁ λαὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἤσκει τὴν κυριαρχικὴν αὐτοῦ δύναμιν. Οὕτω ἐν αὐτῇ ἀπεφασίζοντο ἅπασαι αἱ σπουδαῖαι ὑποθέσεις τῆς πολιτείας π.χ. κήρυξις πολέμου, σύναψις συμμαχίας, σύναψις εἰρήνης, καθορισμὸς φόρων κλπ.

Ἡ νομοθετικὴ δύναμις τῆς ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, ἦτο περιωρισμένη κατὰ τρόπον, ὥστε καίτοι ὁ λαὸς ἐξέφραζε τὴν γνώμην του ἐπὶ ἐπιψηφίσεως νέων νόμων ἢ καταργήσεως ὑφισταμένων τοιούτων, τοῦτο δὲν λαμβάνεται σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ τελικὴ ἀπόφασις ἐξηρτᾶτο ἀπὸ περιωρισμένον ἀριθμὸν προβεβηκότων καὶ ὁρκωτῶν ἀνδρῶν. Κατὰ τὴν πρώτην ἐκκλησίαν ἑκάστου ἔτους ἠρωτᾶτο ὁ Δῆμος ἐὰν ἔπρεπε νὰ γίνῃ μεταβολή τις εἰς τοὺς νόμους, ὅστις δὲ ἤθελεν ἐπρότεινε τὰς κατ' αὐτὸν μεταβολάς. Μετὰ ταῦτα ὁ λαὸς ἐξέλεγε 5 ῥήτορας (συνηγόρους, συνδίκας) πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν παλαιῶν νόμων καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐξελέγοντο διὰ κλήρου καὶ ἐπὶ μισθῷ νομοθέται ἐξ ἐκείνων οἵτινες κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶχον δώσει τὸν ὅρκον τοῦ ἡλιαστοῦ. Ἐνώπιον τούτων προεδρευόντων τῶν πρυτάνεων ἐκατηγοροῦντο οἱ παλαιοὶ νόμοι, παρ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπρότεινον νέους

(1) Καίτοι δὲ πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς Ἀθηναῖοι ἐλέγοντο καὶ ἦσαν, ὅμως ὁ Δικαίαρχος διαστέλλει αὐτοὺς ὡς ἑξῆς: «Τῶν δ' ἐνοικούντων οἱ μὲν αὐτῶν Ἀττικοί, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι· οἱ μὲν Ἀττικοὶ περίεργοι ταῖς λαλιαῖς, ὑπουλοι, συκοφαντώδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξένων βίων· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μεγαλόψυχοι, ἁπλοῖ τοῖς τρόποις, φιλίας γνήσιοι φύλακες, δριμεῖς τῶν τεχνῶν ἀκροαταὶ καὶ θεαταὶ συνεχεῖς». Ἐν Fragn. hist. Gr. ἐκδ. Muller—Didot. Τόμος Β' σελὶς 255.

τοιούτους, ἐνῷ ταυτοχρόνως οἱ παλαιοὶ νόμοι ὑπερησπίζοντο ὑπὸ τῶν συνηγόρων καὶ τέλος ἀπεφάσιζαν οἱ νομοθέται.

Παρὰ ταῦτα καὶ ὑπὸ τῶν νομοθετῶν ἐγκρινόμενος νόμος ἠδύνατο νὰ διαφιλονεικηθῇ, τότε ἡ ἐπιψήφησις ἢ κατάργησις νόμου τινὸς ἀνεβάλλετο καὶ ἡ τελικὴ πλέον ἀπόφασις ἐλαμβάνετο ἐν δικαστηρίῳ. Ἡ ἐτήσιος αὕτη ἀνασκευὴ τῶν νόμων ἐλέγετο ἐ π ι χ ε ι ρ ο τ ο ν ί α ν ό μ ω ν.

Ἵνα μὴ ἐπέρχηται νομικὴ σύγχυσις καὶ ἀντίφασις, πᾶσα ἐπιψήφισις νόμου συνωδεύετο μὲ κατάργησιν τοῦ ἀναλόγου παλαιοῦ καὶ πᾶσα κατάλυσις παλαιοῦ μὲ ἐπιψήφισιν νέου τοιούτου.

«Τῶν δὲ νόμων τῶν κειμένων μὴ ἐξεῖναι λῦσαι μηδένα, ἐὰν μὴ ἐν νομοθέταις· τότε δὲ ἐκεῖναι τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων λύειν, ἕτερον τιθέντι ἀνθ' ὅτου ἂν λύῃ διαχειροτονίαν δὲ ποιεῖν τοὺς προέδρους περὶ τούτων τῶν νόμων, πρῶτον μὲν περὶ τοῦ κειμένου, εἰ δοκεῖ ἐπιτήδειος εἶναι τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων ἢ οὔ, ἔπειτα περὶ τοῦ τιθεμένου, ὁπότερον δὲ χειροτονήσωσιν οἱ νομοθέται, τοῦτον κύριον εἶναι. Ἐναντίον δὲ νόμον μὴ ἐξεῖναι τιθέναι τῶν νόμων τῶν κειμένων μηδενί, ἐὰν δέ τις, λύσας τινὰ τῶν νόμων τῶν κειμένων, ἕτερον ἀντιτιθῇ μὴ ἐπιτήδειον τῷ Ἀθηναίων δήμῳ, ἢ ἐναντίον τῶν κειμένων τῷ δήμῳ, τὰς γραφὰς εἶναι κατ' αὐτοῦ κατὰ τὸν νόμον ὃς κεῖται, ἐάν τις μὴ ἐπιτήδειον θῇ νόμον. (Δημοσθ. ἐν τῷ κατὰ Τιμοκρ. 33)».

Ἡ Ἐκκλησία πλὴν τῶν ἀνωτέρω καθηκόντων ἀσκοῦσε καὶ δικαστικὰ τοιαῦτα, δικάζουσα σοβαρὰ ἀδικήματα π.χ. προσβολὰς ἀρχόντων καὶ ἄλλας σπουδαίας ὑποθέσεις, ἃς ὁ λαὸς ἔκρινε διὰ ψηφοφορίας π.χ. ἡ δίκη τῶν στρατηγῶν μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν κλπ.

8. Ἡ Βουλή.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σόλωνος ἡ Βουλὴ συνέκειτο ἐκ 400 βουλευτῶν, ἐκλεγομένων ἐκ τῶν 4 παλαιῶν φυλῶν. Ἐπὶ Κλεισθένους ὅμως αὕτη ἐπετελεῖτο ἐκ 500, ἤτοι ἐκ 50 ἐξ ἑκάστης τῶν 10 νέων φυλῶν.

Αὕτη ἠσχολεῖτο μὲ τὴν προπαρασκευὴν ἐκείνων τῶν θεμάτων ἅτινα ἔμελλε νὰ προβληθῶσιν εἰς τὸν λαόν, ἐλάμβανε τὰς εἰδήσεις τῶν ἐπιστρεφόντων πρέσβεων, ἠκροάζετο τοὺς πρέσβεις τῶν ξένων πόλεων καὶ εἰσῆγεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπέβαλλεν εἰς δοκιμασίαν τοὺς ἄρχοντας κλπ.· κυρίως τὰ καθήκοντα τῆς βουλῆς ἦσαν οἰκονομικά, στρατιωτικὰ καὶ δικαστικά.

Ἡ βουλὴ ἐξεδίκαζε ἀδικήματα τινὰ τὰ ὁποῖα ὁ κατήγορος δὲν ἠδύνατο ἢ δὲν ἤθελε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. Ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων τούτων ἡ αὐτὴ ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλῃ πρόστιμον μέχρι 500 δραχμῶν.

9. Προσόντα τῶν εἰς τὰ δικαστήρια ἐμφανιζομένων.

Ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῇ μόνον ὁ πλήρη κατέχων τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου καὶ οὐδεμίαν ζημίαν εἰς αὐτὰ παθὼν (τέλειος πολίτης), πᾶς δὲ ἄλλος ἀντεπροσωπεύετο ὑπό τινος πολίτου ἔχοντος τὰ ὡς ἄνω προσόντα, ἦγουν ἐπιτίμου πολίτου π.χ. ὁ δοῦλος ὑπὸ τοῦ κυρίου του, ὁ μέτοικος ὑπὸ τοῦ προστάτου, αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἀνήλικοι ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν κλπ.

10. Δημόσιαι καὶ ἰδιωτικαὶ δίκαι.

Αἱ δίκαι διεκρίνοντο εἰς δημοσίας (ἢ γραφὰς) καὶ εἰς ἰδιωτικάς.

Δημόσιαι ἢ γραφαὶ ἐκαλοῦντο ἐκεῖναι κατὰ τὰς ὁποίας ἀπεδεικνύετο ὡς ἀδικουμένη ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἡ πόλις, πᾶσα δὲ ἄλλη ἐλέγετο ἰδιωτικὴ δίκη.

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ ὡς ἄνω διάκρισις ἦτο δύσκολος καὶ ὁ κατήγορος ἦτο ἐλεύθερος νὰ εἰσαγάγῃ τὴν δίκην ὡς δημοσίαν ἢ ἰδιωτικήν.

11. Τρόπος διώξεως τῶν ἐγκλημάτων. Εἴδη δημοσίων δικῶν.

Τὰς παραβάσεις αἵτινες ἐστρέφοντο κατὰ τῆς πόλεως καὶ τοῦ συνόλου ἠδύνατο νὰ διώξῃ πᾶς τέλειος πολίτης «γραφέσθω Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος οἷς ἔξεστιν», ἡ δὲ ἐπιδικαζομένη ἀποζημίωσις ἀπέβαινεν πρὸς ὄφελος τῆς πόλεως. Ἐὰν ὅμως ὁ

κατήγορος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ τὴν παρ' αὐτοῦ καταγγελθεῖσαν παράβασιν, ἤτοι ἐὰν ἔχανεν τὴν δίκην ἢ δὲν ἐλάμβανεν κατὰ τὴν ψηφοφορίαν τὸ $^1/_5$ τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν, ὑπεχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ἀποζημίωσιν 1000 δραχμῶν καὶ δὲν ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ παραστῇ ὡς κατήγορος ἐπὶ ἄλλων τοιούτων ὑποθέσεων.

Αἱ δημόσιαι δίκαι, ἀναλόγως τῶν ἑκάστοτε παραβάσεων καὶ τῶν μορφῶν τῶν ἐκδικαζομένων ὑποθέσεων, ἐλάμβανον διάφορον ὀνομασίαν. Οὕτω, ἀνευρίσκομεν παρὰ τὴν κυρίως γραφὴν (1) τοὺς ὅρους :

α) Ἔ ν δ ε ι ξ ι ς, τουτέστιν ἄμεσος, αὐστηρὰ καὶ ἄνευ προσκλήσεως καταδίωξις ἐγκλήματίου ἀποδεδειγμένου.

«Ἔνδειξις δ' ἦν πρὸς τὸν ἄρχοντα ὁμολογουμένου ἀδικήματος μήνυσις, οὐ κρίσεως ἀλλὰ τιμωρίας δεδομένου, καὶ αὕτη μὲν γίνεται περὶ τῶν οὐ παρόντων. Πολυδ. Η. 49».

β) Ἀ π α γ ω γ ή, ἤγουν ἄμεσος καὶ αὐστηρὰ καταδίωξις κυρίως τῶν ἀτίμων (2) οἵτινες κατελαμβάνοντο ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκληματοῦντες:

«Ἡ δὲ ἀπαγωγή, ὅταν τις ὃν ἔστιν ἐνδείξασθαι μὴ παρόντα, τοῦτον παρόντα ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβὼν ἀπαγωγή. Πολυδ. Η. 47».

γ) Ἔ φ ή γ η σ ι ς, ὡς ἐπὶ ἀπαγωγῆς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὴν ἐφήγησιν ὁ ἐνάγων ἔφερεν τὸν ἄρχοντα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ὅπως οὗτος συλλάβῃ τὸν δράστην.

Εἰς τὰς ὡς ἄνω τρεῖς περιπτώσεις ἐγένετο σύντομος διαδικασία, μετὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄρχοντες ἐφυλάκιζαν τὸν κατηγορούμενον ἐὰν τρεῖς πολῖται δὲν ἐγγυῶντο περὶ αὐτοῦ.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὅρων συναντῶμεν:

α) Τ ὴ ν φ ά σ ι ν, ἥτις ἐγένετο κατὰ τῶν παραβατῶν τῶν ἐμπορικῶν Νόμων (εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς ἐμπορευμάτων), τῶν κατεχόντων αὐθαιρέτως δημόσια κτήματα, ὡς καὶ τῶν συκοφαντῶν καὶ ἐπιτρόπων.

Ἄξιον θαυμασμοῦ εἶναι ὅτι ὁ ἐνάγων ἐπὶ τοιούτων ὑποθέσεων καίτοι δὲν ἦτο ὁ παθὼν ἐλάμβανεν ὡς ἀμοιβὴν τιμῆμα ἐκ τοῦ χηματικοῦ ποσοῦ εἰς ὃ κατεδικάζετο ὁ παραβάτης, ὡς σήμερον οἱ ἀποκαλύπτοντες λαθρεμπόριον κλπ.

«Κοινῶς δὲ φάσεις ἐκαλοῦντο πᾶσαι αἱ μηνύσεις τῶν λανθανόντων ἐγκλημάτων. Πολυδ. Η. 47».

β) Τ ὴ ν π ρ ο β ο λ ή ν, αὕτη διεξήγετο ἐνώπιον τοῦ Δήμου κατὰ καταχραστῶν τοῦ Δημοσίου χρήματος, κατὰ ὑπαλλήλων καὶ συκοφαντῶν:

«Προβολὴ δὲ ἦν κλίσις εἰς δίκην κατὰ τῶν κακόνως πρὸς τὸν Δῆμον διακειμένων. Πολυδ. Η. 46».

γ) Ε ἰ σ α γ γ ε λ ί α, αὕτη διεξήγετο ἐπὶ ἐκτάκτων ἐγκλημάτων, ἅτινα ἔβλαπτον τὸν Δῆμον π.χ. ἐπὶ καταλύσεως τοῦ Δήμου, τυραννίας κλπ.

δ) Ἀ π ο γ ρ α φ ή, ὅταν οἱ δρᾶσται ἦσαν πλείονες τοῦ ἑνὸς κλπ.

(Συνεχίζεται)

(1) Γραφὴ εἶναι γενικὸς ὅρος διὰ τὰς δημοσίας δίκας, πρὸς διαστολὴν ἐκ τοῦ ὅρου δίκη, ὅστις συναντᾶται ἐπὶ ἰδιωτικῶν κυρίως ὑποθέσεων.

(2) Ἄτιμος ἐλέγετο ὁ πολίτης ἐκεῖνος ὅστις εἶχεν ἀπολέσει ἓν ἢ περισσότερα ἐκ τῶν δικαιωμάτων του (ὅρα κατωτέρω) περὶ ποινῶν.

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΦΩΤΙΣΙΝ ΠΕΖΩΝ ΚΑΙ ΟΔΗΓΩΝ

Τοῦ Δημοσιογράφου
κ. **Μ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗ**

Ἡ πολυθόρυβη Ἀθήνα μὲ τὶς χιλιάδες τὰ τροχοφόρα καὶ τὶς ἑκατοντάδες χιλιάδων τῶν πεζῶν, πάσχει ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια: Τὴν κυκλοφοριακὴ ἀναρχία.

Πεζοὶ καὶ αὐτοκίνητα προσπαθοῦν νὰ προσπεράσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὶς διασταυρώσεις καὶ δημιουργεῖται ἕνα μπέρδεμα, πού, πολλὲς φορές, οὔτε κι' οἱ «μάρτυρες» πού λέγονται τροχονόμοι, δὲν κατορθώνουν νὰ τὸ τακτοποιήσουν.

Ἀλλὰ ποῦ ὀφείλεται ἡ κυκλοφοριακὴ ἀναρχία; Στὰ πολλὰ ὀχήματα; Στοὺς στενοὺς Ἀθηναϊκοὺς δρόμους; Στὴν ἀνυπομονησία τῶν πεζῶν;

Ἀναμφισβήτητα ὀφείλεται εἰς τοὺς τρεῖς πάρα πάνω παράγοντες, ἀλλὰ καὶ σὲ ἕναν τέταρτο ἀκόμη. Στὴν ἔλλειψι, ἂς τὴν ποῦμε, «κυκλοφοριακῆς ἀγωγῆς».

Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ἄλλοι ἐπισκέπτες τῆς Ἀθήνας πού προέρχονται ἀπὸ τὶς ἥσυχες ἐπαρχιακὲς πόλεις, πολὺ λίγη σημασία δίνουν στοὺς κανόνες τῆς ὀρθῆς κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων. Οἱ πεζοὶ περπατοῦν ὅπως τοὺς κάνει τὸ κέφι. Κατεβαίνουν στὴ μέση τοῦ δρόμου, περνοῦν στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ ἀναδεικνύονται ἄσσοι στοὺς ἐλιγμοὺς—πάνω στὸ κατάστρωμα τῶν ὁδῶν—γιὰ ν' ἀποφύγουν νὰ βρεθοῦν κάτω ἀπ' τὶς ρόδες.

Κι' οἱ ὁδηγοί; Κάθε φορὰ πού μ' ἕνα πετυχημένο χειρισμὸ τοῦ βολὰν ἀποφεύγουν νὰ παρασύρουν τὸν πεζό, κάθε φορὰ πού φρενάρουν ἀπότομα, βγάζουν χαρακτηριστικὰ τὸ χέρι ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου καὶ φιλοδωροῦν τὸν πεζὸ μὲ μιὰ... ἀνοιχτὴ παλάμη, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ τὸ σχετικὸ κοσμητικό:

— Ρὲ ὄρνιο!!

Τὸ ἴδιο ὅμως συμβαίνει κι' ὅταν ἀλλάξουν οἱ θέσεις. Μόλις ὁ πεζὸς πάρει στὰ χέρια τὸ τιμόνι ἐννοεῖ νὰ παραμερίζουν ὅλοι στὴν ἐμφάνισι τοῦ αὐτοκινήτου του. κι' ὁ ὁδηγὸς ὅταν πάῃ μὲ τὰ πόδια ξεχνάει τὰ δικά του ὅταν ἐποχῆται καὶ τὰ βάζει μὲ τοὺς σωφέρ.

Συμπέρασμα; Ἡ κυκλοφοριακὴ ἀναρχία, πού προέρχεται ἀπὸ ἔλλειψι τροχαίας ἀγωγῆς, δὲν μᾶς δημιουργεῖ μόνο κινδύνους, ἀλλὰ μᾶς ἐκθέτει καὶ στὰ μάτια τῶν ξένων πού ἔρχονται «πειθαρχημένοι» ἀπ' τὴν Εὐρώπη καὶ βρίσκουν ἐδῶ φρενοκομεῖο κυριολεκτικά.

Γιὰ νὰ μάθουν, λοιπόν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι νὰ... περπατοῦν ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἔχει ὑπ' ὄψει της μιὰ σειρὰ μέτρων, πού θὰ διευκολύνουν καὶ τοὺς πεζοὺς καὶ τὰ τροχοφόρα.

Εἴχαμε μιὰ σχετικὴ συνομιλία μὲ τὸν Ἀρχηγὸ τοῦ Σώματος κ. Κόκκινο, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀνέπτυξε τὰ μέτρα, πού θὰ λάβῃ ἡ Τροχαία διὰ νὰ τακτοποιηθῇ ἡ κυκλοφορία τῆς πρωτευούσης.

«Ἔχουμε, μᾶς εἶπε ὁ κ. Κόκκινος, ἕτοιμο νομοθέτημα διὰ τὰς παραβάσεις τῶν τροχοφόρων καὶ τῶν πεζῶν, τὸ ὁποῖο θὰ ψηφισθῇ ἀπὸ τὴ Βουλὴ καὶ θὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὸ ἑπόμενο ἔτος. Ἔχουμε ἕτοιμα καὶ ἄλλα διατάγματα πού θὰ βοηθήσουν τὴν τακτικὴ κυκλοφορία, τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς πόλεως».

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ αὐτὰ πού μᾶς εἶπε ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας, ἀνετέθη στὴν Ὑποδιεύθυνσι Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν ἡ μελέτη ἑνὸς «Δεκαημέρου Τροχαίας», κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποίου οἱ ὁδηγοὶ καὶ ὁ πληθυσμὸς θὰ ἐνημερωθοῦν καὶ θὰ καθοδηγηθοῦν νὰ βαδίζουν ὀρθά, ὑπομονητικὰ καὶ μὲ προσοχή, τηροῦντες τὶς Ἀστυνομικὲς διατάξεις.

Τὴν ὅλη μελέτη τῆς διεξαγωγῆς τοῦ «δεκαημέρου» τῆς Τροχαίας ἔχει ὁ Διευθυντὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως κ. Καραμπέτσος, συνεπικουρούμενος στὸν τομέα τῆς διαφωτίσεως τοῦ κοινοῦ ἀπὸ τὸν Ὑπαστυνόμον κ. Ντόντο.

Τὸ διαφωτιστικὸ αὐτὸ δεκαήμερο περιλαμβάνει συγκεντρώσεις τῶν σωφέρ, διαλέξεις στὰ σχολεῖα καὶ στὰ ἐργοστάσια, προβολὲς κινηματογραφικῶν ταινιῶν σχετικὲς μὲ τὸ κυκλοφοριακὸν θέμα καὶ γενικὴ διαφωτιστικὴ ἐξόρμησι τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Τροχαίας πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν πεζῶν.

Χιλιάδες διαφωτιστικὰ φέϊγ-βολὰν καὶ εἰκονογραφημένα φυλλάδια θὰ διανεμηθοῦν στὸ κοινό. Αὐτοκίνητα μὲ μεγάφωνα θὰ περιέρχωνται τὴν πόλιν καὶ θὰ ἐξηγοῦν τοὺς σχετικοὺς κανόνες καὶ γενικὰ θὰ καταβληθῇ προσπάθεια κατὰ τὸ 10ήμερο αὐτὸ νὰ δημιουργηθοῦν οἱ βάσεις τῆς σωστῆς κυκλοφορίας. Αὐτὸ ἀποβλέπει σ' ἕνα ἄμεσο ἀποτέλεσμα. Μετὰ τὴν πάροδο τοῦ ἑορτασμοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ κανονικὴ κυκλοφορία ἀπὸ συνήθεια. Συγχρόνως ὅμως δὲν θὰ παύσουν οἱ ὑπομνήσεις ἀπὸ τὴν Τροχαία ὥστε νὰ μὴ ξεχασθῇ ἀπὸ τοὺς... «μαθητὰς—πεζούς» ὅ,τι τοὺς ἐδιδάχθη κατὰ τὸ δεκαήμερο.

Τὸ «Δεκαήμερο τῆς Τροχαίας» ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὸ τέλος Νοεμβρίου. Ἡ ἀνακατασκευὴ ὅμως τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας προεκάλεσε ἀναστάτωσι τῆς κυκλοφορίας τῶν ὀχημάτων. Ἦταν ἑπομένως ἀνάγκη νὰ διατεθοῦν ὅλοι οἱ τροχονόμοι (καὶ νὰ μεταφερθοῦν δυνάμεις καὶ ἀπὸ τὰ Τμήματα Τάξεως) διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς κυκλοφορίας. Ἔτσι τὸ ἑορταστικὸ διαφωτιστικὸ δεκαήμερο ἀνεβλήθη διὰ τὸν προσεχῆ μῆνα Μάρτιον.

Μ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗΣ

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ ἀστυνομικοῦ προβλήματος τοῦ 89ου τεύχους ὑπὸ τὸν τίτλον : «Πορτοφολάδες», εἶναι ἡ ἑξῆς :

Ὡς γνωστὸν τὸ κύριον γνώρισμα τῶν πορτοφολάδων εἶναι τὰ λεπτὰ χέρια μὲ μακρυὰ δάκτυλα. Ὁ Ἀστυνόμος «Χ» ἐκράτησε τὸν πρῶτον τοῦ ὁποίου τὰ χέρια ἦσαν κατάλληλα διὰ τοιούτου εἴδους κλοπάς.

Ὁ δεύτερος ἀπεκλείσθη, διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χονδρὰ χέρια φοροῦσε καὶ γάντια κατὰ τὴν ὥραν τῆς κλοπῆς.

Ὡς πρὸς τὸν τρίτον εἶχεν πράγματι λεπτὰ χέρια καὶ μακρυὰ δάκτυλα, πλὴν ἀπεκλείσθη διότι φοροῦσε σκληρὰ μανικέτια, τὰ ὁποῖα σὲ τέτοιες περιπτώσεις εἶναι μεγάλο ἐμπόδιο. Ἐπὶ πλέον ὁ Ἀστυνόμος «Χ» μετεχειρίσθη τὸ σχῆμα τῆς «ψαλλίδος» ὡς ψυχολογικὸν μέσον, ὁπότε ὁ δεύτερος ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ «ἔμβλημα» αὐτὸ τῶν πορτοφολάδων τὸ παράβαλε μὲ ψαλλίδα, ἐνῷ ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε περὶ τίνος ἐπρόκειτο ἀπέφυγε τὴν ὀρθὴν παραβολήν.

Ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀπέστειλεν ὀρθὴν λύσιν ὁ ἀρχιφύλαξ Γεώργιος Δασκαλοθανάσης.

Ὁ Ἰανουάριος

Ὑπὸ κ. **Π. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ** Ὑπαστ. Α'

Στὰ ὀνόματα ὅλων τῶν μηνῶν τοῦ χρόνου, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὁ πλούσιος αὐτὸς λεκτικὸς θησαυρός, ἀπουσιάζει κατὰ πλειονότητα. Ἂν ἐξαιρέσουμε τοὺς μῆνες Ὀκτώβριον καὶ Δεκέμβριον ποὺ ἔχουν ρίζες Ἑλληνικές, τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἄλλων μηνῶν εἶναι ρωμαϊκά. Ἡ ἀπουσία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας ἀπὸ τὴν ὀνομασία τῶν μηνῶν εἶναι φυσική, γιατὶ οἱ μῆνες εἰσήχθησαν στὸ ἡμερολόγιο στοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους.

Ὁ Ἰανουάριος ἢ Γενάρης ὅπως τὸν λέμε στὴ δημοτικὴ γλῶσσα, φέρει καὶ αὐτὸς ρωμαϊκὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐδόθη εἰς μνήμην τοῦ Ἰανοῦ τοῦ πανάρχαιου διπρόσωπου θεοῦ τῆς Ρώμης. Ὁ μῆνας αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος τοῦ χρόνου καὶ σὰν τέτοιος μᾶς ἔρχεται ἑορταστικός. Τὴν Πρωτοχρονιὰ γίνονται γιορτὲς καὶ διασκεδάσεις καὶ μοιράζονται δῶρα καὶ παιχνίδια στὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία καὶ χαρὰ περιμένουν τὴ γιορτὴ αὐτή.

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ποῦ γιορτάζεται τὴν ἡμέρα αὐτή, πληρώνει μὲ ἀρκετὴ ταλαιπωρία καὶ κούραση τὴν τοποθέτησή του τούτη στὸ ἡμερολόγιο, γιατὶ εἶναι ὑποχρεωμένος ὁ Μεγάλος αὐτὸς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας νὰ τρέχῃ φορτωμένος χειμώνα καιρὸ σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση μέσα στὴ σκηνογραφία τῶν χιονισμένων βουνῶν, γιὰ νὰ μοιράσῃ σὲ ὅλο τὸ παιδολάσι τοῦ κόσμου τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα του.

Ὁ Γενάρης εἶναι ἡ καρδιὰ τοῦ χειμώνα καὶ ἡ παγωνιὰ φτάνει στὸ μεγάλο κορύφωμά της. Τὰ βουνὰ εἶναι κατάλευκα ἀπὸ τὰ χιόνια, ποὺ σκεπάζουν βαριὰ τὶς κορφὲς των. Οἱ ἄνθρωποι κυνηγημένοι ἀπὸ τὶς ἄγριες μπόρες καὶ τὰ ξεροβόρια, κλείνονται στὰ σπίτια καὶ στρώνονται γιὰ καλὰ στὰ ζεστὰ παραγώνια.

Παρ' ὅλες τὶς κακοκαιρίες ἔχει καὶ ὁ Γενάρης τὶς ὄμορφες λιακάδες του, ποὺ ζωογονοῦν τὴν πλάση καὶ τὴ βγάζουν ἀπὸ τὴ παγωμένη νάρκη τοῦ χειμώνα.

Ὁ ἥλιος, τὸ ὁλόλαμπρο καὶ φεγγοβόλο αὐτὸ ἀστέρι ποὺ τὸ καλοκαῖρι μὲ τὴν ἀνυπόφορη ζέστη του μᾶς φλογίζει τὰ σώματα, τὸ χειμῶνα μὲ τὴ θερμουργὸ ἀκτινοβολία του σκορπίζει στὸ κόσμο τὴ χαρὰ καὶ τὴ γαλήνη. Εἶναι τόσο ὄμορφες οἱ λιακάδες τοῦ Γενάρη, ποὺ σὰν συνεχισθοῦν γιὰ κάμποσες ἡμέρες ξεγελοῦν τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωση ὅτι πέρασε ὁ χειμώνας καὶ μπῆκε τὸ καλοκαίρι. Ἕνα λαϊκὸ δίστιχο λέγει :

—Ὁ Γενάρης κι' ἂν γεννᾶται τοῦ καλοκαιριοῦ θυμᾶται

Δὲν ξεγελιέται μόνο ὁ ἄνθρωπος στὸ καλοσύνεμα τοῦ Γεναριοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ φυτικὸ βασίλειο, ποὺ πολλὲς φορὲς ἄκαιρα σπεύδει μὲ ρωμαντικὴ διάθεση νὰ στολίσῃ τὴ φύση μὲ τὰ πολύχρωμα καὶ μοσχοβολημένα λουλούδια του.

Καὶ πρῶτα—πρῶτα ξεγελιέται σὰν ἄγουρη παρθένα ἡ ἀμυγδαλιά.

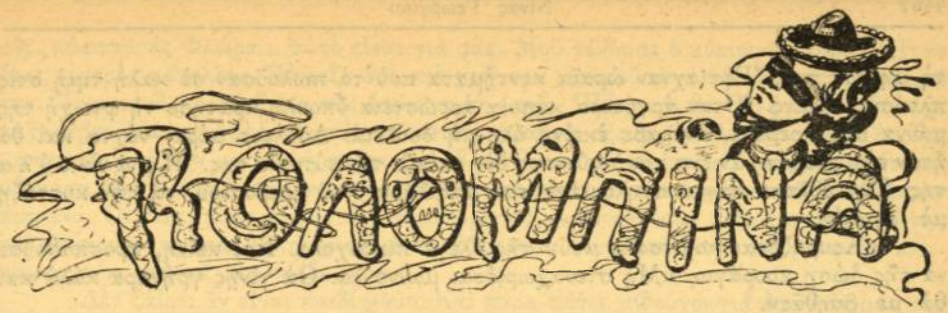
Ὁ λυρικὸς ποιητὴς Γ. Δροσίνης σὰν εἶδε τὴν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ νὰ ἐκθέτῃ μέσα στὴ χιονιὰ τὰ κάτασπρα λουλούδια της, τὴ συμπόνεσε καὶ τραγούδησε:

—Ἀχ! χιονισμένη σὰν τὴν εἶδα τὴ τρελλή,
γλυκὰ τὴ φίλησα,
τῆς τίναξα τὰ ἄνθη ἀπὸ τὴ κεφαλὴ
κι' ἔτσι τῆς μίλησα:
«τρελλὴ νὰ φέρῃς τὰ μαλλιά σου στὴ χιονιὰ
τί τόσο βιάζεσαι ;
Μόνη της θἄρθῃ ἡ βαρυχειμωνιὰ
δὲ τὸ στοχάζεσαι ;»

Τὸ φεγγάρι, τὸ ἄλλο λαμπερὸ ἀστέρι, ποὺ σὰν πιστὸς φίλος συνοδεύει τὴ γῆ στὴν ἀέναο πορεία της, τὸ Γεννάρη βρίσκεται στὴν ἀποθέωση τῆς λαμπράδας του.

Ἕνα δίστιχο λέγει :

— Τοῦ Γενάρη τὸ φεγγάρι ἥλιος τῆς ἡμέρας μοιάζει.

Της **ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Τὸ ρολόϊ χτύπησε 10 φορές.

Ἄφησε ἡ νέα γυναίκα γιὰ λίγο τὸ κέντημά της, καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ θλιμμένη ματιά.

«Πᾶνε κι' αὐτὲς ἡ ἀποκρηές. Μετὰ θἄρθουν κι' ἄλλες...κι' ἄλλες...κι' αὐτή ; ὦ αὐτή, θὰ ζῇ μὲ τὸν πόνο της. Μὲ τίς πικρές της ἀναμνήσεις. Τὸ βλέμμα της ἀγκάλιασε τὴν μικρή της καμαρούλα. Πέρασε πρῶτα ἀπὸ τὴν φτωχικὴ ντουλάπα. Ὕστερα, ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ποὺ πάνω ἀπὸ τὸν ξεθωριασμένο μουσαμά του εἶχαν ἀπομείνει μερικὰ ψύχουλα ἀπὸ τὸ βραδυνὸ της φαγητό. Μετά, σταμάτησε σ' ἕνα κρεβάτι. Τὸ βλέμμα της ἔγινε πιὸ μαλακό. Στηλώθηκε ἀχόρταγα πάνω σ' ἕνα ἀθῷο προσωπάκι ποὺ κοιμᾶταν ἥσυχα καὶ χαμογελοῦσε σὰν νἄβλεπε κάποιο γλυκὸ ὄνειρο. Ὕστερα, ξανάπεσε πάλι στὸ ἐργόχειρό της, ἐνῷ τὸ ρολόϊ τὴν συντρόφευε μὲ τὸ μονότονο πάντα χτύπο. Τίκ—τάκ. Τίκ—τάκ...

Ἔξω, τὸ κρύο εἶχε δυναμώσει. Τὰ ξερὰ κλωνάρια ἀπὸ τὸ ἁγιόκλημα ποὺ βρίσκονταν κοντὰ στὸ παράθυρό της, μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀέρα, χτυποῦσαν τὸ τζάμι της ρυθμικά. Καὶ μὲ συντροφιὰ τὶς παγωμένες σταλαγματιὲς σχημάτιζαν ἕνα θλιβερὸ ντουέττο. Κι' αὐτή...κεντοῦσε. Ὅλο κεντοῦσε...

Ἀπὸ μακρυὰ ἀκουγόνταν κάποιο τραγοῦδι.

«Γλυκειά μου Ρεζεντᾶ σὲ στιγμὲς περασμένες».

Τὸ χέρι σταμάτησε νὰ τρυπᾷ τὸν Καμβᾶ. Ἕνα δάκρυ κύλησε καὶ θόλωσε κάποιο λουλουδάκι. Καὶ τὸ τραγοῦδι, ἐξακολουθοῦσε. «Γλυκειά μου Ρεζεντᾶ μὲ φοβίζει τὸ χιόνι».

Ἄφησε τὴ δουλειά της πάνω στὴν καρέκλα καὶ μὲ ἀργὸ βῆμα προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς ντουλάπας. Δυὸ φτωχικὰ φορεματάκια καὶ ἕνα τριμμένο παλτὸ τὴν κύτταζαν πονεμένα, μὲ κατανόησι. Μὰ πίσω ἀπὸ τὸ τριμμένο παλτό, τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε ἕνα ἀπαίσιο κάγχασμα. Ναί...δὲν ἦταν τῆς φαντασίας της. Πίσω ἀπὸ τὸ τριμμένο παλτό, μιὰ στολὴ Κολομπίνας τῆς γελοῦσε σαρκαστικά. Τῆς ἔρριξε ἕνα βλέμμα γεμᾶτο παράπονο. Ἕνα βλέμμα παρακλητικὸ σὰν νὰ τῆς ἔλεγε.

«Γιατὶ μὲ κοροϊδεύεις ;»

Μὰ ἡ στολὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾷ. Χά—χά. Χί—χί...

Τὸ χέρι της ἔτρεμε ὅταν τὴν ξεκρέμασε καὶ τὴν ἀπείθωσε στὸ κρεβάτι. Καθὼς τὴν κυττοῦσε, τῆς ἦρθε νὰ τὴν κομματιάσῃ, γιατὶ νόμισε πὼς περιέπαιζε τὸ κοριτσάκι της, τὴν Λεμονιά της ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται ἥσυχα κάτω ἀπὸ τὶς φτωχικὲς κουβέρτες. Ἔξαφνα ὅμως τὸ γέλοιο τῆς στολῆς σταμάτησε. Νόμισε μάλιστα πὼς τὸ ζωηρό της χρῶμα εἶχε σκοτεινιάσει ἀπὸ κάποιον πόνο. Σήκωσε τὸ χέρι της, καὶ τὴν χάϊδεψε ἁπαλά.

Ἄ! νά...κι' ἕνα κομφετί...βρὲ τὸ ἄθλιο εἶχε τρυπώσει γιὰ καλὰ μέσα στὸ ρὸζ τοῦλι καὶ τώρα, τὴν κυττοῦσε ἐπιδεικτικά. Νὰ καὶ τὸ ματσάκι μὲ τοὺς μενεξέδες!! Μένει πάντα καρφιτσωμένο στὸ κορσάζ. Πόσο τὸ μάρανε ὁ χρόνος!! Τὸ μάρανε ὁ χρόνος ; Μὰ μήπως καὶ κείνη δὲν εἶχε μαραθῆ; Μὰ κείνη τὴν μάρανε ἡ πικρὴ ἀνάμνησι ποὺ εἶχε φωλιάσει μέσα της σὰν μιὰ ἀνίατη ἀρρώστεια. Ἀλήθεια, τί δροσερὴ ποὺ ἦταν πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια !! Ἦταν τότε 22 χρόνων καὶ ἐργαζόταν στὸ σπίτι μὲ

τὴ μητέρα της. Ἔφτιαχναν ὡραῖα κεντήματα ποὺ τὰ πωλοῦσαν σὲ καλὴ τιμὴ στὶς πλούσιες κυρίες. Ὅταν ἀργότερα κάποια ἀρρώστεια ὕπουλη κράτησε τὴ φτωχή της μάννα στὸ κρεβάτι, ἀνέλαβε ἐκείνη ὅλη τὴ δουλειά. Δούλευε μέρα—νύχτα καὶ θὰ ἦταν εὐτυχισμένη ἂν ἕνα κακὸ σύννεφο δὲν σκίαζε τὴν εὐτυχία της. Ἡ μ α ν ν ο ύ λ α της. Τὴν ἔβλεπε πάντα στηλωμένη στὰ μαξιλάρια τοῦ κρεβατιοῦ, νὰ τὴν κυττάζῃ μὲ ἀγωνία.

«Κουράζεσαι κοριτσάκι μου» τῆς ἔλεγε πικρόχολα. Καὶ κείνη, προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώσῃ κουράγιο. «Μὴ στεναχωριέσαι μαννούλα. Θὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ καὶ θὰ μὲ βοηθᾷς».

Τίκ—τάκ. Τίκ—τάκ, ἐξακολουθοῦσε τὸ ρολόϊ νὰ χτυπᾷ. Καὶ οἱ λεπτοδεῖχτες του τρέχανε γιὰ νὰ συντροφέψουν τὸ γέρο χρόνο. Μπρὸς στὰ μάτια της παρουσιάστηκε ἕνας κουμπαρᾶς. Ἕνας συνηθισμένος κουμπαρᾶς μὰ ποὺ ὡστόσο ἔκρυβε τὴ χαρά της. Ἀπὸ καιρὸ τώρα ἔρριχνε ἐκεῖ μερικές της οἰκονομίες. Ἤθελε νὰ κάνῃ μιὰ στολὴ Κολομπίνας. Ἡ φίλη της ἡ Νάντα, τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς ἀποκρηᾶς, θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζί της σὲ κάποιο χορὸ μεταμφιεσμένων, ποὺ θὰ γινόταν σ' ἕνα κέντρο τῆς Ἀθήνας. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνῃ καὶ κείνη τὸ κουμάντο της. Ἡ φίλη της τῆς εἶχε πῆ, ὅτι μιὰ στολὴ Κολομπίνας θὰ ἦταν ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ τὸν τύπο της.

«Μοιάζεις σὰν θεὰ» τῆς εἶπε ἡ καλή της μαννούλα, ὅταν τὴν εἶδε νὰ στέκεται ἐμπρός της μὲ τὴν ὡραῖα ἀμφίεσι. Καὶ πράγματι ἦταν ὡραῖα. Τὸ καλλίγραμμο κορμί της μέσα στὰ φουντωτὰ τούλια, ἔμοιαζε σὰν ἐλαιογραφία ζωγραφισμένη ἀπὸ ἔμπειρο καλλιτέχνη.

Κεῖνο τὸ βράδυ, θαμπώθηκε ἡ φτωχὴ κοπέλλα ἀπὸ τὰ πολύχρωμα λαμπιόνια. Ζαλίστηκε ἀπὸ τὶς κλαψάρικες νότες τοῦ σαξόφωνου, ἀπὸ τὶς χτυπητὲς ἀμφιέσεις, ἀπὸ τὴν ἀφρώδη σαμπάνια. Κάποιος λιγερόκορμος Ἀρλεκῖνος ζήτησε νὰ τὴ χορέψῃ. Καὶ κείνη, ἀφέθηκε ἐλεύτερη στὴν ἀγκαλιά του γύρω ἀπὸ τὶς παθητικὲς μελῳδίες τοῦ Μπιάνκο. Ἡ μάσκα του τὴν ἐπόδιζε νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπό του. Μὰ μέσα ἀπὸ τὶς τρυπίτσες τῆς βελούδινης μάσκας, μπόρεσε νὰ δῇ δυὸ μάτια σπινθηροβόλα. Τὴ χόρεψε κι' ἄλλους χορούς... κι' ἄλλους... Σὲ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς τὴν ἔσφιξε δυνατότερα στὴν ἀγκαλιά του. Τῆς φάνηκε μάλιστα πὼς κάποιος ζεστὸς ψίθυρος πέρασε ἀπὸ τ' αὐτί της. «Σ' ἀγαπῶ». Ἀνατρίχιασε! Ἔχασε τὸ ρυθμὸ τοῦ χοροῦ... Καὶ τὸ ξημέρωμα, ὅταν τὰ λαμπερὰ ἀστέρια ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν ἀπὸ τὸ στερέωμα, ὅταν ἡ αὐγὴ παραμόνευε ν' ἁπλώσῃ τὸ ἄσπρο της πέπλο καὶ νὰ τυλίξῃ τὴν πλάση, τῆς πρότεινε νὰ τὴν συνοδεύσῃ μὲ τὴν κοῦρσα του. Ἡ φίλη της τὴν ἀποδοκίμασε. Μὰ κείνη πνιγμένη ἀπὸ τὴ σκιὰ τῆς εὐτυχίας δὲ θέλησε νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ τὸν ἀκλούθησε.

Ἀπὸ γυναικεία φυλαρέσκεια μήπως; ἢ εἶχε πιστέψει σὲ κεῖνο τὸ σ' «ἀγαπῶ» του; Μᾶλλον αὐτό. Εἶχε πιστέψει σ' αὐτὲς τὶς τρεῖς συλλαβὲς δίχως νὰ σκεφτῇ ὅτι αὐτὲς οἱ τρεῖς συλλαβὲς ἦσαν κρυμμένες πίσω ἀπὸ μιὰ μαύρη βελούδινη μάσκα. Καὶ τὸ εἰδύλλιο ἄρχισε. Ἕνα μονόπρακτο ἔργο μὲ κύριους πρωταγωνιστὰς κεῖνον καὶ κείνη καὶ μὲ κομπάρσους τὴν φανταχτερὴ κοῦρσα, τὰ πλούσια δῶρα, τὰ πολυτελῆ κέντρα, καὶ τέλος τὸ... κομψώτατο διαμέρισμά του. Πόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει! πόσο τὸν εἶχε πιστέψει! Ἄ... γιατὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της καὶ ὄχι τὴν πονεμένη φωνὴ τῆς μαννούλας της;

Καὶ κάποιο βράδυ, καθισμένοι σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ στὴν ἀκροθαλασσιά, τὴν ὥρα ποὺ ἡ αὔρα προσπαθοῦσε νὰ δροσίσῃ τὴ ζεστὴ Αὐγουστιάτικη νύχτα, τοῦ εἶπε πὼς θὰ γινόταν μ η τ έ ρ α. Τὸ πρόσωπό του σκοτείνιασε μὲ μιᾶς. Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε ἀπ' τὰ χείλη του. Τὴν κύτταξε παράξενα σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά, καὶ ὕστερα βυθίστηκε σὲ σκέψεις... Τὴν ἄλλη μέρα, δὲν φάνηκε στὸ ραντεβοῦ τους. Οὔτε τὴν ἄλλη... οὔτε τὴν ἄλλη... Ὅταν ἀπελπισμένη χτύπησε ἕνα πρωῒ τὸ κουδοῦνι τοῦ σπιτιοῦ του, δὲν τῆς ἄνοιξε κανένας. Κοντὰ στὴν ἐξώπορτα, τὴν πρόλαβε ὁ θυρω-

ρός. «Δεσποινὶς Φλώρα... αὐτὸ εἶναι γιὰ σᾶς. Μοῦ τῶδωσε ὁ κύριος Φάνης». Ἦταν ἕνας χοντρὸς φάκελλος. Ἔτρεξε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε νὰ κλειστῇ στὴ κάμαρά της. Ἕνα κακὸ προαίσθημα τῆς ἔσφιγγε τὴ ψυχή. Ἤξερε τὶ θὰ τῆς ἔγραφε. Τὸ εἶχε καταλάβει ἀπὸ τὸ ὕφος του τὴν τελευταία βραδυὰ τῆς συναντήσεώς των. Τὸ εἶχε μαντεύσει ἀπὸ τὴν κατοπινὴ στάσι του. Κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι μερικὰ χαρτονομίσματα τῶν χιλίων δραχμῶν, καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ σύντομο σημείωμά του, ἔκλαιγε ἀπελπισμένα. Οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ σημειώματος χοροπηδοῦσαν μπρὸς στὰ μάτια της καὶ ἔπαιρναν σχῆμα δηλητηριασμένων ἑρπετῶν, ποὺ ἄπλωναν τὰ μακρυὰ πλοκάμια τους γιὰ νὰ τὴν πνίξουν.

«Δὲν ξαίρω ἂν εἶναι παιδί μου». Καὶ πάρα πάνω. «Φεύγω γιὰ δουλειὲς μου στὸ Παρίσι. Δὲν γνωρίζω πότε θὰ γυρίσω. Θὰ σοῦ γράψω». Μὰ δὲν τῆς ἔγραψε ποτέ. Ἔτσι, τελείωσε μιὰ ἀγάπη, ὅπως τόσες ἄλλες, γραμμένη στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς μὲ τὴ σκληρὴ πέννα τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως.

—Καὶ τὰ χρόνια κύλησαν. Καὶ κεῖνος ἔμεινε γιὰ τὴ φτωχὴ γυναίκα μιὰ μόνιμη πικρὴ ἀνάμνησι, ποὺ τὴ ζωντάνευε τὸ μελαχροινὸ προσωπάκι τῆς κορούλας της, ποὺ ὅταν τὸ κύτταζε, νόμιζε πὼς ἔβλεπε τὸ δικό του... Εἶχε μείνει καὶ κείνη ἡ στολὴ τῆς Κολομπίνας γιὰ νὰ ἐπισφραγίζῃ μὲ τὴν παρουσία της τὸ θλιβερὸ παρελθόν. Ἔξη χρόνια εἶχε νὰ τὴν ἀγγίξῃ. Μὰ νά... ποὺ ἀπόψε τῆς ἦρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ξαναφέρῃ γιὰ λίγο κοντά της καὶ μαζὶ μ' αὐτήν, νὰ ξαναζωντανέψῃ μὲ χτυπητὰ χρώματα τὴν εἰκόνα κάποιας ἀποκρηάτικης βραδυᾶς. Μὰ δὲν φταίει αὐτὴ ἂν ἀπόψε θέλησε νὰ ξαναζωντανέψῃ τὰ περασμένα... Φταίει ἐκεῖνο τὸ καταραμένο τραγοῦδι, ποὺ τὸ χόρεψε κάποια βραδυὰ Καρναβαλιοῦ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀρλεκίνου της.

Νάτο πάλι... τὸ ξανάβαλαν. Λὲς καὶ εἶναι βαλτοὶ ἀπόψε. Ποῦ πῆγαν καὶ τὸ βρῆκαν οἱ εὐλογημένοι;

«Δὲν ἤρθα χτὲς νὰ σ' ἀνταμώσω, ἡ παγωνιὰ ἡ πολύ». Ἔρριξε ἕνα τρυφερὸ βλέμμα στὸ παιδί της. Τὸ πουλάκι μου!!! Καὶ σήμερα πάλι τὴν ξαναρώτησε ὅπως τόσες ἄλλες φορές. «Μαμά... ποὺ εἶναι ὁ Μμπαμπᾶς; Ἡ φίλη μου ἡ Βούλα ἔχει μπαμπᾶ. Ἐγὼ γιατὶ δὲν ἔχω;» «Πάει ταξίδι χρυσό μου. Μὰ θὰ γυρίσῃ γρήγορα».

Γιατὶ τῶλεγε αὐτό; Τί περίμενε; νὰ γυρίσῃ ὁ ἄπιστος; ὦ... αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τέλος πάντων. Δὲν ἔχουν ἄλλον δίσκο οἱ Χριστιανοί; Καὶ τὸ ρολόϊ ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπᾷ τὸν ἴδιο πάντα χτύπο. Τίκ-τάκ. Τίκ-τάκ. Μιὰ ἀκράτητη ἐπιθυμία τὴν κυρίευσε. Ἀπόψε θὰ ξαναζοῦσε τὰ παληά. Θὰ ξανάβαζε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴ στολὴ τῆς Κολομπίνας καὶ θὰ πήγαινε στὸ κέντρο ἐκεῖνο ποὺ γνώρισε τὸν ἄπιστο. Τί σημασία ἂν θἄλλαζε τὸ ντεκόρ; Τί σημασία εἶχε ἂν ἀπόψε θὰ χόρευε μὲ κάποιον ἄλλον Ἀρλεκῖνο; Ποῦ θὰ τὸν καταλάβαινε, ἀφοῦ ὁ πραγματικός του ἑαυτὸς θὰ ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ βελούδινη μάσκα;...

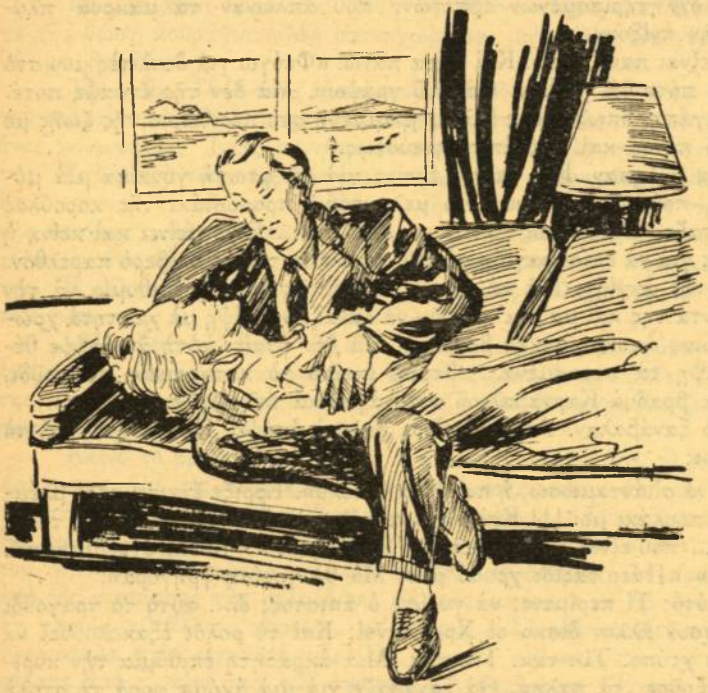
Μὲ γρήγορες κινήσεις πέταξε τὴν παληά της ρόμπα καὶ φόρεσε τὴν ὡραία στολὴ τῆς Κολομπίνας. Ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατὰ ὅταν κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη. Ἄχ καὶ νὰ ζοῦσε ἡ μαννούλα της νὰ τὴν ἔβλεπε! Τὸ σῶμα της διατηροῦσε πάντα τὴν πρώτη του γοητεία. Μόνο... μόνο τὸ πρόσωπό της εἶχε κάπως ἀλλάξει. Τὰ μάτια της ποὺ πρῶτα ἔλαμπαν σὰν δυὸ φωτεινὰ ἀστέρια, τώρα φαίνονταν ἄχαρα, σβυσμένα. Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι καὶ πῆρε μερικὰ χαρτονομίσματα. Ἔρριξε ὕστερα μιὰ πονεμένη ματιὰ στὸ παιδί της, καὶ ἔκλεισε ἀθόρυβα τὴν πόρτα.

Ἔξω, τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό. Οἱ δρόμοι ἔρημοι. Ποὺ καὶ ποὺ ἀπὸ κανένα σπίτι, ἀκούγονταν τραγούδια καὶ ξεφωνητά. Καὶ κείνη βάδιζε... βάδιζε... Σὲ μιὰ γωνιὰ συναντήθηκε μὲ μιὰ παρέα μασκαρεμένων.

«Μπᾶ! ... παιδιὰ γιὰ κυττᾶχτε... μιὰ... Κολομπίνα μόνη της» εἶπε κάποιος Πιερρότος στὴν παρέα του, καὶ τὴν πλησίασε διακριτικά.

«Ποῦ πᾷς μικρή μου Κολομπίνα τέτοια ὥρα; Ποὺ εἶναι ὁ Κολομπῖνος σου; Μὰ κείνη δὲν ἄκουγε. Βάδιζε... βάδιζε... βιαστικὰ σὰν νὰ φοβόταν μήπως μετάνοιωνε

τὴν τελευταία στιγμή. Στ' αὐτιά της ἕνας δυνατὸς ἦχος τῆς φώναζε. «Δὲν ξαίρω ἂν » εἶναι παιδί μου, δὲν ξαίρω ἂν εἶναι παιδί μου, δὲν...» ὁ ἦχος σταμάτησε. Δυὸ ρόδες αὐτοκινήτου φρενάρισαν ἀπότομα, καὶ κείνη βρέθηκε ξαπλωμένη κάτω ἀπ' αὐτές. Ἕνας κομψὸς ἄνδρας πετάχτηκε ἔξω βλαστημῶντας. «Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος» εἶπε στὴν παρέα του, «αὐτὴ ἡ Κολομπίνα θὰ μᾶς χαλάσῃ τὸ κέφι ἀπόψε». «Μεθυ-»σμένη θᾶναι» πετάχτηκε κάποιος γελῶντας. Τὸ σκοτάδι τοῦ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπο διαφορετικὰ θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὸ πρόσωπό του νὰ ὠχριᾷ καθὼς ἔπαιρνε τὴ φτωχὴ Κολομπῖνα στὴν ἀγκαλιά του. Θὰ ἔβλεπε ἕνα καφτὸ δάκρυ, ἕνα δάκρυ μετανοίας νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὰ μάτια του, καὶ νὰ κυλᾷ στοὺς μαραμένους μενεξέδες ποὺ ἔμεναν πάντα καρφιτσωμένοι μὲ προφύλαξη στὸ ρὸζ τοῦλι τῆς Κολομπίνας...

Μικρή μου Φλώρα. Ἂν πάθαινες τίποτα, θὰ τρελαινόμουν. Μὰ τώρα πές μου θὰ μὲ συγχωρέσῃς;

Κάποιο ρολόϊ σὲ μιὰ φτωχικὴ καμαρούλα, χτυπᾷ πάντα ρυθμικά.

«Τὶκ—τάκ. Τὶκ —τάκ».

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ χτύπος χάνει τὸ ρυθμό του. Τώρα χτυπᾷ πιὸ γρήγορα, χαρούμενα λὲς καὶ ἀκομπανιάρει κάποια Τζὰζ ποὺ παίζει ἕνα ὀνειρῶδες βάλς. Λίγο πιὸ κεῖ, κοντὰ σ' ἕνα κρεβάτι, ἕνας κομψὸς ἄνδρας ἀγκαλιάζει στοργικὰ μιὰ Κολομπίνα. Τὸ πρόσωπό του ἔχει μιὰ ἔκφρασι πόνου.

«Μικρή μου Φλώρα. Ἂν πάθαινες τίποτα, θὰ τρελαινόμουν. Μὰ τώρα πές » μου θὰ μὲ συγχωρέσῃς ;» Δὲν ἀπαντᾷ ἐκείνη. Ἡ συγκίνησι τὴν πνίγει. Μέσα ὅμως ἀπὸ τὰ θολὰ δακρυσμένα της μάτια, μπόρεσε ἐκεῖνος νὰ διαβάσῃ.

«Ναί. Σὲ συγχωρῶ ὡραῖε μου Ἀρλεκῖνε».

Ὕστερα, πλησιάζει μὲ προφύλαξι τὸ κοριτσάκι της καὶ τὸ σκουντάει ἐλαφρά.

«Λεμονιά. Λεμονίτσα... ξύπνα ἀγάπη μου. Ἦρθε ὁ μπαμπᾶς σου. Γύρισε ἀπὸ » τὸ ταξίδι. Στῶλεγα ἐγὼ Λεμονίτσα μου πὼς θὰ γύριζε...»

Ἄνοιξε ἡ παιδούλα τὰ μάτια της, καὶ κύτταξε περίεργα τὸ μελαχροινὸ πρόσωπο τοῦ ἄνδρα ποὺ ἦταν σκυμμένο ἐπάνω της καὶ τῆς χαμογελοῦσε. Ἄπλωσε ὕστερα τὰ παχουλά της χεράκια, καὶ τὰ πέρασε γύρω στὸ λαιμό του.«Ἦρθες μπα-» μπάκα; Δὲν θὰ ξαναφύγῃς πιά; δὲν θὰ μᾶς ἀφίσῃς ποτὲ!!».

Σήκωσε ἐκεῖνος τὸ χέρι του, καὶ τῆς χάϊδεψε τὶς μπουκλίτσες.

«Ὄχι μωρό μου. Θὰ μείνω κοντά σας γιὰ πάντα. Γιὰ ὅλη τὴ ζωή».

Ἔξω τ' ἀστέρια στὸν οὐρανὸ τρεμοσβύνουν γιὰ νὰ φέρουν ἕνα γλυκοχάραμα χαρούμενο καὶ αἰσιόδοξο.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Ἐτοποθετήθη ὡς Δ/ντὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως Πειραιῶς ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Α΄ κ. Κανελλόπουλος Ἀναστάσιος.

—Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ τάξεως ὁ ἐν μονίμῳ διαθεσιμότητι τελῶν Ὑπαστυν. Β΄ κ. Καραγκούνης Θωμᾶς.

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος : ὁ Ἀνθ/μος κ. Φασούλης Γεώργιος, ὁ ἀρχιφύλαξ Μαυρέας Κων/νος, ὁ ὑπαρχιφύλαξ Βλάχος Σπυρίδων καὶ οἱ ἀστ/κες : Καστρινὸς Μιχαήλ, Ψούνης Νικόλαος, Καραγεώργης Βασίλειος, Ἀναστασόπουλος Κων/νος, Τσοκανᾶς Παναγιώτης, Παλοῦκος Θεόδωρος καὶ Μελιγκώνης Γεώργιος.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου οἱ ἀστ/κες : Λευθεριώτης Νικόλαος καὶ Ἀργυρόπουλος Ἰωάννης.

* * *

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἔχει πιὰ κερδίσει τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ, μέχρις σημείου νὰ θεωρῆται σήμερα σὰν μιὰ ἀπ' τὶς καλλίτερες, τὶς ὡραιότερες καὶ τὶς πιὸ ἐπιτυχημένες ἐκπομπὲς τῶν ραδιοφωνικῶν μας Σταθμῶν.

Παραθέτουμε κατωτέρω ἕνα ἀκόμα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς ἀκροατρίας τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐκπομπῆς, ἀπὸ τὴν Κυψέλη :

«...Ἀγαπητοὶ φίλοι τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας

Εἶμαι μιὰ μικρὴ μαθήτρια, 15 ἐτῶν, τοῦ ΣΤ΄ Γυμνασίου.

Παρακολουθῶ τακτικὰ τὴν ὑπέροχη καὶ θαυμασία ἐκπομπὴ σας, ἡ ὁποία εἶναι τόσο διδακτική, τόσο ὄμορφη καὶ τόσο εὐχάριστη...

Τὰ στιγμιότυπα τοῦ ἀστυνομικοῦ ἡμερολογίου, ποὺ μὲ τόση χάρη καὶ τόση ζωντάνια ἀναπτύσσετε, ἐνθουσιάζουν, συγκινοῦν καὶ ἠλεκτρίζουν καὶ τὸν πιὸ δύσκολο ἀκόμα ἀκροατή σας.

Τί νὰ σᾶς πῶ; ποτὲ δὲν περίμενε κανεὶς ὅτι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων θὰ παρουσίαζε μιὰ τέτοια ἐκπομπὴ ποιότητος καὶ ὁμορφιᾶς...

Σᾶς συγχαίρω, σᾶς συγχαίρω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, ὅπως ἐπίσης συγχαίρω καὶ τὸν ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ ποὺ μὲ τέτοιες ἐκπομπὲς σὰν τὴν δική σας, ἐπιτελεῖ πράγματι ἕνα ἔργο πολιτιστικόν, ὠφέλιμον καὶ εἰλικρινὰ πολύτιμον.

Μὲ μεγάλη ἐκτίμηση

Δέσποινα Γεωργ. Μανδηλαρᾶ

Τρυγόνος 10, Κυψέλη.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 16/1/57, ἄνοιξε μὲ ὄμορφες λογοτεχνικὲς εἰκόνες ἀπὸ τὴ φύση καὶ τὴ ζωή, πλαισιωμένες ἀπὸ ἐκλεκτὴ κινηματογραφικὴ ὑπόκρουση. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἦταν ἀφιερωμένο στὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, μὲ σκίτσα ἀπὸ μιὰ ὄμορφη γιορτὴ ποὺ ὠργάνωσε ὁ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς στὴ Λέσχη του, καὶ μικρὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν δράση τοῦ Ἀμαλιείου Λυκείου Ἀθηνῶν.

Ἔλαβαν μέρος: Ὁλόκληρη ἡ ὀνομαστὴ παιδικὴ χορωδία τοῦ Ἀμαλιείου Λυκείου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς εὐγενεστάτης δίδος Πίτσας Συκιώτου, ἡ Μαριάννα Χατζοπούλου, ἡ Ἐλίζα Μαρέλλη, ὁ Γιῶργος Πάρης καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Κώστας Ντού-

βρας στὰ δημοτικὰ τραγούδια, μὲ τὸν Ἰάκωβο—Ἠλία βιολί, Τσακίρη κιθάρα, καὶ Δημητρίου κλαρίνο.

*

—Μὲ τὴν γνωστὴ ὀρχήστρα Τσελέντη—Βλαχοπούλου, ἄνοιξε τὸ πρόγραμμα τῆς 23/1/57, ποὺ ὑπογράμμισε μελῳδικά, ρωμαντικὰ πορτραῖτα τῆς παληᾶς καλῆς ζωῆς. Καὶ τὸ πρόγραμμα συνεχίστηκε μὲ χρήσιμες καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ Ἀστυνομικὰ ζητήματα γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, ἀνάμεσα σὲ ἀξέχαστες παληὲς καὶ μοντέρνες ἐπιτυχίες. Τραγούδησαν: ἡ Ἐλίζα Μαρέλλη, ὁ Φώτης Πολυμέρης, ὁ Πᾶνος Ἀναστασόπουλος, ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, τὸ ντουέττο Καλλέργη—Νικηφόρου καὶ ὁ δόκιμος Ἀρχιφύλαξ Μᾶνθος Φελώνης στὰ δημοτικὰ τραγούδια. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθη καὶ ἐπίκαιρο, διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχ/κα Σπῦρο Πηλό, μὲ τίτλο: «...Μονάχα ἡ Πίστη σώζει...».

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία, τεχνικὴ ἐπίβλεψις, μαγνητοφωνήσεις: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Συμμετέχει πάντα ὁ Γιῶργος Ντούμας—Τεχνικὴ βοήθεια: Γιάννη Πορετσάνου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

*
* *

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Παναγ. Δ. Καλογερόπουλον, τ. Ἀνθυπαστυνόμον—Πάτρας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ περιοδικὸν θὰ ἀποστέλλεται ἀνελλιπῶς εἰς τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. Τὴν συνδρομὴν δύνασθε νὰ ἀποστέλλετε ταχυδρομικῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀνὰ τρίμηνον, ἑξάμηνον κλπ., ὅπως προτιμᾶτε.

Κον Ἀγγελῆν Α. Καρούμπαν. Μπουμπουλίνας 2 Ὑμηττός. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ αἰσθήματά σας πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα. Πιστεύσατέ μας, ὅτι μόνο στὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ στηριζόμεθα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀντλοῦμε δυνάμεις γιὰ νὰ πολεμοῦμε τοὺς ἐγκληματίες καὶ τοὺς κακοποιούς.

Ἀστυφύλακα κ. Δ. Οἰκονόμου. Ἡ περιγραφή σας γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς Βασιλόπιττας στὸ Ε' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα ἀρκετὰ καλή. Ἐλλείψει ὅμως χώρου δὲν ἐδημοσιεύθη. Νὰ γράφετε πολὺ καὶ νὰ μελετᾶτε πολὺ γιὰ νὰ ἐπιτύχητε ὡραιότερες περιγραφές.

Ἐπίσης τὸ «Ἡ ἡμέρα τῆς Μητέρας» πολὺ καλό. Ἐὰν ὑπάρξῃ χῶρος θὰ δημοσιευθῇ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια). 4359

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Εὐγονικὴ καὶ κληρονομικότης τῶν ψυχικῶν νοσημάτων, ὑπὸ κ. Κ. Δ. Κωνσταντινίδου, Καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν 4363

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μητέρα, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α'..... 4369

ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Πῶς νὰ διοικῇς ἢ πῶς θὰ γίνῃς καλὸς προϊστάμενος, ὑπὸ κ. Δημ. Μαγκριώτη, Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου (συνέχεια).. 4372

Η ΤΥΡΑΝΝΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Ἡ Οὐγγρικὴ ἐπανάστασις καὶ ἡ χρεωκοπία τοῦ κομμουνισμοῦ, ὑπὸ κ. Ἐλευθερίου Σταυρίδη, Δημοσιογράφου καὶ Κοινωνιολόγου 4375

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Πῶς ἐξηγεῖται ὁ «Ἱδρὼς τοῦ αἵματος», ὑπὸ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν 4382

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἆθλοι νεαροῦ γκάγκστερ καὶ παρεξήγησις ἀστυνομικῶν, ὑπὸ κ. Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β' 4384

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Τὰ βασικὰ τῆς ζωῆς στοιχεῖα, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Ραΐκου, Ὑπαστυνόμου Β'..... 4388

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἔγκλημα καὶ Ἀστυνομία, ὑπὸ κ. Antony Martienssen, κατὰ μετάφρασιν κ. Χρ. Πατσούρη, Ὑπαστυνόμου Α' (συνέχεια) 4391

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Δικασταὶ—Δικαστήρια καὶ ποιναί, παρ' ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὑπὸ κ. Ἀναστασίου Γαρδίκα, Ὑπαστυνόμου Α' (συνέχεια) 4395

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Δεκαήμερον τῆς Τροχαίας, διὰ τὴν διαφώτισιν πεζῶν καὶ ὁδηγῶν, ὑπὸ κ. Μ. Λαμπρινίδη, Δημοσιογράφου 4398

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Ἰανουάριος, ὑπὸ κ. Π. Παπαρρηγοπούλου, Ὑπαστυνόμου Α' 4400

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Κολομπίνα, ὑπὸ Νίνας Γεωργίου 4401

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 4405

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30—8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Αστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.